

Perspectives de canvi a Mèxic
**2010: Arribarà l'hora
del Mèxic profund?**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Miren Etxezarreta
**El debat de les
pensions i el seu cost**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N176

17 de març de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La penalització del 'top manta' porta 540 persones a la presó

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

20.000 firmes demanen l'abolició d'unes lleis que fixen penes de fins a dos anys de presó i entre 12 i 24 mesos de pena multa per vendre al carrer

MARTA MÉNDEZ

**Anglada es presenta
com a candidat a la
Generalitat amb el suport
de cap-rapats neonazis**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Un grup de neonazis aplaudeix Anglada durant l'acte de presentació de la seva candidatura a l'Hotel Barceló Sants de Barcelona

**Cementos
Molins entrega
400.000 euros
al consistori
de Pallejà
voluntàriament**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

L' "aportació voluntària" de l'empresa es va fer efectiva pocs mesos abans de l'inici de les obres del nou forn de la cimitera. Els consistori de Pallejà és qui va concedir-li la llicència.

**El Terrat enganya
un taxista perquè
participi en
una campanya
social falsa**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

**Roca
acomiada 500
persones tot i
obtenir grans
beneficis
econòmics**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

La plantilla denuncia que s'ha consumat un pla d'especulació urbanística que pretén treure rèdit econòmic de l'actual solar de la fàbrica a Gavà.

**'Queen Comrades'
dóna informació
sobre sexe a la Xina**

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Ser activista a la xina és complicat. Ser homosexual gairebé és pitjor. Però hi ha qui s'ho pren amb humor "sempre veient les coses positives", diu Xiao-

gang Wei, director cinematogràfic de *Queer Comrades* (Camrades Queer). "Què fem? Vam començar el 2007 i donem informació al públic homosexual, transsexual i bisexual a través d'Internet".

**L'Ateneu
Enciclopèdic
Popular fa
108 anys
d'història**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

BARCELONA • ELS PARTITS NAZIS EUROPEUS BRINDEN AVAL POLÍTIC, SUPORT LOGÍSTIC I AJUT FINANCER A LA PLATAFORMA PER CATALUNYA

Anglada presenta la seva candidatura populista envoltat de racistes i neonazis

Higínia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Envoltat per dirigents de l'extrema dreta italiana, francesa i flamenca, Josep Anglada va oficialitzar, el dissabte 13 de març a Barcelona, davant prop de 700 persones convidades, la presentació de la Plataforma per Catalunya (PxC) a les properes eleccions a la Generalitat de Catalunya, previstes per la tardor vinent. Enmig d'un ampli dispositiu policial, integrat per 30 furgons de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, agents de paisà de la Divisió d'Informació desplaçats a l'interior de l'estació de Sants i unitats de les ARRO en tasques de suport, Anglada va presentar els caps de llista que es presentaran a les eleccions autonòmiques -Myriam Muñoz per Tarragona; Eduard Pallerola per Girona; Moisès Font per Lleida i ell mateix per Barcelona- i va bramar: "Per evitar la islamització de Catalunya!". La decisió de concórrer a les eleccions autonòmiques ha estat possible per l'aval polític, logístic i financer de les principals formacions ultradretanes, xenòfobes i populistes de la UE.

Anglada cerca finançament electoral a través del multimilionari suec Patrik Brinkmann

L'homologació europea cercada per la PxC es va confirmar amb la presència i les intervencions dels nazis europeus més destacats: entre d'altres, Pierre de Val (exsecretari de formació del FN de Le Pen i president de Terre et peuple), Max Bastoni de la Lliga Nord italiana, el portuguès Duarte Branquinho i Hilde de Lobel i Barbara Ponte per l'extrema dreta flamenca. Al saló d'actes de l'hotel Barcelona-Sants, que va acceptar acollir l'acte, s'hi van poder veure nombroses persones amb estètica skinhead rebaixada i destacats militants de l'extrema dreta a Catalunya. La PxC va aprofitar la convocatòria, una de les més concorreguda de l'extrema dreta des de finals de la dècada dels 80, per presentar els llibres *El velo de la discordia*. La dictadura islamista sobre Europa de Gelu Marín i *No le diga negro, dígame subsahariano*. Guia de lo políticamente correcto de Felipe Botaya.

Mentre tot això succeïa en un hotel pres per fortes mesures de seguretat públiques i privades, al carrer i a escassos metres, prop de 300 persones es manifestaven sota el lema *El feixisme avança si no se'l combat*. Convocada per col·lectius antifeixistes, associacions d'immigrants i l'As-

Fotografia feta des de l'aparcament de l'hotel Barceló on s'aprecia l'ampli desplegament de mitjans i d'agents dels Mossos

La concentració antifeixista va donar la volta a l'estació de Sants

semblea de Barri de Sants, la protesta denunciava la presència d'Anglada i la impunitat amb què transmet el seu missatge d'odi xenòfob. Els Mossos d'Esquadra van identificar diverses manifestants abans i després de la concentració antifeixista, envoltada en tot moment per agents antidisturbis. Des del migdia, el servei d'ordre de la formació racista també s'havia citat a l'hotel on, passades les cinc de la tarda, van arribar dos autobusos llogats per la Plataforma, un provinent del Vendrell i l'altre de Vic. Diversos membres de la seguretat del partit van fotografiar i filmar els activistes antifeixistes.

El viatge d'Anglada a Viena

Els contactes internacionals cercats per la PxC s'estaven reforçant des del darrer congrés de la formació, celebrat l'octubre de 2008 a Vic, on ja hi van assistir representants del Vlaams Belang, la Lega Norte italiana i altres formacions extremistes europees. Durant els darreres mesos, però, la PxC ha intensificat la connexió europea de cara a trobar finançament per les properes conteses electorals. El mes de febrer, Anglada va viatjar a Viena per assistir al Ball anual de les Corporacions -cita anual de la dreta populista xenòfoba europea- i ja va obtenir compromisos de suport logístic de l'FPÖ

austríac del difunt Jorg Haider -en concret, en tasques de propaganda, màrqueting i organització electoral. En declaracions efectuades el dimens 15 de març a TV3, Anglada ha reconegut rebre finançament de part de la Liga Norte i el FN francès. Anglada també ha contactat amb el multimilionari suec Patrik Brinkmann per rebre una donació que sufragui les despeses electorals. Recentment, l'industrial escandinau ja va fer públic el seu suport econòmic a la formació xenòfoba alemanya Pro-Köln per les eleccions previstes a la Renània el 2010 i a Berlín el 2011. Anglada, a més, té concertada una cita a Lió amb Bruno Gollinisch, vice-

ALBERT GARCIA

president del Front Nacional francès, per intentar que Jean-Marie Le Pen prengui part a l'acte final de la campanya electoral. En totes aquestes reunions, hi ha pres part Enric Ravello, responsable de relacions internacionals de la PxC que prové de la neonazi CEDEADE, impulsora de la Llibreria Europa. Ravello va ser l'encarregat, el dissabte 13, de presentar la nova revista de la PxC *Identitat Catalana*.

Abans de rebre el suport europeu, la PxC ha fet un recorregut de set anys per reunir militants de totes les famílies de l'extrema dreta. Fet i fet, el 2003, l'primer secretari general de la PxC, el funcionari de presons Jaume Farrerons -que durant la dècada dels 80 va fundar l'entitat filonazi ENSPO amb el l'editor feixista Ramon Bau-, va plegar de la formació denunciant que estava controlada des de l'ombra "per la ultradreta més rànica i reaccionària". El mateix Farrerons reconeixia els contactes amb España 2000 i Democracia Nacional i que el mateix Anglada li havia demanat de contactar amb Ernesto Milà -històric ideòleg de l'extrema dreta espanyola- "per delimitar les línies mestres" d'una formació que, indefinida en l'eix esquerra-dreta i en l'eix nacional, només enarborava la bandera de l'odi antiimmigració i de l'ordre públic.

Nazis violents a la PxC

Malgrat l'intent de modernitzar la imatge de la formació, la Plataforma està nodrida d'altres i neonazis de trajectòria dilatada. El delegat a Badalona és Carlos Francisoud, fundador del grup terrorista Milícia Catalana i condemnat per les bombes antiavtoristes contra la clínica Dexeus a finals dels 80. Francisoud, que després va fundar el Moviment Patriòtic Català (MPC), de tendència ultracatólica, va arrencar-se a la PxC amb antics companys nazis, que són els que desenvolupen les tasques de servei d'ordre i protecció d'Anglada.

Un perfil semblant al de l'actual regidor per Manresa Albert Pericas Riu, excaprapat violent conegut al Bages amb el sobrenom d'*Animal* i per haver propinat nombroses pallisses durant la dècada dels 90. El número tres de la llista manresana, Aaron Argudo Palacios, també va ser el segon candidat de la llista d'extrema dreta Españoles Bajo el Separatismo a les eleccions de 2006. A més, un dels exregidors per Manlleu, Joan Gómez, va militar al grup neonazi Estat Nacional Europeu (ENE) i era el cap de les joventuts de la formació liderada per Luís Garcia, conegut com el *Mataestudiantes* durant la dictadura franquista. El 2006, els Mossos van intervenir ENE i el fiscal Mena en va demanar la il·legalització per apologia del genocidi i incitació a l'odi racial i a l'antisemitisme.

ANNA MURILLO

> **Ultradreta postindustrial, dreta radical populista o nacionalpopulisme, la xenofòbia va presentar la seva candidatura electoral a la Generalitat el dissabte 13 de març. L'ultradretà Josep Anglada, avalat per diverses formacions racistes europees, va presentar els candidats de la Plataforma per Catalunya, nodrida d'històrics ultradretans i neonazis, però també d'activistes d'altres formacions polítiques convencionals. Tots han enarborat l'equació *estranger-invasor*, han atiat una islamofòbia transversal ("l'Islam és el perill") i han posat al punt de mira la immigració, particularment l'àrab i la marroquina, durant l'acte més important i preocupant que ha fet l'extrema dreta a Catalunya des de finals dels anys 80.**

, estirant del fil

Però la militància de la PxC -que el dissabte va anunciar que havia arribat al militant número 1.000- prové transversalment de totes les rengles. L'actual responsable per Manlleu és un sindicalista de Comissions Obreres. Al Vendrell, s'hi van afiliar militants del PP i el PSC i dues persones del moviment veïnal. Al Garraf, l'exmilitant d'ERC Pere Parareda i l'exmembre de l'executiva de la UGT de Vilanova Paqui Esquibel van donar-se d'alta a la formació xenofòbia. I a Terrasa, va fitxar la històrica de CDC Maite Ruich. Alhora, durant els dies previs al conclave de Sants, destacats ultres han reforçat la convocatòria a través d'Internet. Entre ells, David Perez Parada, d'Olot, en una pàgina personal farcida de símbols neonazis.

La dreta espanyolista com a origen

Però els màxims impulsors de la PxC el 2002 són la tríada integrada per Anglada (Vic), Armengol (El Vendrell) i Figuerola (Cervera), que al congrés fundacional van rebre l'apadrinament dels històrics ultradretans Alberto Royuela (exguardia de Franco) i Esteban Gómez Rovira, l'advocat espanyolista icona de la lluita contra la normalització lingüística. Tots tres tenen itineraris força similars i provenen de la dreta espanyolista. Josep Anglada, un *rouitier* de l'extrema dreta, va iniciar les passes polítiques el 1979 a la franquista Fuerza Nueva de Blas Piñar. Va reaparèixer a les llistes de l'Alianza Popular de Fraga Iribarne el 1987 i es va reen-

trar a costar 25 euros de multa. El 2007, Figuerola va encapçalar l'escissió del sector lleidatà de la PxC que va donar peu al naixement de Partit per Catalunya (PxCat). El dia 13 de febrer, a Sant Boi de Llobregat, Figuerola va presentar la seva candidatura al Parlament amb demandes de tres anys de presó per les persones migrants que entrin sense papers a l'Estat.

Anglada davant els jutjats

Definit com ambiciós, autoritari i calculador al llibre *Tota la veritat sobre Plataforma per Catalunya* dels periodistes osonencs Miquel Erra i Joan Serra (Ara Llibres, 2008), Anglada va ser enxampat per una càmera oculta de Canal 9 l'any 2003. Allà, afirmava que duia "el franquisme al cor", que la desvinculació amb l'extrema dreta era només una aposta tàctica i estètica ("amb mi, l'extrema dreta aixecarà cap") i que, si pogués, "restabliria la pena mort". Durant el darrer ple municipal celebrat el 3 de març, per escalfar motors per l'acte central del dissabte 13 de març a Sants, Anglada va afirmar que "un moro, per molt que sigui nascut a Vic, per mi, sempre serà un moro" i que "els musulmans són els meus enemics". La PxC es troba rere la recent polèmica per l'intent de prohibir l'empadronament de persones migrades a Vic. Durant el seu darrer congrés, on es va guardar un minut de silenci pel dirigent ultra austríac Jorg Haider, va afirmar que la majoria dels immigrants "són xusma" i no perd ocasió per insistir que "l'Islam és el perill".

Tanmateix, Anglada té diversos fronts judicials oberts. L'intent de traslladar la PxC a la resta de l'Estat va cloure amb un sonor fracàs i amb una condemna de 52.000 euros en concepte d'indemnitzacions contra tres treballadors acomiadats de forma improcedent. La tardor passada, va ser condemnat a 3.000 euros per agredir un menor a les portes de la seu de la Plataforma per Catalunya de Vic. I el dijous 19 de març, Josep Anglada està citat a declarar a l'Audiència Provincial de Barcelona per un delicte de promoció del racisme que remet a les darreres eleccions municipals, quan es va descobrir que uns fulls volants anònims falsos, teòricament redactats per la comunitat musulmana contra Anglada, havien estat confeccionats i distribuïts per la pròpia formació. L'any 2001, diversos col·lectius populars van tramitar una querrela -coordinada per Francesc Arnau- contra Anglada per apologia del racisme que va quedar arxivada.

El director de l'edició d'Osona i Ripoll d'*El 9 Nou*, a propòsit del darrer ple municipal, va escriure: "Tinc dues o tres preguntes que em volten pel cap. La primera: per què algun fiscal camuflat-sense la toga, vull dir- no assisteix a un ple de Vic, escolta Josep Anglada i, tot seguit, truca els Mossos perquè el detinguin? Bona part de les intervencions d'Anglada traspuen racisme i xenofòbia i el racisme i la xenofòbia em sembla que estan castigats pel Codi Penal". No és té cap constància, ara per ara, que cap de les dues preguntes tingui resposta. El dissabte 13 de març, però, els Mossos d'Esquadra sí que hi eren: protegien Anglada i la seva candidatura xenofòbia amb suport dels nazis europeus.

SANTS · 700 PERSONES ACLAMEN LES CONSIGNES FEIXISTES D'ANGLADA

PxC vol assaltar el parlament amb un discurs que dóna la culpa de la crisi a les immigrants

Raquel Jové

redaccio@setmanaridirecta.info

Terra amb moqueta, làmpades pomposes i blindatge d'excepció a l'hotel de quatre estrelles Barceló Sants, per acollir la presentació de la candidatura de la Plataforma per Catalunya (PxC) encapçalada per Josep Anglada. L'acte va aglutinar gairebé 700 persones que, durant dues hores, van aclamar les consignes racistes i feixistes que es van llençar des del faristol. Tot plegat, en un clima de luxe més aparent que real, on les pells, les corbates i les joies dels burgesos nostàlgics de les primeres files convivien amb les actituds cavernícoles dels cap-rapats, la mirada impertèrrita dels periodistes i la presència inèdita de gent del carrer que aplaudia a estones, però que ovacionava amb força els crits d'Anglada contra les persones migrades, senyalant-los com a culpables de l'actual situació de crisi econòmica i la conseqüent precarietat social. Anglada va entrar a l'hotel envoltat de periodistes i salutats constantment pels seus seguidors. Els assistents el miraven amb admiració i molts s'hi apropaven -gairebé fent-li reverència- fins que Anglada es recordava dels seus noms. Entre ells, Miguel Menéndez Piñar -nét de Blas Piñar-, una nena amb una banderola amb la insígnia de la PxC, militants de la formació neonazi Alianza Nacional o un jubilat que es va apropar a felicitar-lo i al qual Anglada va etzibar: "Aquí segueixo, al peu del canó i satisfet". Anglada repetia amb la seva assessora els eixos amb els quals es defensaria davant la premsa: "Atur, classe política i control de la immigració per tenir més despesa social i menys delinqüència" i, quan era preguntat per la concentració antifeixista de l'exterior, responia: "No perdo el temps amb aquesta gent". De tant en tant, els seus companys de partit s'acostaven a la finestra i insultaven els manifestants: "*Putos guarros*", amb la mirada còmplice i riallera dels assistents. "President, no funciona la música, però tranquil, que està ple de gent", li diu un membre del servei de seguretat. "Com que no? Collons!", respon Anglada. Al cap d'uns segons, tot resol. Anglada entra triomfant al saló de més de 1.000 metres quadrats, fent el gest de la victòria i aclamant sota els crits de "President!". Després de l'enrenou de flaixos i aplaudiments, comença l'acte. En primer terme, va intervenir Enrique Ravello, responsable de relacions internacionals del partit que va culpar Lenin i l'Escola de Frankfurt d'implantar "la dictadura d'allò políticament correcte" i va denunciar la "invasió demogràfica musulmana". Ravello va dir també que el vel era "una arma d'imposició i de propaganda ambulants" i que constituïa "un atac ètic i estètic" ja que, segons les seves tesis, "als europeus, mai no se'n acudiria tapar el rostre de les nostres dones amb un drap sinistre".

MARTA MÉNDEZ

Una persona porta a l'esquena el número 88, 'Heil Hitler' en l'imaginari nazi

Per acabar el seu discurs, Ravello va fer referència al govern de José Maria Aznar i el va culpar de l'inici del "projecte de conquesta islàmica". També va responsabilitzar Jordi Pujol de fomentar "la immigració magrebina". A continuació, va intervenir el pensador italià Gabriele Adinolfi, que va culpar "les multinacionals, els bancs i els partits" del fenomen migratori. Va dir que existia una "cadena d'exploatació" i que "els immigrants ens exploten". Adinolfi va afirmar que "cal ser actius i no reactius" i que "cal barbàrie perquè sinó hi ha reverència". El pensador neofeixista va acabar el seu discurs dient que "Europa no morirà, sinó que seran ells qui moriran". El portuguès Duarte Branquinho va titular els manifestants antifeixistes d'"idiotes inútils". Així mateix, va criticar la "imposició aberrant de l'Islam", contra la qual -segons Branquinho- cal "defensar la família i els pobles" i "reconquerir les ments dels nostres". Abans de la intervenció d'Anglada, encara va haver-hi temps per dues intervencions de la ultradreta belga, representada per Barbara Ponte i Hilde de Lobel. Barbara Ponte -de les joventuts del partit Vlaams Belang- va assegurar que hi ha "un projecte d'islamització a través dels joves". Així mateix, va exclamar que "Catalunya era pels catalans i Europa pels europeus". Hilde de Lobel -diputada al Parlament flamenc- va fer, potser, la intervenció més dura de tot l'acte. De Lobel va afirmar que cal "aixecar-se contra l'Europa burocràtica" per "aturar el tsunami de la immigració que du pobresa i inseguretat". De Lobel va assegurar que el ramadà "impedeix el rendiment adequat de l'activitat productiva" i va criticar el fet de no consu-

mir porc. Segons la diputada flamenc, l'Islam "no es pot integrar, perquè està defensat per gent agressiva i totalitària". Va ser llavors quan, des del públic, es va sentir un crit que deia "*cámara de gas!*". El públic va aclamar de Lobel quan aquesta va recordar "la reconquesta dels reis catòlics". Per acabar, de Lobel va defensar "la il·luminació, la saviesa i el cristianisme occidentals" per sobre dels "valors de les mesquites i els minarets". Llavors va arribar l'hora de Josep Anglada. Presentat com "l'esperança de molts catalans", Anglada va assegurar que "estava emocionat" perquè "no s'esperava tanta gent". Amb un to arrogant i sobreactuat -que en alguns moments recordava la magnífica imitació d'Adolf Hitler que va fer Charlot-, Anglada va fer referència a una "majoria de catalans silenciats per la dictadura d'allò que és políticament correcte", a la qual liuraria de "mantenir una colla de ganduls i vividors". Durant tot el discurs, va mantenir un to populista i es va erigir com "la veu del poble de Catalunya" i de la "gent honesta que matina cada dia per treballar dur". De seguida va afirmar que "els primers són els de casa i no pas els catalans", ja que Catalunya és, segons Anglada, "occident, democràcia, respecte a les dones i llibertat". Després d'il·luminar la sala amb la bona nova, Anglada va afegir que tenia "la raó, la veritat i la justícia" i, com si fos un capellà, va convidar els presents a posar-se drets. Llavors va canviar d'idioma -potser fent un gest a Albert Rivera- i va convidar els fidels a convèncer la societat de la "maldat intrínseca que hi ha en l'Islam". Per culminar l'acte, va etzibar un: "*Aquí estamos, por el pueblo!*". Li va faltar un "aneu-vos-en en pau".

Ultrastatcats, neonazis de l'antiga CEDADE, terroristes antiavortistes i exmilitants de tots colors nodreixen la militància racista i islamòfoba de PxC

ganxar al nou projecte de Blas Piñar fins el 1992. Es va apropar a Ruiz Mateos i, de nou, al PP durant la dècada dels 90. Habitual dels 12 d'octubre a la plaça dels Països Catalans de Sants, l'any 2000 va fundar la Plataforma Vigatana, embrió de la PxC, que va néixer el 2002 i es va estrenar en el conflicte viscut a Premià de Mar per la construcció d'una mesquita, instrumentalitzat per Anglada per denunciar una suposada invasió i ocupació de l'Islam a casa nostra.

Armengol, vicepresident de la PxC, va iniciar la singladura política a les rengles del PP i, posteriorment, el 2000, es va presentar com a cap de llista per Tarragona al Grupo Independiente Liberal (GIL) de Jesús Gil. Mateu Figuerola va ingressar a Alianza Popular el 1979 i es va donar de baixa del PP el 1997. El 1999, va ingressar a la UDC de Duran Lleida fins que la va abandonar el 2002. L'any 2003, va ser detingut, jutjat i condemnat per intentar cremar la mesquita de Cervera. L'intent d'atemptat només li

, impressions

Beatriu Guarro · Membre del Consell SOS Racisme - Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Creem eines contra el racisme

ANNA SELLARÉS

L'evolució de la situació política i social, el previsible augment i extensió de la conflictivitat d'origen racista -agregada en gran part per la situació de crisi econòmica que estem travessant-, ens obliguen a preguntar-nos quin és el model de societat cap on volem anar. Per la nostra associació, la lluita contra el racisme és un element clau perquè afecta el sector més feble de la nostra societat i és fàcilment utilitzable com a arma desestabilitzadora. Malauradament, la por s'ha convertit en una eina de govern -especialment des dels atemptats de l'11-S- i el fet que la major part de la població d'origen immigrant

La situació de crisi econòmica, sumada a un avenç de l'apartheid jurídic, ha anat enfortint el racisme social

no tingui reconegut el dret de vot atorga a alguns partits polítics la impunitat necessària per utilitzar

aquest sector de la població com a boc emissari als seus discursos electorals. I ara, en moments de crisi, és molt fàcil donar les culpes de tot a la immigració, en lloc d'exigir a l'administració que compleixi amb les seves obligacions. No hem d'oblidar que tots som al mateix costat i que el benestar social s'aconsegueix repartint la riquesa, no pas repartint la misèria. Fomentar el malestar i la malentesa entre diferents sectors de població només ens portarà a la fractura social, a una societat cada cop menys habitable.

Aquesta situació de crisi econòmica, sumada a un avenç constant de

l'apartheid jurídic (lleis d'estrangeria, centres d'internament, ordenances municipals, Directiva Europea de la vergonya, normatives policials, etc.), ha anat enfortint el racisme social. El fet que existeixi una legislació diferent segons l'origen de la persona ens fa caure, sovint, en la falsa sensació que les garanties democràtiques pròpies d'un estat de dret protegeixen tothom, quan sabem que això no és així. L'exemple més punyent, el trobem en els Centres d'Internament per persones Estrangeres (CIE), veritables camps de concentració i on les persones poden romandre tancades fins a 60 dies sense haver comès cap delicta, tan sols pel fet de no tenir permís de residència, una infracció que només pot ser considerada com a falta administrativa. No ens podem perme-

altres cartells que, als anys trenta, a Alemanya i altres llocs d'Europa, prohibien l'entrada de persones joves.

Som conscients que ara no és moment per grans mobilitzacions ni per respostes contundents al carrer -no hi ha condicions objectives per això- però sí que hem de fer aquest esforç col·lectiu d'aprofundiment en el camp de les idees i del pensament, que és on realment s'estan forjant els discursos més xenòfobs. En aquesta nova etapa, SOS Racisme-Catalunya haurà d'adoptar una visió molt àmplia pel que fa a les seves relacions i a la manera de treballar. Som una associació reconeguda per la denúncia i l'acció, però els pròxims anys passaran per l'enfortiment de les idees i els valors antiracistes i per la defensa del concepte de democràcia i dels drets humans bàsics. Per això necessitem unir esforços; per això hem constituït un nou òrgan, el Consell Assessor, que ens ha de permetre difondre el missatge antiracista, gràcies al suport d'aquestes persones vinculades a diferents àmbits professionals i socials i a les seves valuoses aportacions que, sens dubte, representaran un nou impuls, tant per la nostra associació com per la lluita antiracista en general. I aquest esforç, sumat al de milers d'experiències que s'estan produint al nostre país des de la societat civil i que aposten per la convivència, la visió oberta de la cultura i la igualtat de drets i d'oportunitats, ens ha de portar forçosament a una societat més democràtica, més igualitària, més lliure.

1. Cartell aparegut a una botiga de Barcelona. Podeu llegir la notícia a www.prouracisme.org

Anna Pujol · Historiadora de l'Art
opinio@setmanaridirecta.info

Llibertat i esforç

Vaig néixer el 1982, en uns moments convulsos del país, que van donar lloc a un auge econòmic. Als noranta, van venir crisis on es començava a veure que la cosa no funcionava, però, tot seguit, arriba el canvi de mil·lenni i es desencadena l'optimisme i el país comença a anar endavant: consumint a tot drap, en una bonança que els intel·ligents ja veien que acabaria en catàstrofe. Però la mentalitat de la gent no hi veu més enllà quan té tots els seus desitjos innecessaris satisfets mitjançant una visa.

Però ara, senyors, estem en un país en vies del col·lapse econòmic i de la bancarrota i, immersos en aquesta voràgina, ens hi trobem una generació a la qual ni tan sols

han donat nom. Ja no som ni la generació JASP de joves preparats que sortien de les universitats i se'ls rifaven a qualsevol lloc de treball qualificat, ni la generació actual que ha nascut connectada al *messenger* i al facebook i que no tenen consciència de la realitat si no és virtual. Nosaltres som la generació dels pares que van viure el final cruent de la dictadura i una transició més que complicada, plena d'il·lusions i de falses propostes. I aquests pares ens han ensenyat el valor del treball per tirar endavant, el valor de l'ensenyament (al qual molts d'ells no van poder optar) per obtenir un lloc digne al mercat laboral i, sobretot, el valor de la llibertat i de la lluita per aconseguir una societat més justa.

No som ni la generació JASP ni la generació actual de joves que ha nascut connectada al 'messenger' i al facebook i que no tenen consciència de la realitat si no és virtual

Però, en la nostra majoria d'edat, ens vam trobar amb el treball controlat per unes empreses que es diuen ETT, que han fet recular els drets dels treballadors fins a uns nivells de precarietat laboral que ara patim cada dia; ens hem trobat amb uns habitatges impossibles d'aconseguir, que han fet que -per molts-hagi estat inassolible el dret humà de l'habitatge; amb unes condicions econòmiques on, actualment, els mileuristes són uns privilegiats... Això sí, tots estem súper preparats, parlem idiomes, tenim carreres (que ens hem pagat com hem pogut) i tenim una ètica laboral que ens fa ser pencaires. Però quan mires el mercat laboral, t'adones que ningú no et valora cap d'aquests mèrits; que ningú no et dona una primera oportunitat perquè no tens experiència; que veus gran incompetència a llocs de treball que, en teoria, són per gent preparada com tu... i un llarg etcètera que la majoria que llegiu aquest article ja coneixeu.

Diuen que totes les generacions pateixen una guerra o una postguerra. Suposo que la nostra està patint directament la crisi d'un sistema que, cada cop, posa més de manifest la seva ineficàcia i la seva injustícia.

Així, un dels únics valors que ens queda que ens van inculcar uns pares lluitadors és el de la consciència de la llibertat i que, amb esforç, algun dia podrem canviar aquest sistema que ens menysprea: per tant, conservem-los.

A la meva generació i als nostres progenitors.

Albert Martín · Estudiant de Psicologia
opinio@setmanaridirecta.info

Sobre entrompades col·lectives

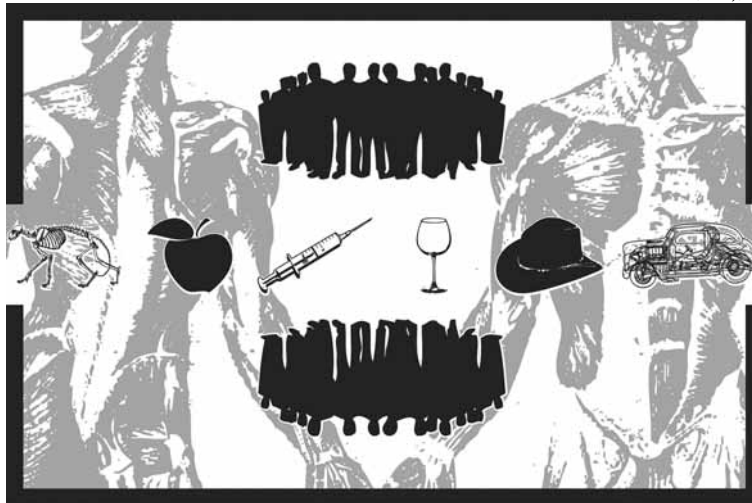
“A idea global... Aldees, a diferència de les ciutats, sempre han estat governades pel conformisme, l'aïllament, la vigilància, l'avorriment i repetitives xafarderies malicioses sobre les mateixes famílies. És una descripció prou precisa de la vulgaritat actual de l'espectacle.” Guy Debord

La canalla necessita l'orgia. Sembla que aquesta generació té molt, però en realitat té molt del mateix. Tenen la separació, la competitivitat irrespectuosa i l'espectacle com a vida. És a dir, la frustració com a brúixola. La frustració d'uns pares que no hi van ser perquè treballaven. La frustració d'uns mestres que pretenien curar l'èbola amb un escuradents. La frustració de gastar els estalvis viatjant en *lowcost* per veure allò que és banal. Viatjar per veure l'avenç d'una taca d'oli del mateix color i sabor queho devora tot progressivament. Una vida que transcorre a casa dels pares, nens eterns, pares enganxats, carrer controlat,

Als joves, no se'ls venç mai, només se'ls convenç poc a poc

tallat a la vida. Interrompent-ho tot. Feina i avorriment. Luxes de plàstic i drogues de disseny. Ni la por colpejant per dins el cor, ni en aprendre a cedir, a donar i respectar. Ni passió ni esperança. Ni grans projectes ni el viure en comunitat i respectar el món.

Hi ha, doncs, un mar de xais violents que volen ser

PERE TUBERT IUHÉ

seus, deixar d'acumular, viure l'ara, autoapropiar-se i, després, desfer-se, mentre es desfà la bandada en una mateixa força, en una mateixa energia. Aquest és el quadre de l'orgia, els cossos que es contornegen, que es besen amb les cames, que es mosseguen i es llepen amb les palmes de les mans, que es toquen amb els llavis, cossos que es desfan en el plaer. La Despersonalització Pagana. L'art o la ciència o qual-sevol altre instrument talentós de ficció no fan ombra a aquest moment per gaire genials que siguin les seves obres. Els nens necessiten l'orgia. I han descobert una manera de tenir-la. És grollera, és barata, perquè és dissimulació no comporta massa dinamita dialèctica i segur que taponar la sortida d'alguna cosa molt millor. Per això entenc que disgusti. Però

és orgia i és seva. No s'alcoholitzen junts per casualitat, és el seu moment etílic en col·lectivitat. En aquesta plaça, entre

No s'alcoholitzen junts per casualitat, és el seu moment etílic en col·lectivitat

els arbres, tot passa, la vida és real, fins i tot estant deformada. S'han tret de sobre per uns minuts totes les seves pors adolescents; per un minut, són forts, són invencibles; per un minut, no tenen prejudicis per parlar amb cap desconegut; trenquen l'aïllament, estan alegres, salten i besen. Els seus

tigres passen lliurement. Per un minut, relaxen els pesats posats d'adolescent enganxat al mirall preocupat obsessivament pel que diran els altres llobatons del clan. En aquell moment, els petits grups es van desdibuixant al terreny neutral de la plaça. La nit com a teló de fons i l'Estat desbaratant amb la seva policia militaritzada l'àgora orgiàstica. Ho interrompen tot amb les porres. Se sorprenden de la baralla? Els xavals, ara, defensen una cosa que va per dins de les tripes, defensen la seva petita tradició atresorada. Les bales seran respostes amb ràbia, que no ho dubtin. I als joves, no se'ls venç mai, només se'ls convenç poc a poc, progressivament, esperant fins i tot que es *curin* - o potser emmalalteixin? - i es facin vells.

. EL CIGALÓ

“Si hagués anat als EUA, a Anglaterra o a París només seria un ‘pobre refugiat’”

Jimi Mathews és un fotògraf i periodista sud-africà que, fugint de l'apartheid, va acabar exiliat a la Catalunya Nord a principis dels 80. Una experiència, assegura, que li va canviar la vida.

Joan Canela Barrull

Com vas anar a parar a Catalunya?

Els anys 77 i 78, els vaig passar a la presó i, quan en vaig sortir, estava destrossat anímicament i políticament. Tot ho veia molt negre i, a més, la situació a Sud-àfrica era molt dura; hi havia molta repressió. El meu pare tenia un amic fotògraf sud-africà que vivia a Portvendres, un poblet prop de Perpinyà; i m'hi va enviar.

I un cop a Perpinyà?

Allà, vaig descobrir una gent meravellosa, molt vinculada a la lluita catalana, que per mi va ser una sort increïble. Hagués pogut anar a parar als EUA, a Anglaterra o fins i tot a París, però allà no hagués estat més que un “pobre

refugiat”; ningú no m'hagués entès. En canvi, a Catalunya, em vaig trobar amb una situació, en certa mesura, similar a la meua: on un poble tractava de defensar la seva cultura de les imposicions d'un Estat forà. Naturalment, la situació va ajudar molt a fer que la gent m'entengués i em pogués mostrar suport. Conèixer Catalunya va ser una gran sort. Ha estat el millor que m'ha passat a la vida.

Què en vas aprendre, del moviment catalanista?

Per mi, el més bonic d'aquest moviment era tota la importància que donaven a la resistència cultural, a la defensa de la llengua, al reconeixement de la identitat. Això va aportar un punt de vista diferent i molt enriquidor a la meua pròpia experiència política.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Benvolguts srs. d'El Punt'

Pere Camps

El fil de la notícia de l'alliberament d'Amadeu Casellas, pres polític al nostre país després de 24 anys de presó i tres vagues de fam i que el 9 de març va sortir de la presó, vuit anys més tard del que li corresponia, la seva periodista Mariona Forcat escriu un petit article que no té res a veure amb la realitat. Escriu que Casellas, amb una sort incommensurable, s'ha estalviat sis anys de presó. És a dir, en contra del que diuen la resta de mitjans, que denuncien els vuit anys de més, aquesta senyora el descriu com un històric anarquista afortunat. Per què aquesta senyora no escriu la veritat? Segueix la línia que li marca la direcció d'El Punt'? Per què aquest mitjà o els seus periodistes no escriuen sobre les vagues de fam de Casellas? Pel fet de ser un pres polític anarquista i pobre? Per què no ha rebut el mateix tracte a la presó que Mario Conde, Julián Muñoz, Mariano Rubio, Javier de la Rosa, etc.? Per què dediquen més línies a un pres comú com Orlando Zapata a Cuba que a Casellas? Quins interessos defensen? M'agradaria que tinguéssiu la valentia de respondre'm.

Fa deu anys...

Jordi Oriola i Folch. Barcelona

El 12 de març de 2000, paral·lelament a les eleccions generals, 20.000 persones de tot l'Estat (10.000 a Catalunya) van organitzar la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern. Aquest deute que els països empobrits paguen als països enriquits fa impossible que els primers puguin adoptar polítiques socials, perquè els roba recursos i perquè els obliga a adoptar models neoliberals. I no és caritat, sinó que aquests deutes financers estan sobradament retornats, però consten com a impagats pels interessos abusius associats. En tot cas, el que resta impagat és el colossal deute històric de les metròpolis vers les excolònies, que actualment prossegueix -en forma de deutes socials i ecològics- amb l'espoliació que practiquen les transnacionals en aquests països. Llavors, a tot l'Estat, més d'un milió de persones, un 96%, van pronunciar-se a favor de l'abolició del deute extern. A Catalunya, la consulta va desbordar totes les expectatives i més de mig milió de persones van votar-hi a 212 municipis. Per primera vegada, ho van poder fer els joves de més de 16 anys i les persones novingudes, amb o sense papers. Us sona familiar això? Obviament, el poble, tot i que el banalitzin dient que només li interessa la crisi, acumula experiències i formes d'autoorganització i les consultes independentistes han après de les del deute extern i han incorporat elements de rabiosa avantguarda política i social. Perquè no podem caminar en un procés de globalització creixent sense apuntalar-nos a partir de la pròpia identitat -a Catalunya, la catalana- però, al mateix temps, no servirà una identitat estàtica i impermeable. I no hi ha millor exemple concret d'una identitat catalana dinàmica i permeable que convidar tots els vinguts, els novinguts i els vellvinguts, a participar a les consultes que pregunten com vol ser el nostre país, cosa que expressa que els considerem com a part del nostre poble i els convidem a contribuir al desenvolupament de la identitat catalana d'avui i de demà per tots i totes. Així és com el poble organitzat i madur acull els novinguts, que contrasta amb propostes com la de l'empadronament de Vic, indignes democràticament i que deixen en evidència uns partits majoritaris que només estan interessats a acaparar el poder i, per fer-ho, no dubten a explotar les reaccions més fòbiques i excolòns d'una part de la societat que, precisament, és víctima de la desorganització i la despolitització a la qual l'han conduït intencionadament l'oligarquia econòmica i política.

. EDITORIAL

La ultradreta pica a la porta

La Plataforma per Catalunya ja no és un grupuscle de nostàlgics franquistes i xenòfobs. Durant l'acte de presentació de les seves candidatures, el 13 de març a Barcelona, va mostrar una notable capacitat organitzativa i un suport ciutadà que va més enllà de la tradicional suma de falangistes, neonazis i racistes. Famílies senceres amb els seus fills, classe mitjana benestant, homes i dones de la tercera edat, gent jove. Tot aquest ventall de població s'està sumant al discurs fàcil que la immigració té la culpa de la precarietat, l'atur i la manca de serveis socials. El repetit discurs que "parlar d'ells fa que creixin", per tant, el millor és l'estratègia de la invisibilització ja no és útil. Anglada i els seus han aconseguit crear teixit social a municipis com Vic o el Vendrell i han estès la por i el rebuig a l'immigrant entre la població autòctona. És sorprenent veure com, en poc temps, han aconseguit que molta gent d'aquests municipis oblidés el seu passat falan-

gista i espanyolista. Tot plegat, en un país on el percentatge de persones nouvingudes volta el 12%, una xifra molt inferior al 30 o el 40% dels anys 60 del segle passat. Tot i això, les mostres d'exclusió i de racisme es fan més paleses, amb l'excusa que hi ha unes diferències culturals i racials més grans. Es tracta -sense dubte i sense més arguments- de xenofòbia. Una actitud que -de ben segur- serà mimada i finançada per certs sectors de privilegiats vinculats a la banca i la patronal que veuen que, així, les crítiques que els podrien assenyalar com a culpables de la distribució injusta de la riquesa en plena crisi es desvien cap a altres camins més afins als seus interessos. S'ha de posar fil a l'agulla per mostrar qui són i sota quins interessos es mouen els que formen part de la Plataforma per Catalunya i els que els financen. Si no ho fem ja, d'aquí pocs mesos, la societat catalana viurà en un escenari molt similar al d'Holanda, Àustria o Itàlia. Esperem que no sigui així.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Un futur més interessant

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

La setmana passada, hi va haver eleccions al Col·legi de Periodistes. Hi van concórrer dues candidatures: una encapçalada pel periodista de la Cadena SER Josep Maria Martí -de caràcter continuista i que comptava amb l'aval de l'anterior equip de govern- i una altra de renovadora liderada pel periodista de l'Avui Salvador Cot. Vagi d'entrada -perquè tots sapiguem de quin peu calcem- que el qui signa aquestes línies és membre del Grup de Periodistes Ramon Barnils, associació que donava suport a la candidatura de Cot. Més enllà del resultat -que va suposar la revalidació de la llista continuista-, criden l'atenció les primeres valoracions que que va fer el nou degà a TV3 tant bon punt va prendre possessió del càrrec. Martí explicava -o, com a mínim, això va desprendre's de les seves afirma-

cions- que, als nostres dies, el paper del periodista és més important que mai, sobretot ara que n'hi ha molts que pretenen fer-se passar per allò que no són gràcies al boom d'Internet i les eines de comunicació 2.0. Són unes declaracions que retraten bastant el model de periodisme que defensa l'establishment periodístic. De quina mena d'intrusisme parla el nou degà? Fixem-nos en la DIRECTA. És un mitjà de comunicació on hi participen persones que tenen formació i taules en l'ofici de periodista i d'altres que provenen d'altres àmbits activistes o professionals. Crec que és prou evident que, amb els nostres encerts i errors, anem tirant endavant un projecte prou digne que vol tendir cap a un model periodístic. De fet, en aquest setmanari, s'hi publiquen articles elaborats per persones no periodistes que, de vegades, superen en interès i correcció moltes de les coses que es publiquen a la premsa oficial. Fixem-nos,

també, en la blocosfera catalana. Hi trobem blocs interessants, blocs normals i blocs pessims. L'argument que diu que "a Internet, hi ha màniga ampla perquè tothom pot publicar el que vol", aquí, no és vàlid. Penso que l'audiència posa cadascú al seu lloc i que, de la mateixa manera que hi ha camp per la intoxicació i la brutícia periodística a la xarxa, també n'hi ha -i prou que la coneixem- a la premsa convencional. És bastant indicatiu de l'estat de la professió que sigui el màxim representant del ram el qui faci declaracions d'aquesta lleugeresa. I ho és més, encara, que hagi estat escollit encapçalant una llista a la que donaven suport els pesos pesants de l'establishment periodístic català. Més que el periodisme català, aquesta gent representen el passat -i la grisor i els vicis i complexos- de l'ofici. Per sort, el futur que ens espera és bastant més interessant.

. COM S'HA FET

A l'hora de tancar aquesta edició ens arribava la notícia de la detenció d'un jove anarquista. A les vuit del vespre del 16 de març, l'activista estava detingut a la comissaria de Les Corts i una vintena de persones es concentraven a l'exterior de l'edifici per interessar-se per l'anarquista i protestar per l'acció policial. L'advocat que assistia el detingut va poder conèixer que l'acusaven d'un suposat atac a un cotxe de policia. Us n'informarem més detalladament la setmana vinent.

D'altra banda, hem de dir que estem treballant per millorar la pàgina web, per afegir-hi més continguts i/o penjar-hi la DIRECTA en format pdf d'alguna manera. Es tracta d'una iniciativa que ja fa temps que volem posar en marxa però que, per qüestions tècniques i de personal, no hem pogut fer fins ara. Esperem poder fer un salt qualitatiu a la web ben aviat. Ja us anirem informant. Finalment, aquesta setmana, continua el segon Cicle Expressió Directa a la Farinera del Clot. Serà el dissabte 20 de març amb Els Trons i Angelina i els Moderns.

Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesú Rodríguez
Quaderns d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Manifestació per reclamar un 'skate park' | PÀG. 9

Manifestació contra el racisme a Sabadell | PÀG. 10

El veïnat reclama equipaments al solar de 'Miles' | PÀG. 11

Nova vaga a escoles i centres de secundària | PÀG. 12

PALLEJÀ · ELS PARTITS LOCALS ACCEPTEN UNA "APORTACIÓ VOLUNTÀRIA" DE L'EMPRESA DESPRÉS DE CONCEDIR-LI UNA LLICÈNCIA D'OBRES

Cementos Molins dona 400.000 euros a l'Ajuntament abans d'iniciar el nou forn

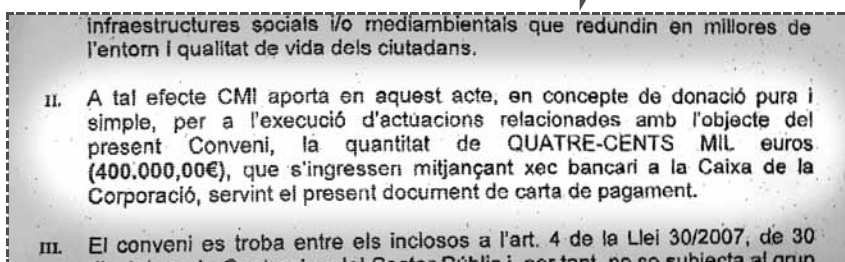
El conveni que regula la "donació pura i simple" de l'empresa al consistori no es va fer públic fins el ple del 26 de març de 2009, dos mesos després de la seva signatura

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Pallejà i Cementos Molins (CM) van signar un conveni, el 27 de gener de 2009, en què es recollia l'entrega al consistori per part de l'empresa de 400.000 euros "en concepte de donació pura i simple" i sense especificar el projecte concret al qual es destinaria aquesta quantitat de diners. La donació, duta a terme mitjançant un xec bancari a la caixa de l'Ajuntament, es va fer efectiva pocs mesos abans que CM comencés a construir el seu nou forn, on -segons els ecologistes i el veïnat de Pallejà- l'empresa podria tenir la intenció de cremar residus procedents de les depuradores de l'àrea metropolitana (DIRECTA 172). Cal indicar que l'Ajuntament de Pallejà va ser qui va concedir la llicència ambiental a CM per la construcció d'aquest nou forn, que es va iniciar l'estiu de 2009 i que, quan estigués acabat, tindrà 120 metres d'alçada.

CiU, Entesa per Pallejà, Partit pel Desenvolupament de Fontpineda i Jà voten a favor d'acceptar els 400.000 euros de la cimentera

El conveni de donació va comptar amb la signatura de l'alcalde de Pallejà del moment -José Antonio Rubio Leiva (Entesa per Pallejà)- i del director general de CM, Àngel Cercós i Casalé. En aquest conveni, CM va manifestar que entregava els 400.000 euros perquè un dels objectius en l'exercici de la

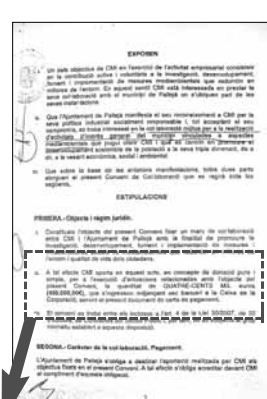
Imatge del forn de 120 metres que està construint Cementos Molins i fragments del conveni de la donació dels 400.000 euros

seva activitat empresarial "consisteix en la contribució activa i voluntària a la investigació, desenvolupament, foment i implementació de mesures mediambientals que redundin en millores de l'entorn". L'Ajuntament, per la seva part, va manifestar el seu "reconeixement a CM per la seva política socialment responsable" i va mostrar el seu interès "en la col·laboració mútua" per fer "activitats d'interès general del municipi vinculades a aspectes mediambientals".

Aquest setmanari també ha pogut esbrinar que el conveni no es va fer públic fins que es va celebrar el ple municipal del 26 de març de 2009, tot

just dos mesos després de la seva signatura. En aquest ple, quasi totes les formacions polítiques -CiU, Entesa per Pallejà (EP), Partit pel Desenvolupament de Fontpineda (PDF) i Jà Pallejà- van aprovar l'acceptació dels 400.000 euros per part de l'Ajuntament, amb l'única abstenció del PSC.

'Cop d'estat' de CiU el febrer de 2009 L'actual legislatura de Pallejà va començar amb un acord de govern entre els cinc regidors de CiU (la formació més votada) i els cinc regidors d'EP. En el moment de signar la donació dels 400.000 euros, l'alcalde era d'EP, però el mes de febrer

de 2009, CiU, fent valer la força aconseguida a les urnes, va trencar el pacte, va retirar les competències al seu soci i va passar a governar en solitari (el consistori té setze regidors). L'encarregat de donar a conèixer el conveni de donació al ple del mes de març de 2009, l'integren CiU (que posseeix la cartera d'Urbanisme des del mes de febrer de 2009), PDF (que, amb dos regidors, ostenta

la regidoria de Medi Ambient) i Jà Pallejà (amb un regidor). Al ple del mes de març de 2009, Ismael Álvarez (CiU) va dir que la donació de CM "és una aportació voluntària de l'empresa" i que els 400.000 euros es destinarien a dues actuacions: "La reducció de paper mitjançant la utilització d'espais publicitaris d'informació" i el "foment d'actuacions basades en energies renovables com plaques solars fotovoltaïques". Álvarez no va mencionar en cap moment que els diners es poguessin destinar a controlar la contaminació emesa a l'atmosfera per CM (DIRECTA 172).

Els únics partits polítics que van posar pegues al voltant de la donació d'aquests diners van ser el PSC i Jà Pallejà, que no han tingut cap responsabilitat de govern durant aquesta legislatura. Jà Pallejà va dubtar "que es donin els diners a canvi de res". El PSC va manifestar la seva preocupació pel fet de "no saber què hi ha a canvi de la donació", va mostrar la seva inquietud perquè el conveni es va signar "en el moment en què s'executava una obra important a CM" (forn) i va dir que no era el "moment adequat" per fer aquesta aportació.

Anys de lluita L'Associació de Veïns de Pallejà (AVP), que des de l'any 2005 està enganxant cartells i pancartes pels carrers per denunciar que CM vol cremar residus, creu que "l'acceptació dels diners per part de l'Ajuntament és una garantia per l'empresa perquè no se la qüestionin ni se li revisin les futures o possibles emissions contaminants, si finalment incinerar residus". L'AVP i la CNT de Martorell van anar al ple del març de 2009 per protestar contra l'acceptació dels 400.000 euros i van repartir 2.000 fulletons on es deia que "Pallejà no disposa d'una qualificació urbanística que permeti fer un forn on es puguin incinerar residus de les depuradores".

, així està el pati

CATALUNYA · LA DESPENALITZACIÓ DELS 'TOP MANTA' REP UN AMPLI SUPORT SOCIAL EN FORMA D'ACCIONS A BARCELONA I TERRASSA

Més de 540 persones empresonades per vendre al carrer durant l'any 2009

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'exigència de la despenalització dels *top manta* es va fer visible a la plaça Catalunya de Barcelona i a la plaça Vella de Terrassa, a més de diverses ciutats de l'Estat, per denunciar que hi ha 127 persones preses i més de 540 que han passat per la presó durant l'any 2009 arran de la venda ambulants. Sota el lema *Sobreviure no és delictiu*, el dissabte 13 de març es van convocar diverses accions de difusió durant les quals les persones que donen suport als venedors de carrer van posar a terra les mantes amb CD i DVD. La jornada "va sortir molt bé, per la participació i per la repercussió mediàtica; aquest cop hi ha hagut molt poca tergiversació", valora Sebas, de l'Associació Sociocultural Exit, que creu que "això és un reflex de l'ampli suport social que té la demanda".

Des de 2008, s'han recollit 20.000 signatures favorables a la despenalització dels 'top manta' i també s'ha demanat l'indult de tots els venedors presos

El moviment de suport als venedors ambulants, la immensa majoria persones sense papers, es va iniciar l'octubre de l'any 2008 amb la campanya per l'indult del venedor ambulants Mor Ndiaye, a Madrid. Llavors, es va impulsar la coordinació de diferents associacions i col·lectius de

Concentració a la plaça Catalunya de Barcelona celebrada el 13 de març a la tarda en suport a les persones que venen al carrer

l'àmbit jurídic, artístic i social arreu de l'Estat.

Des de l'any 2008, s'han recollit 20.000 signatures -també de jutges i fiscals- per demanar la despenalització dels *top manta*. La campanya també ha demanat l'indult a tots els venedors ambulants presos. Una altra mostra de suport social és la campanya de recaptació de fons per pagar les multes que condueixen alguns venedors a la presó, endegada per dues plataformes d'artistes i de juristes que rebutgen que en nom "de les

nostres lleis, de les nostres creacions artístiques, de la nostra seguretat i el nostre benestar es criminalitzi la pobresa".

Sempre persegueixen als 'febles'

"La majoria dels venedors ambulants han arribat al país arriscant la seva vida" -recorden els organitzadors de la campanya- i la venda ambulants "és una de les úniques activitats laborals a les quals poden accedir, juntament amb la construcció i l'agricultura, sempre en les condicions de vulnerabilitat

que imposa la manca de papers". Malgrat la imatge d'estar en mans de la màfia que venen els mitjans sobre els *top manta*, aquests són casos excepcionals. Les entitats que els donen suport critiquen que, en els pocs casos en què es dona la presència d'estructures organitzades, es persegueix sobretot l'últim esglaó de la piràmide. "Si estigués bé a l'Àfrica, no vindria aquí. No vull que m'expulsi perquè tornaré a venir, per alta mar (...) Ara parlen de crisi, però des de quan està en crisi l'Àfrica?", assegura Alioune.

Els juristes proposen la despenalització de la venda ambulants

Un dels principals esforços de la campanya se centra a pressionar el govern estatal perquè accepti les seves propostes a l'actual debat per la modificació del Codi Penal. Tot i que el projecte de reforma del novembre de 2009 obre la possibilitat de rebaixar les penes a la venda ambulants, el que reclamen és la seva desaparició del Codi Penal i que es legisli des del Codi Civil i Administratiu. Resulta que, a la pràctica, està més penalitzat vendre una còpia al carrer que robar uns quants originals a la botiga, fins i tot està més penalitzat que agredir una persona amb un cop de puny. Les penes actuals van dels sis mesos als dos anys de presó i de 12 a 24 mesos de multa. Tenint en compte que, sovint, no poden fer front a aquestes multes ni a les indemnitzacions a entitats com la SGAE, les penes multa es tradueixen en més temps de presó. Una alternativa a la presó és l'expulsió sense possibilitat de retorn a cap país de l'espai Schengen (UE, Noruega, Suïssa, Islàndia, Liechtenstein) durant deu anys.

El text del projecte de reforma és ambigu i poc clar, amb frases com: "Ateses les característiques del culpable" o "la reduïda quantia del benefici econòmic obtingut", que permetrien reduir la pena a un període d'entre 31 i 60 dies de multa. La proposta de la Plataforma de Juristes per la Despenalització de la Manta eximiria de responsabilitat penal (que no pas civil) els venedors que no hagin venut efectivament més de 400 euros. Fins ara, les entitats com la SGAE són les que determinen el valor

de la manta i, segons el professor de Dret Penal Julián Ríos, "mai no valoren una manta per sota dels 1.500 o els 2.000 euros", ja que ho calculen al preu que té la còpia original a la botiga.

UNA PROPOSTA INSUFICIENT

La proposta de reforma actual és insuficient perquè "continua permetent l'ingrés a la presó dels venedors, ja sigui perquè queda a discreció del jutge o perquè, en cas que la pena sigui únicament de multa, l'impagament se substituiria per la presó", segons la plataforma de juristes. També lamenten que la proposta actual no tingui efecte retroactiu per poder defensar els venedors que actualment es troben presos o amb condemna ferma i denuncien que

mantenir la venda ambulants al Codi Penal "manté el cercle viciós dels antecedents penals" que impedeixen la regularització i, per tant, perpetuen la necessitat de viure del *top manta*.

Però sobretot, segons els juristes, l'actual llei i l'actual projecte de reforma vulneren "els principis d'intervenció mínima, subsidiarietat, lesivitat i proporcionalitat del dret penal". De fet, alguns jutjats i algunes audiències provincials estan absolent els venedors ambulants, mentre que altres els condemnen sistemàticament. La Junta de Magistrats de Biscaia, per exemple, el mes de setembre, va decidir que el fet de sobreviure de la venda al carrer és una conducta atípica que cal emmarcar dins les sancions civils o administratives.

El cap del Frontex acaba amb la cara empastifada

Gil Arias Fernández, director executiu adjunt de tot el sistema europeu de control de la immigració (FRONTEX), va rebre l'impacte d'un pastís i diversos ous abans d'iniciar una conferència titulada *Frontex i la immigració il·legal a la Unió Europea*. L'acte s'havia de desenvolupar a la sala de graus de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona el dia 15 de març. Just en el moment d'iniciar-se i quan la cap de cerimònies ja havia fet la presentació del ponent, un dels assistents es va aixecar d'entre les cadieres del públic i va estampar un pastís contra la cara del responsable europeu i alt funcionari del Cos Nacional de Policia espanyola. Mentre es netejava la cara, va rebre altres impactes, principalment d'ous. Una vintena de les persones assistents a la sala es van aixecar i van cridar "assassí, assassí". Tot seguit, van abandonar la sala enmig de la perplexitat i el desconcert dels acadèmics organitzadors de la conferència. L'acte estava inclòs dins un màster en estudis internacionals. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

CATALUNYA · MARIANO GUTIÉRREZ NO SABIA QUE APAREIXERIA A ESTOSOLOLOARREGLAMOSENTRETODOS.ORG

El Terrat enganya un membre de Taxi Anarquia perquè participi en una campanya social falsa

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Mariano Gutiérrez porta onze anys darrere el volant a la ciutat de Barcelona i el seu ofici s'ha caracteritzat per dur la reivindicació social a un sector tan conservador com el dels taxistes. Aquest fet l'ha portat a ser objecte de nombroses entrevistes i reportatges als mitjans per explicar -entre altres coses- el projecte de cooperativa Taxi-Anarquia. Mai no s'hagués imaginat que, entre tantes concessions, una d'elles seria utilitzada a la web de la iniciativa publicitària estosololoarreglamosenretodos.org, muntada -a través de la fundació Con-

El taxista va acceptar participar en aquest vídeo perquè no li havien dit que no es tractava d'una entrevista sobre la seva feina

La publicitat, disfressada de campanya social, l'han muntada divuit empreses i bancs

fianza- per les divuit empreses i bancs més importants del país. En Mariano explica que la productora El Terrat -que feia uns anys havia utilitzat els seus serveis- es va posar en contacte amb ell perquè rebés unes

persones que el volien entrevistar. Segons diu, va fer l'entrevista rutinària amb els joves periodistes i va explicar, principalment, la reivindicació d'una parada de taxis a l'estació de Sants i la cooperativa formada per quatre taxistes anomenada Taxi Anarquia. Un mes després, en Mariano, poc amic de la informàtica i la televisió, es va assabentar a través d'unes companyes que havia sortit a la web digital d'El País com a

reclam d'una campanya per "positiivar la crisi". El vídeo, que ha rebut prop de 15.000 visites i es titula *El taxi amable*, mostra el tracte especial que dispensa el taxista a la seva clientela i la web l'exposa com a "exemple de superació" que "no espera que el treguin de la crisi i que està construint el seu futur". Mariano, militant de la CNT-AIT des de fa 20 anys, diu que se sent més "afectat i perplex" que no "enganyat"

pel muntatge, ja que en cap moment no li van comunicar que la filmació era per aquesta finalitat. La iniciativa li sembla una "merda", a més de difondre una imatge esbiaixada d'ell que suposa un nou entrebanc en les reivindicacions amb el gremi, i a les quals el vídeo no fa esment. Finalment, el taxista ha comunicat que està demanant que retirin el vídeo allotjat a la web estosololoarreglamosenretodos.org.

Manifestació per un 'skate park' a Torredembarra

Més de 100 persones es van manifestar, el 10 de març, a Torredembarra per exigir que l'Ajuntament construïxi un skate park (tal com es va comprometre a fer) per possibilitar la pràctica d'aquest esport amb garanties. La manifestació, convocada per l'Alternativa Baix Gaià, va recórrer bona part dels carrers del poble sense incidents. Durant els darrers dies, s'han donat casos d'agressions contra els joves que practicaven aquest esport a la plaça del poble i la policia ha requisat els monopatinis i ha amenaçat el jovent amb multes si continuaven practicant l'esport. Fa uns mesos, es van presentar més de 300 signatures a favor de la construcció de l'equipament. XAVI MIQUEL

TARRAGONA · LLUITA Nou col·lectiu en defensa del medi

Oriol Fuster
terresebre@setmanaridirecta.info

El Campus Catalunya de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona va acollir, el 10 de març, la presentació dels Jòvens de les Terres de l'Ebre, un col·lectiu format per gent ebreña resident al Camp per motius laborals o d'estudis i que pretén donar ressò a les lluites en defensa del territori de les Terres de l'Ebre i cercar i oferir implicacions amb altres moviments. Ariadna Reverté, portaveu de l'assemblea, va explicar que un dels objectius del col·lectiu és "incidir en la idea que, quan parlem de transvasaments, massificació eòlica o energia nuclear no estem davant un problema local de les Terres de l'Ebre, sinó d'un problema d'equilibri territorial, de model energètic i de país". El col·lectiu, el 24 de març, presentarà el documental *Un país dempeus. Per una nova cultura democràtica*, un repàs a la trajectòria de diferents moviments socials en defensa del territori català, que comptarà amb la presència de Mariela Acjia i Jordi Oriola, els seus autors.

MOLINS DE REI · ESPAIS Tallers i actes culturals al nou Casal La Mola

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El Casal de Joves Autogestionat La Mola de Molins es va inaugurar el 6 de març amb una jornada de circ i cabaret que va comptar amb la presència de 250 persones, "una bona mostra dels diferents col·lectius socials i culturals que s'han interessat pel projecte", segons l'assemblea del casal. El nou espai vol ser "un lloc de socialització on es faran activitats socials i culturals per la transformació social". S'organitza amb grups estables que fan projectes autònoms i treballa amb una assemblea oberta que es fa els diumenges. El casal acull un taller de circ els dimecres i la Companyia Eskarabellós, durant els seus assajos dels dimecres, els dijous i els divendres, també ofereix formació. Els dijous i els dissabtes, el casal allotja un mercat d'intercanvi i també s'hi està gestant una kafeta, a més d'una biblioteca que ja funciona i que s'anirà ampliant. Des de l'assemblea del casal, també es fa el programa "Altraveu", que s'emet els divendres a la tarda a Ràdio Molins. El projecte s'ha anat bastint durant més d'un any i s'ha rehabilitat la nau que acull l'espai, situada al barri del Canal de Molins.

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)

C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

CAMPS de voluntariat
2010
Fes un camp de voluntariat i participa a la formació

APUNTA-T'HI!
Obert el període d'inscripció

Ens trobaràs a:
C/ del Carme 105,
08001, Barcelona
Tel. 93 441 33 70 / Fax: 93 441 33 18

www.sci-cat.org

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatfger.cat
C/ Del Pi, 25 08910 Ribes, Garraf (Província de Catalunya)

COMBATRE LA CRISI
COMPORTA REPRESSIÓ
KARIM ABSOLUCIÓ

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatfger.cat
C/ Del Pi, 25 08910 Ribes, Garraf (Província de Catalunya)

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

, així està el pati

BARCELONA · LA MARIA ROSA VA SER EXPULSADA DE LES CASES BARATES I ARA PAGA MÉS PER LES DESPESES DOMÈSTIQUES I EL LLOGUER

La lluita per poder viure al Bon Pastor

Stefano Portelli
redaccio@setmanaridirecta.info

María Rosa ens ensenya el seu pis nou. Després de l'amenaça de desallotjament del novembre, el Patronat va decidir donar-li una solució: va deixar que el banc es quedés amb el pis i va assignar a María Rosa i la seva família uns baixos on havia viscut una dona ja molt gran, l'Encarna. Podem recordar l'Encarna el dia que van anar a arreglar els sostres i a pintar les parets de les cases barates que el Patronat havia tapiat. A una gent que l'estava gravant, va dir-los: "En aquesta casa, hi vaig viure jo. Quina pena que me l'hagin tret!". A la María Rosa també li van prendre la casa i també va sortir a un documental, al 30 minuts de TV3. Sortia davant de la seva porta, ja tapiada, dient entre llàgrimes: "Aquí va morir el meu pare!". En realitat, ella i la seva mare -amb tres fills i un germà a càrrec- estaven bastant contents de poder moure's cap a un pis més gran, nou i de propietat. Però al cap de pocs anys, es van quedar tots a l'atur: primer, li van tallar el gas, després, van haver de deixar de pagar la hipoteca i, finalment, li va arribar l'ordre de desallotjament.

Ara la Caixa Sabadell és propietària d'aquell pis, construït amb diners públics pel realotjament dels inquilins de les cases barates. El subhastarà -i molt car. María Rosa i la seva família ho van perdre tot: la casa barata, el contracte indefinit, el pis, els diners de la hipoteca, l'IBI... però, quan estaven a punt de perdre el pis, van saber demanar ajuda. L'Associació Avis del Barri i

Imatge de les cases barates del barri del Bon Pastor sota el temporal de neu que va caure sobre Barcelona el 8 de març

uns quants veïns i veïnes més de les cases van trucar a la premsa, van organitzar una petita protesta i la van acompanyar a tot arreu fins que es va aconseguir que la realotgessin de nou al barri. María Rosa va haver d'aguantar molt: les males llengües, un intent de desallotjament, el rebuig de l'Associació de Veïns -que no va voler rebre-la i, després, va treure un butlletí on se la feia culpable del seu propi desallotjament. Fins i tot va haver de veure com la mateixa AVV va penjar-se la

medalla d'haver aconseguit que no la fessin fora del barri. Quan la van trucar del Patronat per donar-li les claus del pis nou, van cuidar-se de dir-li: "Recorda't que tot el mèrit va per la Paquita Delgado", la presidenta de la AVV. La María Rosa diu ara que li van dir això perquè "no fos cas que se m'acudís pensar que s'havia aconseguit lluitant". Sortim del seu pis nou. És molt petit, de lloguer, de planta baixa... per això li agrada: "Perquè s'assembla a la casa barata". En lloc

de 50 euros, però, ara en paguen 210. Els subministraments també són molt més cars, però estan "contents" perquè s'han pogut quedar al barri.

Mentrestant, les reunions amb els polítics "de l'oposició" continuen. El veïnat contrari a l'enderroc -tots comunistes o anarquistes de formació o història familiar, però marginats per l'esquerra al poder- es veu obligat a unes aliances improbables amb la dreta municipal. S'oposen a la repartició dels diners de la llei de barris que

ha tocat al Bon Pastor i al desenvolupament global del barri. El barri augmenta la densitat, però, no obstant això, els diners invertits i els serveis disminueixen: el col·legi Colón (fundat el 1929 amb les cases) està amenaçat d'enderroc; el mercat, ja buidat i llest per la remodelació, tampoc s'acabarà de fer i la carpa provisional durarà anys, perquè ara "no hi ha diners". I pel que fa a la carpa, el veïnat diu el següent: "Ja va ser prou cara! Ni parlar-ne, llavors, de la reivindicació històrica d'habilitar els pisos tancats de l'ambulatori". Bon Pastor, "un barri amb futur, un futur de ciutat dormitori". Però hi ha qui treballa cap a una altra direcció. Els joves arquitectes del concurs *Repensar Bonpastor*, promogut per l'Aliança Internacional d'Habitants, han rebut 45 propostes de plans alternatius per salvar les cases barates i evitar el desallotjament dels seus habitants des de tot el món. La setmana passada, els jurats es van reunir per decidir les propostes més interessants: entre elles, les d'un urbanista del Grup Consultor sobre Desallotjaments Forcosos de les Nacions Unides i les d'un professor d'antropologia urbana de la universitat de Harvard, a part d'uns experts locals d'alt nivell. Ara començaran un treball de formiga per elaborar col·lectivament -tècnics i veïnat- un pla alternatiu realment "participatiu", que respecti el patrimoni històric de les cases, que respecti la vida social i les necessitats del barri i, sobretot, que respecti la dignitat de les seves habitants. Un barri que ja fa gairebé un segle que el poder utilitza com si fos "el traster de Barcelona".

BARCELONA · DÓNA DEU DIES A ALFONSO H. PER ESCOLLIR PRESÓ

El jutjat vol que el condemnat pel 'cas kubotan' ingressi a la presó el 29 de març

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat penal d'executòries 12 de Barcelona ja ha fet arribar la notificació d'ingrés voluntari a un centre penitenciari a Alfonso H., condemnat a tres anys de presó arran del cas kubotan. La carta dona un termini de deu dies hàbils per escollir una presó propera al seu domicili. La data límit és el 29 de març. Mentrestant, l'advocat defensor està a punt de presentar la petició d'indult signada per diverses entitats, entre les quals figuren l'Associació de Veïns i Veïnes de Can Ricart, Memòria contra la Tortura, l'Associació de Cristians contra la Tortura i Entrepobles. En aquests moments, fer un recurs judicial que al·legui la tramitació de l'indult és l'última via legal per aconseguir aturar l'ingrés imminet

Adhesiu que demana que Alfonso H. no sigui empresonat

del condemnat a un centre penitenciari. Davant d'aquesta situació, les protestes no s'han aturat. El dia 12 de març, dues concentracions simultànies, davant les seus dels districtes de Sants-Montjuïc i Gràcia, van aplegar una trentena i una seixantena de persones respectivament. També durant aquests últims dies,

s'ha fet visible la denúncia del cas a centenars de bicicletes del servei del Bicing de Barcelona, que han aparegut amb un adhesiu fosforescent enganxat sobre el parafangs posterior dels vehicles on es pot llegir la frase "Alfonso Lliure". Cal dir que els operaris del servei han rebut l'ordre sistemàtic d'arrencar-les.

SABADELL · EL PARTIT NAZI MSR FA UN ACTE A L'EIX MACIÀ

400 persones planten cara al feixisme

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

La manifestació contra la crisi, però, sobretot, contra la concentració del grup feixista Moviment Social Republicà (MSR) a la Cambra de Comerç de l'Eix Macià que es va celebrar el dissabte 13 de març a la tarda es va transcórrer amb èxit, tant pel nombre d'assistents -unes 400 persones- com pel seu desenllaç. La marxa va sortir de la plaça Mercet a dos quarts de sis de la tarda i va recórrer els carrers més centrals de la ciutat fins arribar a l'Eix Macià, el lloc on s'havia citat la formació ultradretana a dos quarts de set de la tarda. En aquest punt i amb un ampli desplegament dels Mossos d'Esquadra preparat, les antifeixistes van aturar la seva marxa, es van concentrar durant uns minuts per protestar davant la desena de seguidors de la convocatòria de l'MSR i van girar cua cap a la plaça Sant Roc, on van donar la manifestació per acabada. Les entitats convocants de la protesta

Dos agents dels Mossos observen els manifestants antifeixistes

-entre les quals destaquen la FAV, Justa Revolta, el Casal Independentista Can Capablanca, Entesa per Sabadell, la Candidatura d'Unitat Popular o la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès- es van mostrar molt satisfetes per la resposta dels participants i pel nombre de gent que hi va assistir. L'MSR havia escollit la ciutat vallesana com a punt de trobada nacional en el marc d'una jornada de concentracions organitzada arreu de l'Estat per mostrar el seu discurs xenòfob a la societat. Tot i que algunes concentracions de l'MSR -com

les que s'havien de celebrar a Madrid- s'han prohibit, la Conselleria d'Interior va permetre que la de Sabadell es celebrés. A les portes de la seu de la Cambra de Comerç, durant la concentració, que va agrupar poc més d'una desena de persones i es va allargar poc més d'una hora, els ultradretans van cridar proclames que defensaven que la immigració és una conseqüència nefasta del capitalisme i insistien en la idea que el control de la immigració i la defensa de la identitat és una forma més de combatre la crisi.

, així està el pati

BARCELONETA · EL VEÏNAT VOL DECIDIR SOBRE EL MODEL DE BARRI I S'OPOSA AL PLA DELS ASCENSORS

Acció per exigir equipaments al solar del centre social Miles de Viviendas

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El número onze del passeig Joan de Borbó va estar okupat des de l'any 2004 fins al 2007 pel col·lectiu Miles de Viviendas, que va transformar l'edifici en un centre social que allotjava, entre d'altres iniciatives, la Universitat Pirata i una oficina de l'okupació. El seu enderroc il·legal -perquè no va complir amb les mesures de seguretat exigides- duia de la mà la promesa per part del districte de construir-hi habitatge social. Però, tres anys després, tot i que el Pla d'Actuació Municipal contempla aquesta promesa, el solar continua buit.

La Plataforma en Defensa de la Barceloneta exigeix l'habitatge social i l'espai autogestionat promesos

Davant d'aquesta situació, el dissabte 13 de març, la Plataforma en Defensa de la Barceloneta -formada per l'associació veïnal de l'Òstia, el col·lectiu Miles de Viviendas i persones independents- va convocar una protesta al mateix solar on hi havia Miles de Viviendas per exigir la construcció de l'habitatge social promès i d'un espai social autogestionat. Un dinar popular acompanyat d'actuacions musicals i d'altres accions com la pintada d'un mural van servir, també, per animar el veïnat a prendre part de la manifestació que recorrerà els carrers del barri la tarda del dissabte 20 de març per demanar l'anul·lació definitiva del Pla dels ascensors i per reclamar "el dret del veïnat de viure en un barri pels seus habitants i no pels turistes".

ALBERT GARCIA

Les activistes empaperen la paret del solar amb diverses creacions que recullen les reivindicacions de la plataforma

Barceloneta, un barri en lluita

El barri mariner de la Barceloneta, ubicat al districte barceloní de Ciutat Vella, és un barri històricament popular, amb una llarga tradició de lluita contra les polítiques gentrificadores de l'Ajuntament de Barcelona. D'ençà del maig de 2007, amb l'aprovació de l'anomenat Pla dels ascensors, el seu potent teixit veïnal -encapçalat per la Plataforma en Defensa de la Barceloneta- es troba en lluita per aconseguir la seva anul·lació i, alhora, fer sentir les seves demandes a favor de construir un barri que millori la vida de les persones que hi viuen.

El Pla dels ascensors -segons els seus opositors- "és una evidència més de la deriva especuladora que els successius governs municipals del PSC han imposat a la ciutadania de la capital catalana". El pla pretén col·locar ascensors als edificis del barri, fet que suposaria la destrucció d'aproximadament el 20% dels habitatges de cada edifici, ja que un 83%

d'ells no tenen prou espai per encabir aquesta infraestructura. Si s'iniciés l'aplicació del pla, es permetria unir entre dos i sis edificis en un de sol i la propietat dels terrenys seria la que decidiria el futur de cadascun

Amb el Pla dels ascensors, s'estima que prop de 1.500 famílies haurien de marxar del barri

dels edificis i no pas les persones inquilines. Els efectes que això suposaria sobre la vida del barri serien demolidors, ja que s'estima que prop de 1.500 famílies (el 20% del total d'habitants) haurien d'abandonar el barri arran de la seva expulsió directa per manca de contractes defi-

nits o de l'expulsió indirecta que s'esdevindria arran a l'augment dels lloguers (quasi el 50% d'habitants del barri hi viu en règim de lloguer), la pressió del turisme, la desaparició del seu teixit social per la manca de serveis i l'augment de la voràgine especulativa del mercat immobiliari que provocarien les reformes.

Actualment, l'aplicació del pla està paralitzada gràcies a la pressió veïnal i a la crisi econòmica, però, sobre el paper, el Pla dels ascensors continua vigent i llest per ser executat en qualsevol moment. Segons denunciïn des de la Plataforma en Defensa de la Barceloneta, "tot i el canvi de tarannà que ha suposat l'arribada al districte de l'actual regidor Itziar González, darrere del seu discurs afable, el grup municipal del PSC amaga les mateixes intencions de sempre, transformar la Barceloneta en un negoci destinat a augmentar els beneficis de les elits polítiques i econòmiques de la ciutat".

GIRONELLA · ERO

S'acusa el grup Nimbus de voler emportar-se la producció de la Bergadana a Alemanya

Meritxell Guàrdia
redaccio@setmanaridirecta.info

Bergadana Solutions, una de les fabricques més grans de Gironella (Berguedà), amenaça de reduir la seva plantilla a la meitat, de 134 a 70 persones. L'empresa, dedicada a la transformació de vehicles en ambulàncies, cotxes fúnebres i de policia, està en ple concurs de creditors. Després d'aplicar un Expedient de Regulació d'Ocupació temporal, expirat el passat mes de desembre, que ha afectat el 90% de la plantilla a 42 dies laborals, la direcció de la Bergadana ha declarat la suspensió de pagaments i ha recorregut a la judicatura perquè aquesta designi una nova administració concursal. Tot i que aquest procés es troba a l'espera, la situació de l'empresa és crítica. Segons un comunicat de la CGT del mes de desembre passat, la causa del conflicte se situa en "la mala gestió de l'empresa i en les intencions del grup Nimbus -propietat de la Bergadana Solutions- d'apropiar-se de la quota de mercat tot tancant la fàbrica de Gironella". A més, es critica la "poca voluntat de negociació de la direcció" de l'empresa.

Malgrat la poca assistència de treballadores de la Bergadana, una seixantena de persones van participar a la manifestació de protesta organitzada per l'Assemblea de Joves de Gironella (AJG) que es va fer el diumenge 14 de març, sota el lema *Lluitem per la Bergadana*.

Deslocalització encoberta

Segons el sindicat CGT, la mala gestió de l'empresa "ve de lluny, quan el propietari de la planxisteria Bergadana, Enric Muntaña, es va jubilar i, al seu lloc, va entrar un nou gerent". Durant aquesta època -entre 2005 i 2007- va començar a produir-se una "desorganització del treball" i l'inici de les externalitzacions de la producció. L'any 2008, el grup holandès Nimbus va adquirir el 80% de l'antiga planxisteria Bergadana i, d'aquesta manera, va eixugar el deute que arrossegava l'empresa. Tot i així, segons un comunicat de l'AJG, "no s'ha invertit en la Bergadana" i, a més, "se l'ha fet protagonista d'una fusió amb el grup Binz", que també es dedica a la transformació de vehicles i és propietat del mateix grup holandès. Segons la CGT i l'AJG, "aquesta fusió pretén quedar-se amb la cartera de clients de la Bergadana arran del tancament de l'empresa i centralitzar la producció a Alemanya". Recentment, la Generalitat de Catalunya ha deixat de contractar els serveis de la Bergadana en relació als cotxes dels Mossos d'Esquadra i ha passat a contractar-los a Tecnove, una empresa de carrosseries de Ciudad Real.

BARCELONETA · ENCARA NO S'HA PLANTEJAT CAP PLA D'EXECUCIÓ DE LES OBRES DEL COL·LEGI

Les alumnes del CEIP Mediterrània porten tres anys fent classe al pati d'una altra escola

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquest és el tercer curs escolar consecutiu que l'alumnat del CEIP Mediterrània rep les classes dins uns mòduls prefabricats situats al pati de l'altra escola pública del barri de la Barceloneta, el CEIP Alexandre Galí. Aquesta situació es remunta al 2007, quan un informe encarregat per l'Ajuntament de Barcelona als tècnics municipals conclouia que l'edifici s'havia de rees-

tractuar o enderrocar i que el procés de reforma s'havia de fer en un termini màxim de dos anys. Des d'aleshores, el solar que ocupava l'escola roman buit i el Consorci d'Educació de Barcelona -un ens públic format per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona i encarregat de gestionar l'educació a la ciutat-, emparant-se en la disminució de les partides pressupostàries, no ha plantejat cap projecte definitiu i molt menys cap pla d'execució de l'obra ni al seu antic emplaçament ni enlloc.

El fet que, en primera instància, s'anunciés que el futur CEIP Mediterrània acolliria una llar d'infants i dues línies -dues classes per curs- i que, posteriorment, la llar se suprimís del projecte i es reduís l'alumnat a una sola classe per curs ha fet augmentar la desconfiança del veïnat, que tem que, si les matriculacions continuen caient, els alumnes siguin redistribuïts a d'altres centres i el barri perdi una de les seves escoles.

L'Associació de Mares i Pares d'Alumnes (AMPA), farta que els

més de cent seixanta alumnes del centre pateixin la manca d'espais per fer activitats extraescolars, dels greuges climatològics de fer classe dins d'uns barracons i de la impossibilitat de gaudir d'espais bàsics per una escola com són una biblioteca o un gimnàs, ha decidit coordinar-se en una plataforma paral·lela -però, alhora, complementària a l'AMPA- per impulsar mobilitzacions i incloure les seves reivindicacions al llistat d'exigències del veïnat.

, així està el pati

CATALUNYA · EDUCACIÓ

Diversos centres es plantegen anar més enllà després de la vaga del 17 de març

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

L'àmbit de l'ensenyament públic ha convocat una nova jornada de vaga el dimecres 17 de març. L'aturada ha estat convocada per tots els sindicats del sector -USTEC-STES, CCOO, ASPEPC-SPS, FETE-UGT i CGT-, juntament amb els sindicats d'estudiants SE, SEPC, AJEC i AEP. A través d'un manifest unitari, els sindicats han manifestat les "condicions pèssimes" amb què s'han trobat les docents durant tot aquest curs. Entre elles, una retallada de plantilla de 1.500 docents, una major opacitat en la gestió dels nomenaments telemàtics o la implantació del decret d'autonomia dels centres, que suposa un funcionament antidemocràtic de l'educació. Segons els sindicats convocants, això "implica la voluntat de desmembrament de la xarxa pública entesa com un tot", ja que el que fa és introduir "les formes de gestió de l'empresa privada a l'ensenyament públic i desregula les condicions laborals del professorat". Malgrat la convocatòria de vaga, el Departament d'Educació s'ha negat a respondre les demandes dels sindicats. El dilluns 15 de març, en una roda de premsa, la portaveu del sindicat USTEC-STES Rosa Canyadell va afirmar que el conseller no havia "donat senyals de vida després de la nostra convocatòria de vaga", fet que -segons Canyadell- mostra de nou un "menyspreu del conseller cap al seu propi professorat". Alhora, Canyadell va dir que el conseller Maragall està governant "en contra de l'escola pública" i en contra, també, dels seu màxim objectiu, "la igualtat d'oportunitats", i va acusar la política del Departament d'Educació de "classista i no inclusiva". Per la seva banda, Ernest Maragall, en unes declaracions al programa *Els Matins* de TV3, va demanar als sindicats que desconvocessin la vaga i els va acusar de confondre una funció pública amb un servei públic. Maragall va considerar que la vaga no està justificada "ni laboralment ni professionalment" i que "no estem en uns moments que permetin que un servei públic com l'educació interrompi el seu servei".

Algunes docents s'han començat a organitzar des de la base perquè consideren que una vaga d'un dia no és suficient. Entre d'altres iniciatives, ha sorgit l'Associació de Docents en Defensa d'un Ensenyament Públic -que celebrarà una assemblea oberta el dijous 25 de març- i també cinc centres de la zona de Cornellà, que han elaborat un text on conviden la resta de centres de la zona a sumar-s'hi. Al text, afirmen que "no són suficients les vagues bolet per aconseguir que el Departament aturi els seus plans contra l'ensenyament públic" i, per tant, "cal un calendari d'accions i vagues que assegurin la seva continuïtat el mes d'abril". En aquest sentit, van proposar dues opcions: vaga progressiva començant per dos dies o vaga indefinida.

GAVÀ · ELS TERRENYS ON S'UBICA L'EMPRESA ES PODRIEN VEURE AFECTATS PER UNA REMODELACIÓ

Roca acomiada 285 treballadores de Gavà tot i els seus beneficis multimilionaris

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'empresa Roca, finalment, ha acomiadat 504 treballadores -que properament arribaran a ser 629- de les fàbriques que té situades arreu de l'Estat espanyol. L'11 de febrer, la fàbrica que té l'empresa a Gavà va fer efectiu un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que afecta 285 persones i en deixa 60 més pendents d'acomiadament. D'aquestes 60 baixes, 31 serien cobertes per voluntariat i la resta ho decidiria l'empresa Roca. El Ministeri de Treball espanyol va aprovar l'ERO, que inclou una suspensió temporal d'un any per 200 persones més, des de l'1 de març fins el 28 de febrer de 2011. Les condicions de l'ERO són de prejubilacions a partir

El Ministeri de Treball espanyol aprova l'ERO, que inclou una suspensió temporal d'un any per 200 persones més

dels 53 anys, amb un 90% del salari net i una pujada anual de l'1,5%. La resta de persones acomiadades rebran una indemnització bruta de 45 dies per any treballat, amb un màxim de 42 mensualitats.

Manifestació de la plantilla de Roca celebrada durant el mes d'octubre de l'any passat

"Roca amaga els seus resultats"

Segons l'informe presentat per l'empresa perquè s'aprovis l'ERO, Roca va justificar els acomiadaments per la baixada de la producció en tots els seus sectors. Informen que, mentre el 2006 va haver-hi una facturació de 800 milions d'euros, la previsió de cara al 2009 era de 445 milions. Tot i així, el Comitè d'Empresa creu que, en part, "Roca amaga els seus resultats i no ha presentat tots els números". Segons les treballadores, Roca ha tingut uns beneficis de 77 milions d'euros durant el 2009 i les pèrdues

que argumenta l'empresa deriven de les compres d'altres fàbriques, especialment a països on els salaris i la implantació de l'empresa catalana serà molt més barata que a l'Estat Espanyol. Per tant, la plantilla considera que els ERO presentats per Roca durant els darrers anys són una clara deslocalització, a més d'un possible procés especulatiu, ja que els terrenys on s'ubica la fàbrica Roca de Gavà es podrien veure afectats per una remodelació urbanística que podria comportar uns guanys milionaris per la venda dels terrenys.

Assemblea d'acomiadats

Després que es fes efectiu l'ERO, prop de 80 treballadores acomiadades han creat l'Assemblea d'acomiadats de Roca. Els objectius de l'assemblea són coordinar les treballadores acomiadades per la seva reinserció laboral i proporcionar-los tota la informació i el suport per assolir aquesta reinserció. De moment, ja han fet algunes assemblees i s'han reunit amb l'empresa per garantir els més de 400 cursos formatius que l'empresa es va comprometre a dur a terme per les persones acomiadades.

BALEARS · DUES CONCENTRACIONS DE LA CGT RECLAMEN LA READMISSIÓ DE DIEGO MOYÀ

S'ajorna el judici contra Kalise-Menorquina

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

Diego Moyà va ser acomiadat per la direcció de l'empresa de gelats Kalise-Menorquina, on treballava des de feia més de quinze anys, a través de l'aplicació d'un "acomiadament objectiu", basat en l'article 52.c de l'Estatut dels Treballadors, per una "ineptitud sobrevinguda". Des del primer moment, la CGT ha considerat aquest fet com un acte repres-

"Volien treure's de sobre una persona compromesa" i la pressió de la CGT

siu, ja que Diego Moyà -diuen- "ha representat la CGT a Kalise-Menorquina i ha estat una persona decisiva per consolidar la secció sindical de la CGT". Cal recordar que Diego Moyà va

Concentració solidària a les portes de l'empresa Kalise-Menorquina a Alaior

sofrir un infart, del qual afortunadament es troba recuperat. Posteriorment, el servei de prevenció de l'empresa redactà que "la realització del desenvolupament del treball habitual, actualment, pot desencadenar riscos propis o a terceres persones" i el declarà "apte condicionat". L'empresa

va aprofitar aquesta circumstància per acomiadar-lo, amb una indemnització de 20 dies de salari per any de feina, la més barata. L'laurea, Diego Moyà va presentar una demanda al jutjat contra l'empresa, com ja va explicar aquest setmanari. El 9 de març, el dia que s'havia de celebrar el

judici, dues concentracions coordinades per la CGT-Balears i convocades simultàniament, una a les portes dels jutjats a Ciutat de Mallorca i l'altra a les portes de l'empresa Kalise a Alaior (Menorca), varen seguir manifestant el reclam per la readmissió de Diego Moyà. També reivindicaren "l'aturada immediata de la repressió empresarial", tot dient: "És importantíssim que tothom prengui consciència del que ens jugam tots i totes en el cas Diego Moyà. No podem consentir que en Diego ni cap altre treballador o treballadora sigui acomiadat per un suposat problema de salut. Molt més en el cas d'en Diego, darrere del qual l'empresa no pot amagar les veritables causes per les quals vol deixar-lo al carrer: treure's de sobre una persona compromesa i eliminar el sindicalisme combatiu de la CGT".

Diverses controvèrsies a la sala del Social número 3 de Ciutat de Mallorca i la sol·licitud d'un nou informe pericial al metge forense van fer que el jutge decidís suspendre la vista i citar les parts el dia 11 de maig.

MIRALLS

Miren Etxezarreta

“No he sentit mai cap referència al benestar dels pensionistes”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

La lactància materna és una pràctica saludable i natural

pàg. 7

DIRECTA 176

17 de març de 2010

2010: Per fi l'hora del Mèxic profund?

Any 2006. Als carrers d'Oaxaca, presos pel poble, es respira cert optimisme. L'hora del canvi està a punt d'arribar. Si 1810 va ser l'any de la Independència, i 1910 el de la Revolució, 2010 tornarà a veure Mèxic abocat en una lluita total contra l'opressió. I potser, aquesta vegada, la història estigui del cantó del “Mèxic profund” -el d’“els de baix”, autèntics protagonistes d’una història silenciada “des de dalt”- i no del “Mèxic imaginari” (una distinció de l’antropòleg Guillermo Bonfill Batalla). El “Mèxic imaginari” no sols serà derrotat, sinó que també serà incapaç -com va fer en el passat- de portar al seu terreny el discurs de l'emancipació, la llibertat i la revolució.

Lola Cubells i Sergio de Castro Sánchez
afons@setmanaridirecta.info

L'any 2006 va ser especialment conflictiu a Mèxic. Finalitzat el sexenni presidencial de Vicente Fox, membre de l'ultradretà Partido de Acción Nacional (PAN), Felipe Calderón es va fer amb la presidència després d'un nou frau electoral contra el Partido de la Revolución Democrática (PRD), representant de l'esquerra institucional que acudia a les urnes amb Andrés Manuel López Obrador com a candidat. El moviment *lopezobradorista* va prendre durant mesos la capital mexicana amb *plantones* i manifestacions de fins a dos milions de persones, mentre que el seu “líder” es negava a reconèixer el govern “espuri” de Calderón i creava el seu propi “govern legítim”.

L'entrada en vigor del Tractat de Lliure Comerç el 1994 va requerir canvis constitucionals que van posar fi a una de les principals conquestes de la Revolució de 1910: la propietat col·lectiva de la terra

Però abans que Calderón prengués possessió, Fox havia de deixar net el panorama sociopolític del país al seu col·lega de partit. Ho va fer primer a Atenco, on el Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra (FPDT) havia aconseguit paraitzar la construcció d'un nou aeroport al seu territori. Alhora, era colpejada *La Otra Campaña*, impulsada per l'Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN) com a alternativa no partidista a les eleccions presidencials, i la ca-

ravana de la qual acabava de visitar la localitat d'Atenco.

Posteriorment li tocava el torn a Oaxaca, on a partir de la insurrecció contra el governador Ulises Ruiz Ortiz (del Partido Revolucionario Institucional, PRI), l'Assemblea de los Pueblos de Oaxaca (APPO) va començar a construir en el discurs i en l'acció formes d'organització sociopolítica que, sobre la base dels “usos i costums” dels pobles originaris de la regió, amenaçaven de manera directa el poder establert.

El narcotràfic com a excusa

Després del frau de les eleccions presidencials de 2006, Calderón es va marcar com a objectiu refermar la legitimitat del seu govern a través de la lluita contra el narcotràfic. L'escalada de violència no es va fer esperar. Així, des de 2006, les morts violentes han arribat a les 16.000; d'aquestes, gairebé 8.000 van produir-se només el 2009, any en què la militarització es va aprofunditzar.

A través de la Iniciativa Mérida (també anomenada *Plan México*, per les seves similituds amb el *Plan Colombia*), els EUA han destinat 1.400 milions de dòlars a la lluita contra el *narco*. La iniciativa, que s'ha desplegat des de 2007 a 2010, ha permès a Calderón desplegar més de 50.000 efectius militars arreu del territori nacional. El resultat: increment exponencial de la violència i violacions constants dels Drets Humans per part de l'Exèrcit -s'han incrementat un 600% des que va arrencar el Plan México-, circumstància que fins i tot ha denunciat la institucional Comisión Nacional de Derechos Humanos (CNDH).

La militarització i la presència nord-americana en territori mexicà van trobar en l’“epidèmia” de la grip porcina una justificació afegida. D'aquesta manera, el març de 2009 es va crear el Centro Conjunto de Implementación per coordinar l'acció de militars i policies d'ambdós països. Aquesta coordinació va cristal·litzar en la realització, per primera vegada

en la història, de maniobres militars conjuntes entre Mèxic i els EUA, amb la participació de la quarta flota nord-americana, reascuda davant de l'"amença" de Venèçuela i altres països afins.

L'acord assolit a mitjan agost entre Calderón i Uribe per a la creació del Grup de Alto Nivel de Seguridad y Justicia (GANSJ) amb la finalitat que tots dos països coordinin accions de seguretat i justícia; l'autorització per part de Calderón, a finals de 2006, perquè l'Agència Nord-americana Antidrogues (DEA) tingui presència permanent a Mèxic; les denúncies de connexions de grups polítics del nord del país amb els càrtels de la droga i, fins i tot, la possible creació, animada per l'executiu mexicà, de "grups civils d'autodefensa", són senyals que alerten sobre el camí cap a la colombització de Mèxic i l'arribada de la "narcopolítica". Com és costum entre els governs acòlits del lliure mercat, la política mexicana de seguretat conté objectius ocults. Per a Pablo Romo Cedano, coordinador del *Reporte de la criminalització de la protesta*, elaborat per l'Observatori de la Conflictividad Social en México (OCSM), "en nom del combat contra el narcotràfic i el terrorisme es configura un camp de batalla on els autèntics criminals romanen en la impunitat, mentre que els líders socials són perseguits, criminalitzats i empresonats per processos judicials absurds". I raons per a la criminalització no en falten. Segons l'OCSM, només entre 2006 i el primer semestre de 2008 van registrar-se 2.000 conflictes socials d'abast divers a Mèxic. Les condicions socials, polítiques i econòmiques actuals no fan pensar que el panorama d'efervescència social acabi el 2010.

Cataclisme neoliberal

L'entrada en vigor del Tractat de Lliure Comerç de l'Amèrica del Nord (TLCAN) l'1 de gener de 1994 va requerir canvis

constitucionals que van posar fi a una de les principals conquestes de la Revolució de 1910: la propietat col·lectiva de la terra. La reforma de l'article 27 de la Constitució va obrir les portes a la privatització de les terres, així com dels recursos naturals de què disposen. Alhora, l'obertura de mercats va impedir al camperolat indígena competir amb l'economia agrària nord-americana, industrialitzada i subvencionada per l'Estat.

Mèxic segueix mirant amb expectació l'EZLN, que podria presentar una nova iniciativa política que intenti aglutinar la diversitat d'actors socials del país

L'enfonsament de l'economia mexicana en aquest període –inclos el nivell d'endeutament extern, que va arribar als 166.960 milions de dòlars el 1999– només va ser superat el 2009. Segons el mateix Banc Mundial, el nombre de pobres ha augmentat en 4,2 milions el 2009 (més de deu milions des de 2006), la qual cosa ha provocat que, segons dades del Consejo Nacional de Evaluación de la Política de Desarrollo Social, més de la meitat de la població del país sigui considerada pobre. L'increment de preus (inclosa la cistella de productes bàsics) ha deteriorat en un 44% les condicions de vida dels camperols, especialment afectats per l'alça dels preus d'articles com el blat de moro a partir de l'entrada en vigor del TLCAN.

D'altra banda, segons l'Instituto Nacional de Estadística y Geografía (INEGI), el PIB mexicà es va contraure el 2009 un 6,5%, la caiguda més pronunciada des de

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Guinard

1933. Al mateix temps, 2,76 milions de persones –el 5,7% de la població econòmicament activa– estan actualment a l'atur. Flexibilització del mercat laboral, superexplotació, subcontractació i violacions permanents dels convenis col·lectius són algunes de les mesures que Calderón ha aplicat als qui han aconseguit mantenir el seu lloc de treball.

Crisi i política de partits

El fracàs de la política antidroga de Calderón, així com les conseqüències de la crisi econòmica, han fet que el president i el seu partit hagin perdut la poca credibilitat que els quedava després del frau de 2006. La conseqüència més directa ha estat la derrota del PAN a les eleccions celebrades el 2009, en què estaven en joc la meitat dels escons de la cambra baixa, sis governs estatals i unes 500 alcaldies d'onze estats diferents. El PRI va ser el gran vencedor dels comicis, amb un 36,7% dels escons i la majoria dels càrrecs en disputa, tant estatals com locals.

En aquesta situació, i de cara a les eleccions a governador que se celebraran enguany en dotze estats, el PRD i el PAN han començat a preparar candidatures conjuntes, en un pacte aparentment "contranatura". El nom d'Enrique Peña Nieto –membre del PRI, governador de l'Estat de Mèxic i responsable principal de la repressió a Atenco– sona com el candidat amb més possibilitats de cara a les presidencials de 2012.

Davant del complicat panorama electoral al qual haurà de fer front el PAN, i en un intent per recuperar la seva credibilitat –i la de tot el sistema polític mexicà, posat en dubte per la majoria de la població–, el passat 15 de desembre Calderón va llançar una proposta de reforma política. Aquesta reforma pretén accentuar el model presidencialista (entre altres coses, atribueix al cap d'Estat la

facultat de vetar parcialment les lleis que siguin aprovades pel Congrés), alhora que intenta crear la il·lusió que, en un país on els moviments socials es distancien cada vegada més de la política partidista, la ciutadania té cabuda en el model "democràtic". Així, es permet que aquesta presenti projectes de llei al Congrés, així com candidatures independents als càrrecs d'elecció popular (encara que eleva del 2 al 4% el percentatge de vots que un partit polític ha d'assolir per mantenir el seu regim).

2009: lluita social i repressió

Amb un panorama sociopolític com el descrit, no és estrany que 2009 hagi estat un any de lluites socials i repressió, i que hagi alimentat encara més les expectatives sobre una agudització de la conflictivitat al país. Vegem-ne solament dos exemples. Mèxic segueix mirant amb expectació l'EZLN, el qual, segons molts, durant el 2010 podria presentar una nova iniciativa política que intenti aglutinar la diversitat d'actors socials del país, mentre que, paral·lelament, aprofundeix el procés de construcció de l'autonomia de les comunitats de Chiapas en resistència, actualment en una nova fase de guerra de desgast integral. És així que, a través d'una nova escalada de "desarrollismo contrainherent" i paramilitarització, s'intenta controlar el territori i posar fi a la resistència zapatista. Per a Marina Pagés, del Servicio Internacional por la Paz (SIPAZ), "els governs estan utilitzant una doble estratègia: restar legitimitat als zapatistes a les bones (ressorgiment d'instàncies de diàleg, aprovació de la llei indígena, acords amb l'ONU i l'OIT, etc.); i per la força (conflictes comunitaris en els quals els zapatistes són presentats com els agressors o estigmatitzant defensors de Drets Humans)". Es fustiga no solament les comunitats, sinó la xarxa de suport que

Una circumstància que apareix amb claredat al Mèxic actual és la multiplicació de les resistències i la construcció d'alternatives que reprenen la necessitat de reformular l'Estat i aconseguir l'emancipació de tots els sectors exclosos

acompanya el procés d'autonomia. Aquesta política repressiva es duu a terme amb una total impunitat, tal com va demostrar l'alliberament per part del Tribunal Superior de Justícia, entre l'agost i el novembre de 2009, de 35 indígenes condemnats per la matança d'Acteal de 1997 –en què van ser assassinades 45 persones–, tot argumentant irregularitats processals, però sense entrar a jutjar si les persones condemnades eren innocents.

Les protestes socials més contundents de l'any passat van desenvolupar-se a partir de l'aprovació l'octubre de 2009, per part de Felipe Calderón, d'un decret a través del qual es dissolia l'empresa pública de subministrament elèctric Luz y Fuerza del Centro –que, posteriorment, va ser presa per l'exèrcit– i es confirmava l'aprofundiment en la privatització energètica. Amb l'argument de la manca de rendibilitat de l'empresa pública –segons el Sindicato Mexicano de Electricistas (SME), provocada per l'executiu–, 44.000 treballadors van ser acomiadats, la qual cosa va portar l'SME –un dels sindicats més grans del país– a convocar, entre altres accions, successives manifestacions a Ciutat de Mèxic. Si bé aquestes accions van comptar amb una àmplia participació solidària d'estudiants i intel·lectuals d'esquerra, no han aconseguit, de moment, cohesionar un procés més ampli –com indica Dolores González, de Servicios y Asesorías para la Paz (SERAPAZ)– a causa de l'escepticisme que segueixen generant en l'esquerra antipartits les formes de participació dels sindicats tradicionals.

2010: part del procés

Un article recent publicat a la revista *ContraLínea* revela com, abans de la presa de possessió de Felipe Calderón, PAN i PRI –juntament amb empresaris i alts executius de grans transnacionals– van idear el "Proyecto México 2030", la intenció del qual seria privatitzar completament tots els sectors estratègics i els béns de la nació. Aquest projecte polític aprofundiria no solament la política neoliberal en el país, sinó també la situació que l'activista i intel·lectual Gustavo Esteva defineix com un "estat d'excepció no declarat".

La conjuntura actual té nombroses similituds amb les condicions que van permetre moments històrics revolucionaris, semblances fins i tot aguditzades per la fase terminal del neoliberalisme en la qual ens trobem. Una circumstància que apareix amb claredat al Mèxic actual és la multiplicació de les resistències i la construcció d'alternatives polítiques i econòmiques que reprenen la necessitat de reformular l'Estat i aconseguir d'una vegada per sempre l'emancipació de tots els sectors exclosos. Chiapas, Oaxaca o Atenco no poden ser analitzats aïlladament. Formen part de la lluita cíclica que van sorgir de les pràctiques ocultes de resistència teixides al llarg de la història de dominació capitalista. Les condicions perquè el Mèxic profund pugui, finalment, fer prevaler el seu projecte sociopolític estan donades. I, sense dubte, 2010 suposarà un any potser no definitiu, però sí il·lusionant. El futur dirà.

Zapatistes protesten contra la construcció de la carretera que travessarà el seu territori i contra les accions del grup palamilitar "Ejército de Dios"

Foto: SIPAZ

Uns anys decisius per als grups armats

Alejandro Jiménez i Laura Castellanos

Els moviments socials mexicans van constatar, l'any 2009, com el règim polític, encapçalat pel conservador Partido de Acció Nacional (PAN), es va endurir, especialment contra els moviments amb reivindicacions socials, indígenes, laborals i ambientalistas. Va tractar-se, doncs, d'un any convuls. Per una banda, es va produir un enfrontament entre el govern i el moviment sindical, representat pel Sindicato Mexicano de Electricistas (SME), que va constatar com 44.000 treballadors es quedaven sense feina a causa de la desaparició de la seva font principal d'ocupació. Per altra banda, van incrementar-se les agressions contra les comunitats zapatistes de Chiapas, a les quals es vol sotmetre al control governamental. I va produir-se també una burla jurídica contra el moviment ciutadà del Frente Amplio Opositor de San Luis Potosí, que combat l'explotació il·legal i insalubre d'una mina a cel obert per part de l'empresa minera canadenca de Sant Xavier.

Durant el 2009, també es va produir la criminalització dels lluitadors de l'oposició: els detinguts pels fets de San Salvador Atenco de 2006, entre els quals hi havia Ignacio del Valle, van ser condemnats a 162 anys de presó.

Arreu del territori nacional hi ha altres casos ignorats pels mitjans de comunicació, però no per això menys denunciabils, ja que suposen una agressivitat molt forta vers la població més vulnerable del país: dones, indígenes, obrers i joves.

Respecte als moviments radicals, el 2009 va destacar per l'ascens de l'activitat dels grups anarquistes, que des de reivindicacions diverses –ecològiques, anima-

listes, veganes o tecnològiques–, van dur a terme accions aïllades, però constants, contra bancs, comerços i restaurants de menjar ràpid. Aquestes accions van créixer un 200% i, fruit d'això, avui ja hi ha set activistes presos. Hem de recordar, a més, que l'anarquisme no era un tema de discussió pública abans del setembre de 2009, moment en què van esclatar mitja dotzena de còctels Molotov contra diferents caixers bancaris i negocis. Avui coneixem millor la ideologia d'aquest moviment, que forma part d'un corrent més global amb representació especialment en aquells països on el neoliberalisme és més devastador.

En contrast amb això, les guerrilles, com és el cas de l'Ejército Popular Revolucionario (EPR) i les seves escissions, van replegar-se. La seva ofensiva va ser tan sols epistolar i resumeix un reguitzell d'atrocitats comeses per l'Estat contra la població civil. En els seus comunicats, afirmen que es dediquen a acumular forces a fi de superar les diferències i construir un front comú. Rebutgen que el 2010, any del bicentenari de la Independència de Mèxic i centenari de la Revolució, sigui una data emblemàtica per a un nou alçament armat, i tots coincideixen en què el determinisme històric no existeix, i sí, en canvi, el treball popular i social de llarg bagatge.

Potser l'únic grup colpejat des de la base ha estat l'Ejército Revolucionario del Pueblo Insurgente (ERP), amb base a Guerrero, i que es considera més un grup d'autodefensa camperola que no pas part d'avantguarda militar. El seu dirigent més visible, el comandant Ramiro, va ser executat per un narcotraficant. L'ERP va quedar provisionalment sense cap visible i va experimentar un fenomen que s'ha donat també a Chiapas: els grups de narcotraficants apareixien com a extensions paramilitars del govern, fent la feina bruta d'eliminació d'opositors.

En resum, l'any 2009 va significar un punt sense retorn per al moviment popular rebel a Mèxic, ja que no va disposar de cap catalitzador per vehicular les seves reivindicacions. Per contra, es van accentuar les contradiccions del sistema políticoeconòmic, que només ha aconseguit augmentar el nombre de persones pobres i indignades arreu del país.

L'escenari de 2010 és, si més no, complex, i apunta cap a un major radicalisme social. Els diferents moviments populars s'enfrontaran aquest any a la difícil disjuntiva entre seguir resistint l'oblit, la persecució i les agressions, o passar a l'ofensiva en relació al grau de maduració de cada grup, ja sigui per la via de l'activisme social o bé, directament, per la rebel·lió i la subversió.

MÉS INFORMACIÓ

- Sergio de Castro Sánchez, Oaxaca: 'Más allá de la insurrección. Crónica de un movimiento de movimientos (2006-2007)'.
- Alejandro Jiménez i Laura Castellanos, 'México armado 1943-1981'.
- Laura Castellanos, Corte de caja. 'Entrevista al subcomandante Marcos'.

Miren Etxezarreta

“En el debat de les pensions, no he referència al benestar dels pensionari

Miren Etxezarreta és una de les principals representants de l'anomenada economia crítica. Des d'un enfocament marxista i anticapitalista, ha escrit diversos llibres sobre economia i política, a més de coordinar el Seminari d'Economia Crítica Taifa i participar a diferents moviments socials. Juntament amb Elena Idoate, José Iglesias Fernández i Joan Junyent, acaben de publicar *Qué pensiones, qué futuro* (Icaria), un llibre en què desmunten l'anomenada crisi de les pensions, un mite que, a alguns, els interessa escampar per afavorir els plans de pensions privats.

Jordi García
entrevista@setmanaridirecta.info

El sistema de pensions espanyol és sostenible o no?

En principi, el sistema és sostenible si es gestiona bé i es prenen les mesures necessàries, que són molt diferents de les que s'estan plantejant ara.

El fet que, ara, el govern Zapatero plantegi reformar les pensions no és com suïcidar-se políticament?

Superficialment, ho sembla. Jo no sé quines raons han portat a això, però se me n'ocorren algunes. Primera, el 2010, segons la normativa existent, s'havia de revisar el *Pacte de Toledo*, per tant, es pot argumentar que la reforma es planteja per complir aquesta obligació. Però, per revisar-lo, no calia fer aquestes propostes, que podien haver esperat, ja que encara queden molts anys per endavant. Fins i tot segons els càlculs dels experts més favorables a les noves mesures, les pensions no corren perill fins l'any 2023. Em sembla que plantejar-ho ara pot respondre a altres raons: per exemple, convèncer els mercats globals i les

— *“La privatització de les pensions es va iniciar al Xile de Pinochet el 1973”*

— institucions internacionals que el govern espanyol està disposat a proposar mesures dures per la seva població; mostrar-los que “Espanya és un país seriós i responsable”. Una altra: distreure l'opinió pública de les altres mesures que es proposen, com la gran tisorada pressupostària o la reforma laboral que s'acosta. Per últim, també pot ser que s'hagi decidit aprofitar la debilitat actual dels moviments populars per impulsar mesures que perjudicaran la població.

Fa anys que ens bombardegen amb informes d'economistes que ens alerten de la imminent fallida del sistema públic de pensions. Què hi ha darrere d'aquests informes i d'aquests economistes?

Crec que aquests economistes fan els seus treballs dins d'uns

límits molt estrets, que es refereixen a una situació molt fixa i establerta per la situació actual i l'evolució que pot tenir dins un marc molt limitat. No tenen interès per plantejar a fons quina és la naturalesa del tema que toquen i, per tant, els seus informes no els poden portar cap a una altra direcció. Són informes fets per encàrrec, que proporcionen uns bons ingressos als seus autors i que, lògicament, van en la direcció que interessa a qui els encarrega, que solen ser les institucions financeres, les beneficiades amb aquests informes, o bé les administracions, que tampoc volen plantejar-se les qüestions a fons. Però, en aquests informes, s'hi poden detectar molts errors. Fins i tot, en alguna ocasió, els mateixos autors han hagut d'admetre que no havien tingut en compte alguns elements molt rellevants. Tampoc no s'ha d'oblidar que hi ha informes que diuen el contrari, però aquests reben molta menys publicitat.

La crisi de les pensions no afecta tan sols l'Estat espanyol. A tota la UE i també a molts països d'Amèrica, es parla de la necessitat de retardar l'edat de jubilació i de privatitzar el sistema.

Efectivament. Perquè l'atac a les pensions públiques és una tendència que sorgeix des de les institucions internacionals i els interessos financers globals. Recordem que la privatització de les pensions es va iniciar al Xile de Pinochet el 1973 i que, el 1994, el Banc Mundial va publicar l'informe que ha estat el detonant d'aquesta tendència. És una de les pautes dels models neoliberals, interessats a privatitzar tots els àmbits de la vida. I les pensions suposen un negoci molt sucós per als interessos financers. Per això pressionen tots els països perquè facin aquestes reformes. La Unió Europea ha assumit amb entusiasme aquesta tendència i, amb les seves orientacions, reforça aquesta evolució a tots els seus països membres.

sentit mai cap stes, només al seu cost”

FOTOGRAFIA:
Anna Murillo

Com analitzes el Pacte de Toledo de 1995? Reflecteix la pressió privatitzadora de les pensions o, més aviat, opera com a dic de contenció per evitar-la?

Em sembla que els plantejaments del Pacte de Toledo, des de 1995, van en la direcció de disminuir les pensions públiques i estimular les pensions privades, encara que la propaganda ens diu que és per mantenir les pensions públiques. Si fos així, hi hauria altres fórmules per aconseguir-ho.

“Per què el pressupost de la Seguretat Social ha d'estar equilibrat i, en canvi, no cal que ho estigui el pressupost militar, el de l'aparell judicial, la casa reial o l'educació, posem per cas?”

S'haurien de prohibir els prejubilacions, com les que fan les caixes, que jubilen als 50 anys?

Depèn de qui pagui per elles. No estic a favor que la gent passi tota la vida treballant, per tant, si es poden jubilar als cinquanta anys en bones condicions i perquè volen, em sembla bé, sempre que no sigui la Seguretat Social qui ho pagui, sinó l'empresa que jubila. **Com es podria reforçar el sistema de pensions sense allargar la jubilació ni els anys mínims de cotització per tenir dret a una pensió?**

En primer lloc, millorant el mercat de treball. Si els 4,5 milions de persones aturades tinguessin ocupació, coitzarien per les pensions i no hi hauria problema. Crear ocupació és una de les mane-

res més importants de resoldre el problema a curt termini. Però és que, a més, hi ha una fal·làcia molt important en aquest tema: es parteix d'imaginar que les pensions s'han de pagar exclusivament amb les contribucions dels treballadors. Per què? No hi ha cap raó perquè sigui així. En alguns països, les pensions es paguen amb els impostos. Per què no s'ha de distribuir la riquesa del país entre tothom? Cada vegada més, ens diuen –i penso que és correcte– que la riquesa no la produeixen només els treballadors directes, sinó que també depèn molt de l'educació, el coneixement, la tecnologia, les infraestructures ... És a dir, la riquesa la produïm conjuntament. Aleshores, per què aquesta riquesa no ha de ser la que mantingui els pensionistes? Una reforma fiscal ben feta permetria que es pagués el dèficit de les pensions (si n'hi hagués, que no és gens segur). També es podria crear un impost especial per la gent molt rica o per les empreses que tinguessin molts beneficis. A més, l'augment de l'edat de jubilació té trampa: són les empreses les que acomiaden la gent molt abans d'arribar a l'edat de jubilació. Una altra conseqüència important d'apujar l'edat de jubilació és que el descompte que es farà per jubilar-se abans serà més gran. Abans, no s'hauria d'exigir a les empreses que mantinguessin en plantilla els treballadors més grans?

“Amb les pensions privades, els pensionistes corren un gran risc perquè la majoria s'inverteixen a la borsa o en productes financers complicats”

Es parla d'endurir l'accés a cobrar una pensió, però el cert és que, ja ara, més d'un 10% de la gent gran no la cobra i més del 50% dels pensionistes tenen uns ingressos per sota del llindar de pobresa. També hi hauria prou recursos per posar fi a aquestes situacions?

A cada país hi ha la riquesa que es produeix i l'Estat espanyol no és pobre. Per tant, s'hauria de distribuir la riquesa d'una altra manera per tal que arribi a cobrir totes les necessitats socials al nivell de la riquesa del país. Passa que la riquesa es distribueix de manera molt desigual i injusta i, llavors, ens diuen que no arriba ni per a les pensions ni per a la sanitat ni per als altres serveis socials necessaris. Però només cal comparar amb els qui guanyen molts milions i veure que hi ha molts diners quan convé. Pensem, per exemple, en el que s'han gastat ara per ajudar els bancs i les caixes. Per què l'Estat no els ha dit que no hi havia diners? El país s'ha endeutat per rescatar-los i ara tenim seriosos problemes econòmics que hem de pagar entre tots. Per què hi ha diners per a uns i no per a uns altres? A més, per què el pressupost de la Seguretat Social o el de les pensions ha d'estar equilibrat quan per totes les altres despeses públiques no cal? Per exemple, la despesa militar, la de l'aparell judicial, la casa reial o l'educació, com es financen? Els seus pressupostos no estan pas equilibrats! **Què diries a la gent que, davant l'alarmisme de les institucions sobre el futur de les pensions, està pensant a fer-se un pla de pensions?**

Que s'ho pensin molt i molt abans. Les pensions privades són cares –les despeses d'administració de les pensions privades, a l'Estat, representen més d'una tercera part dels diners que es posen per la pensió. A més, no sabem on s'inverteixen aquests fons i, encara que la propaganda ens digui el contrari, la seva rendibilitat és molt baixa. I, sobretot, amb les pensions privades, els pensionistes corren un gran risc perquè la majoria s'inverteixen a la borsa o en productes financers complicats, amb la qual cosa, si la borsa cau –com està caient aquests dos últims anys–, les pèrdues en què incorren els pensionistes són molt greus. No em sembla que les pensions privades siguin cap solució. A més, els qui durant la seva vida activa tenen salaris baixos (una gran part de la població), quins plans de pensions poden tenir? Les pensions privades fan que la desigualtat entre la ciutadania d'un país –entre aquella gent que pot concertar pensions privades i la que no pot– sigui cada vegada més gran. Què faran els ancians pobres si les pensions públiques són molt baixes? Algú ha pensat com viuran? De vegades, es parla com si tots els pensionistes fossin rics. Durant el debat d'aquestes últimes setmanes, no he sentit ni una sola vegada referències al benestar dels pensionistes, només al seu cost.

L'hora d'un sistema alternatiu

Fa unes setmanes vas participar a les XII Jornades d'Economia Crítica a Saragossa. Quina valoració en fas?

Les Jornades d'Economia Crítica són una part de la societat que vivim. Per tant, en aquesta societat actual, fins i tot els crítics tendim a no anar gaire lluny en els nostres plantejaments. Crec que els economistes crítics hauríem de dedicar-nos més als problemes més greus de la vida real i anar més a l'arrel de les anàlisis –ser més radicals– en la nostra feina. Però, de tota manera, trobo útil que un grup de professionals ens reunim per criticar la nostra societat des de l'òptica de la nostra professió. Esperem que, amb l'estímul de la necessitat que aquesta societat té de la crítica de l'economia i la que ens proporcionen els moviments socials amb els quals hauríem de treballar, fem cada vegada millor la nostra feina.

La proposta d'augmentar l'edat de jubilació, juntament amb el retall de la inversió pública, indiquen que la política econòmica del govern ja s'alinea del tot amb el que volen els anomenats mercats financers? És factible realment desobeir-los o, encara que volguéssim, ja no podríem?

Les mesures fiscals preses quan es va presentar el pressupost –la reforma de les pensions i la reforma laboral que s'acosta– i l'elevada retallada pressupostària són mesures molt dures adoptades les darreres setmanes que comportaran greus perjudicis als treballadors i les classes populars. A més, destruiran els efectes positius que haurien pogut tenir les mesures preses abans davant la crisi (Pla E, llei d'economia sostenible...), encara que ja eren molt febles. Sens dubte, les pressions dels mercats financers, de les institucions internacionals i, no ens n'oblidem, de la Unió Europea han impulsat i forçat aquestes mesures. No es pot negar que som ostatges dels mercats financers globals i de les seves institucions; però, llavors, vol dir que acceptem que no tenim cap sobirania en aquest país, cap grau de llibertat? Com a ciutadana, no vull acceptar-ho. Per descomptat que ens controlen estretament, però vull pensar que també es podrien fer algunes coses més. Per exemple, per què no es planteja una reforma fiscal seriosa? Es podrien recaptar molts diners si es grava realment la gent molt rica. Ens diran que no és fàcil gravar-la, però segur que es pot fer si hi ha voluntat política. Si no, ens hem de conformar a triar entre morir afusellats o penjats? Alternativament, si en aquest capitalisme global no es pot fer res, potser ha arribat l'hora de pensar en un sistema alternatiu.

Osona, escac a la MAT

La fesomia de les comarques centrals es veu alterada avui per la voràgine predadora que s'estén arreu del país. Osona és una de les més afectades per aquesta febre urbanística, que té en la Línia de Molt Alta Tensió -la MAT- la darrera marca registrada, una infraestructura davant la qual desenes d'entitats combaten perquè no malmeti l'entorn ni el desenvolupament futur de la zona.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

La finca dels Focs, una vella masia de Folgueroles, s'ha convertit en el símbol contra la MAT d'ençà que la seva propietària va expulsar els operaris que construïen un dels trams d'aquest projecte letal per l'equilibri social i mediambiental del territori. Com aquesta casa pairal, altres punts de la vila de Verdaguier estan amenaçats d'expropiació després que els governs francès i espanyol decidissin tirar endavant la línia elèctrica de 400.000 volts que ha d'unir els dos estats a través de l'enllaç Sentmenat-Bescanó-Baixàs.

Folgueroles és un dels municipis d'Osona on la infraestructura ha començat a deixar ferides obertes, on s'han avantsposat els interessos empresarials a les necessitats d'un entorn en el qual Verdaguier i Martí i Pol van inspirar-se per escriure els seus millors poemes. A través de les seves paraules i d'un paisatge marcat per una atmosfera enteranyinada, Osona es resisteix a patir els embats de la MAT, la coartada amb què una elit econòmica vol construir el Tren d'Alta Velocitat (TAV) que connectarà Perpinyà amb Barcelona.

Col·lectius d'orientacions diverses mantenen una campanya intensa de rebuig al "frau de llei" que suposa la línia de Molt Alta Tensió

A cops d'estaques, la plana de Vic i els seus entorns es van sembrant de terra erma. Bulldozers que destrouen paratges boscosos i rutes ancestrals a Balenyà, el Brull, Seva, Tavèrnoles, Viladrau, Sobremunt o Sant Martí de Centelles. Un poble, aquest darrer, on l'any passat, sis activistes van aturar les màquines que aixecaven l'equipament sense tenir en compte els danys ecològics. Els activistes, membres de l'organització Nova Energia, van impedir l'accés dels camions i van obligar la constructora a ajornar la instal·lació d'una tanca que pretenia bar-

rar el pas fins a la torre elèctrica. Aquesta acció, repetida en dues ocasions anteriors, va esperar la lluita dels vint col·lectius que, avui, s'agrupen al voltant de la plataforma No a la MAT d'Osona.

Des d'aquest paraigües, gent de procedències diverses manté, a hores d'ara, una campanya intensa de rebuig al "frau de llei" i als greuges estructurals que, segons afirmen, suposa la línia de Molt Alta Tensió per la comarca. Així ho han recordat durant les marxes que s'han fet pels camins que donen empelt històric a les viles, però també a través de les protestes que adverteixen que l'equipament pot causar danys seriosos sobre la salut humana. Dues consideracions incloses als recursos que la plataforma va presentar al Tribunal Suprem a fi de denunciar la manca d'estudis ambientals amb què s'ha elaborat la futura xarxa elèctrica. Dissortadament, aquests recursos -als quals es van afegir les crítiques de deu alcaldes afectats per les obres- romanen arxivats tot i les destrosses causades per les excavadores de la MAT.

La MAT sacseja, doncs, una població acostumada als corredors verds i a les rutes verdaguerianes que tanta personalitat han donat a la depressió central de Catalunya. Però, lluny d'assumir com a aliena la desaparició de tapissos i de masos centenaris, la resposta ha pres cos fins a transformar-se en la defensa argumentada d'un altre model energètic. Aquesta és la lluita de fons que persegueixen els col·lectius compromesos a resistir els impactes que desdibuïxen l'orografia de les seves viles. Més enllà de salvar la terra i de garantir la cohesió de les poblacions, coincideixen en la necessitat d'un sistema de consum respectuós amb el medi i d'utilitat pública.

Des de Gurb fins a Tavèrnoles, entre Balenyà i Centelles, Osona traça una línia de resistència que vol evitar l'agressió de la MAT. Una petjada insostenible que la finca dels Focs de Folgueroles va evidenciar el dia que la seva propietària va impedir el pas de les màquines. Des d'aleshores, alcaldes, moviments i grups de propietaris forestals malden per canviar el curs de la història. La dimensió col·lectiva de la resposta és el primer guany d'aquesta lluita que desitja fer d'Osona la comarca pionera d'una nova cultura energètica.

Més de 12.000 persones, algunes arribades d'Osona, van omplir els carrers de Perpinyà l'1 de març de 2008 (imatges de dalt i de sota)

- Alex Romaguera

Membres de Nova Energia durant una de les ocupacions de les obres a Sant Martí de Centelles (imatge del mig)

- Nova Energia

La lactància materna: un tresor natural i saludable

Per què dones el pit? Quins beneficis té la lactància materna? Dono el pit perquè és el normal. Sóc una mamífera. I té molts beneficis, tant per la criatura i per la mare com pel planeta. Però les mares no donem el pit perquè tingui o no tingui beneficis: donem el pit

perquè ens agrada i perquè és el normal. Donaríem el pit igualment encara que no suposés cap avantatge. Si algú ha de donar explicacions del tipus d'alimentació que dona al seu bebè no hauríem de ser, precisament, les que fem el que és normal.

Inma Marcos
bonviure@setmanaridirecta.info

Quan es mira una gota de llet materna al microscopi, s'hi pot veure vida: moltíssimes cèl·lules vives funcionals bellugant-se. Quan el que posem al microscopi és una gota de llet artificial, no hi ha vida: no es belluga res. I les sensacions que tenen la mare i el nadó mentre mamen són abismalment diferents de les sensacions que tindrien donant un biberó. *Amamantar ve de mamar + amar.*

Algunes idees errònies

Molta gent encara pensa que, per poder donar el pit, es necessita molta pau i tranquil·litat, dormir suficient, menjar de forma excel·lent i beure molta aigua. En realitat, cap d'aquestes coses no és important. L'únic realment important és tenir un bebè que xuma, estar ben informada i voler-ho fer. Si estàs tranquil·la i feliç i dorms suficient, millor per tu, però, si no, continuaràs tenint la mateixa llet i de bona qualitat, infinitament superior a la llet artificial.

Els nervis no es transmeten amb la llet, sinó a través del contacte corporal, la tensió muscular, la manera de respirar. Si estàs nerviosa, pots traspasar molta angoixa administrant un biberó al teu nadó. L'evidència científica també corrobora que el fet de menjar més o millor o de beure més aigua no fa produir més llet ni n'augmenta la qualitat. S'ha comprovat que les dones desnodrides africanes tenen llet adequada i vàlida –igual que la llet de les mares ben nodrides occidentals– i només baixa el nivell de greixos quan les mares desnodrides ho estan tant que són pell i ossos.

S'ha comprovat que una dona que es deshidrata arran d'una malaltia o per falta d'ingesta hídrica abans deixa de fabricar orina que de produir llet suficient. I tampoc no és cert que les dones que alleten no puguin menjar certs aliments com ceba, carxofa o espàrrecs. La canalla aprèn a conèixer diversos sabors a través de la llet materna.

Perquè tot vagi bé

Perquè una lactància sigui exitosa, s'han de complir tres requisits; perquè hi hagi problemes, és necessari incomplir-ne algun. Si es tenen problemes, només s'ha de deixar d'incomplir el punt que no s'efectua i la lactància tornarà a rutllar.

En primer lloc, barra lliure, sense relotge. Com que la llet es produeix al mateix temps que es menja –i com més es menja, més se'n produeix–, encara que els pits estiguin tous, el vostre infant estarà menjant el que necessita si és ell qui decideix cada quant vol mamar i durant quanta estona.

En segon lloc, res més dins la seva boca: pit i només pit. Xumar el pit no s'assembla gens a xumar un xumet o una

foto: Albert Garcia

tetina. Aquests objectes es xumen amb la boca petita i, quan es fa, només es belluga la musculatura que hi ha al voltant dels llavis. Per mamar, en canvi, s'utilitza tota la musculatura de la boca i de les galtes, fins i tot es belluguen les orelles. És per això que, sovint, els bebès que mamen es confonen i rebutgen el pit quan reben biberons i, a vegades, quan utilitzen el xumet. Tot el temps que xumen altres coses és succió que gasten sense mamar, llet que es deixa de produir i de menjar. Se sap que els nadons que reben xumet no s'engreixen tant com els qui no en reben.

En tercer lloc, succió correcta i indolora. Alletar mai no ha de fer mal. Quan la succió és dolorosa, sovint també és poc eficaç i el bebè necessita mamar moltes més vegades i més estona per treure menys llet. Si fos el cas, posat en contacte amb el grup de suport a la lactància materna més proper. Allà, t'assessoraran i t'ajudaran a valorar quin és el problema: si és una posició inadequada o un problema de la boca del nadó, com podria ser un tel de la llengua massa curt que reduïa la mobilitat de la llengua.

El xumet, un pit sense mare al darrere

Els xumets no són necessaris pels nadons; només ho necessiten les mares, a vegades, quan no poden més. Els pits no s'utilitzen mai de xumet, sinó que són els xumets que s'utilitzen com els pits.

Els pits no només tenen la funció d'alimentar; qualsevol problema que tingui el nadó se soluciona amb pit: por, estrès, fred, son o gana. És perfectament lícit utilitzar el pit per tot això, perquè hi és per això. Fer-ho no és malcriar, sinó beneficiar.

En tot cas, si tens pensat introduir el xumet, espera que la criatura tingui almenys sis setmanes i que la lactància estigui ben establerta sense problemes. Observa el teu nadó i, si veus que comença a *barallar-se* amb el teu pit, és un senyal de confusió tetina-mugró i és millor deixar-lo d'utilitzar. No obstant això, hi ha bebès que mamen i s'engreixen sense problemes combinant la lactància amb el xumet.

Els grups de suport a la lactància materna

Hi ha col·lectius que practiquen dinàmiques grupals d'ajuda mútua, d'una periodicitat variable –però sovint setmanal– i d'entrada lliure i gratuïta. L'assessora o les assessores de lactància que porten el grup són mares expertes que han donat el pit durant molt de temps, que s'han format en lactància i en conselleria i que cedeixen voluntàriament part del seu temps lliure per ajudar altres mares.

Els grups de suport a la lactància no lluiten per augmentar el nombre de mares que donen el pit, sinó que es dediquen a ajudar aquelles dones que han decidit alletar perquè no fracassin per problemes o manca d'informació.

MÉS INFORMACIÓ

www.albalactanciamaterna.org

La mort del progrés

FOTOGRAFIA: Noelia Pérez

Quina diferència hi ha entre l'objectiu i l'ull amb què m'enfoques? Ràfegues de llum descobreixen les nostres limitacions i ens contradiuen. Tu col·leccionaves instants mentre jo adulterava situacions per garantir-ne la pervivència. Inventava títols impossibles com versos que no s'han escrit, ni s'escriuran. Entenem els dubtes com l'antídoto indiscutible per combatre la globalitat del tedi, però tothom esperava respostes taxatives. Quina proposta pot ser més lúcida que la d'una insinuació? Calia prendre el carrer abans que els mots caducs omplissin de rovell el buit de les cares esgrogueïdes. Calaixeres com vivències que la nostàlgia esborrarà. I no hi ha res més funest que un museu o una retrospectiva. El descampat era la metàfora d'un present erm i arnat. Barcelona ens feia mal. Estàvem convençuts que l'origen es trobava en la negació del passat, però ara escric amb temps pretèrit. Barris devastats com les esperances dels qui van sopar amb Durruti, il·lusions derruïdes com projectes vitals i construccions familiars... La minoria ens havia condemnat a l'aïllament com a tortura, l'ombra de la competència cobria el cel i nosaltres pensàvem que la

força de l'anonimat ens aconduiria a la inevitable victòria dels invisibles. "L'abolició del fracàs passa per fer una foguera amb les darreres odes a la ciutat enmig de la plaça Sant Jaume", et deia, mentre tu em responies que la radicalització de l'art només es pot donar en la quotidianitat de la nostra pràctica insurreccional, revolucionària. Cap denúncia que no sigui creativa i traspui destrucció!

Vam abandonar els somiers, els esprais, els diaris i la càmera...

En un paisatge de perversió, usura, desolació i fàstic només pot rebrotar-hi el caos. El dia serà clar perquè la calor els farà de manta. Immòbils seran denúncia i consigna, seran ningú i la rauxa de la tangana. També seran la juvenívola ambició de la raó, la tendresa de les matinades...El vent dansarà amb sons peus, el coll tort serà guiatge...

Una grua per veï i el gemec com a epitafi:

"La mort del Progrés penjant d'un fil"

Així comença la nova història...

David Caño

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Què hi ha de veritat en algunes parts dels reportatges que va fer Kapuscinski?

Un deixeble del corresponçal polonès afirma que el periodista s'inventava part de les seves cròniques per intentar donar més emoció als relats

Manuel Torres Mendoza

Polònia, s'ha publicat una biografia del difunt periodista conegut a nivell mundial Ryszard Kapuscinski. L'ha escrita Artur Domsowski, un reporter de *Gazeta Wyborcza* que va ser deixeble i amic seu durant els últims nou anys de vida de l'autor d'assaigs com *Ébano* o *Els cínics no serveixen per aquest ofici*, entre molts altres. En una entrevista publicada al diari *El País*, l'autor de la biografia -titulada *Kapuscinski Non-fiction*- es vanagloria d'haver fet el correcte. Aquest tipus d'actuacions -coneguda com *menjar carn de gos* (quan es critica entre periodistes) dins el món periodístic-vol fer mal a la reputació del que va ser considerat el

millor reporter del segle xx i que considerava que "per ser bon periodista, cal ser bona persona".

Com a únic corresponçal de l'agència de premsa polonesa (PAP), va recórrer el continent africà durant gairebé un quart de segle, just durant els anys en què es produïen les descolonitzacions de pobles arreu del continent negre. Aquesta és una més de les etapes qüestionades a la biografia. Segons Domsowski, el corresponçal polonès va afirmar que s'havia salvat de quatre sentències de mort, però, almenys en una ocasió, hi ha un testimoni que ho nega i, a les altres tres, no hi va haver cap altra persona que pogués confirmar-ho. El biògraf no autoritzat també afirma que, en un llibre de Kapuscinski, l'editorial va

donar a entendre que el periodista havia conegut el Che Guevara però

en, en ser preguntat directament, aquest havia afirmat que era un error de l'editora. Això sí, aquesta errada mai no es va esmenar a les següents edicions, motiu pel qual acusa el periodista d'alimentar el mite.

Una altra de les acusacions que es fa contra Kapuscinski és que va ser informador del servei secrets polonesos. Com a membre del partit comunista, és molt probable que aquest tret sigui verídic, tenint en compte el que faria una persona que públicament manifestava la seva adhesió a una ideologia. L'any 2003, va ser reconegut amb el premi Príncep d'Astúries de comunicació i humanitats. També va obtenir doctorats honoris causa per sis universitats del món, dues d'elles catalanes.

TELEVISIÓ

Una televisió de Geòrgia simula una invasió rusa que provoca pànic entre la població

El reportatge d'Imedi TV, tot i que al començament anuncia que es tracta d'una ficció, motiva una mobilització de protesta a les portes del mitjà de comunicació

Manuel Torres Mendoza

La televisió georgiana Imedi TV, propera al president Mikhaïl Saakaixvili, va emetre, el dissabte 13 de març, un informatiu d'una suposada invasió russa contra aquest país del Caucas. Al mateix informatiu fals, es va dir que l'oposició estava col·laborant amb l'invasor rus i fins i tot es va afirmar que el president Saakaixvili havia mort.

Quan només falten dues setmanes per les eleccions locals, l'oposició

està indignada pel paper que se'ls va donar en aquesta "ficció". L'any 2008, hi va haver un conflicte entre Rússia i Geòrgia arran de la declaració d'independència de la regió d'Ossètia del Sud, on Rússia té una base militar. En aquella ocasió, van morir 850 persones i milers van resultar ferides arran del conflicte real que van lliurar Rússia i Geòrgia durant gairebé una setmana. A més, prop de 100.000 civils es van veure obligats a abandonar les seves llars. Les declaracions del president georgià van en

la línia que defensa el fals reportatge, segons va publicar *El Periòdic* el 15 de març: "El nostre enemic va començar a rodar una pel·lícula realment dolenta l'agost de 2008", va declarar ahir Saakaixvili en referència a la guerra que van mantenir aquell estiu Rússia i Geòrgia per la regió separatista georgiana d'Ossètia del Sud. "Però encara que nosaltres vam impedir aquesta pel·lícula, el seu director continua escrivint el guió, que s'assembla molt al que vam veure ahir, dissabte 13", va afegir.

La cadena de televisió georgiana es defensa i afirma que el que volien era demostrar "l'amenaça permanent sota la qual viu Geòrgia i que una situació així es pot repetir en qualsevol moment". Segons publica Raquel López a 324.cat, el mateix article fa una cronologia del que han estat les emissions falses amb més repercussió, començant per la que va fer Orson Wells l'any 1938, passant per la independència de Flandes feta al 2006 per la TV pública de Valònia, fins a aquesta farsa a Geòrgia.

> Josep Martí, nou degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Amb 1.138 vots (el 63%), Josep Maria Martí ha estat elegit nou degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya. L'altra candidatura, encapçalada per Salvador Cot, ha obtingut 666 vots (el 37%). Amb aquest resultat, es posa fi a una baralla que ha mantingut un grau alt d'insults i desqualificacions per part d'ambdues candidatures. Aquest nivell d'enfrontament va estar a punt d'arribar a judici per part de Cot. La trajectòria de Martí ha estat lligada a Ràdio Barcelona, on va ser director entre els anys 1989 i 2001. Actualment, està vinculat a la Cadena SER, és director de l'Observatori de la Ràdio i professor titular de Comunicació Audiovisual a la Universitat Autònoma de Barcelona. Quant a les eleccions a la Junta de la Demarcació de Barcelona, la llista que dona suport a Martí ha obtingut onze membres i la que dona suport a Cot n'ha guanyat set. La Junta queda constituïda de la següent manera: els onze periodistes de la llista de Josep Maria Martí són Francesc Escríbano, Ramon Besa, Jordi Basté, Neus Bonet, Teresa Cendrós, Montse Armengou, Xavier Mas de Xaxàs, Enric Frigola, Sílvia Heras, Pilar Casanova i Montserrat Rius. Els set de la llista de Salvador Cot són Esther Vera, Llibert Ferri, Patricia Gabancho, Teresa Turiera-Puigbò, Pilar Antillach, Ignasi Aragay i Enric Sierra. El 15 de març es va publicar que, aquesta setmana, Carles Ribera s'incorpora com a subdirector de l'*Avui* en substitució de Salvador Cot, vinculat al diari durant els últims quatre anys. La incorporació de Ribera a la sotsdirecció es produeix tres mesos després de la compra de l'*Avui* per part d'Hermes Comunicacions (editora d'*El Punt*) i del nomenament de Xevi Xirgo com a director del diari. M.T.M.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

PUBLICITAT

Postgrau en economia cooperativa 4a edició / 2010

Organitzen

Generalitat de Catalunya Departament de Treball i Formació Professional i la Formació Cooperatives

COOP El futur de cooperativisme ECONOMIA COOPERATIVA

IGOP Institut de Govern i Polítiques Públiques

Col·labora

aposta

Presentació

Per integrar i desenvolupar el model cooperatiu en un espai de formació superior, presentem la quarta edició del Postgrau en Economia Cooperativa, que té com a objectiu generar coneixement i formar persones expertes en els diferents aspectes de la gestió de l'empresa d'economia cooperativa i el seu entorn polític, econòmic i social.

Dades bàsiques

Classes: abril a desembre de 2010

Ictives: dijous de 9:30 a 14:00h i de 15:30 a 18:00h

Preu: 2.900 €

Beques: Està previst atorgar beques, que cobreixin entre el 66 i el 75% del cost del postgrau

Direcció Acadèmica

Joan Subirats Institut de Govern i Polítiques Públiques / Departament de Ciència Política i Dret Públic - UAB

Albert Recio Departament d'Economia Aplicada - UAB

inscripcions obertes data inici 15/04/2010

Consultar dates d'inscripció i programa concret a: <http://igop.uab.cat> <http://www.aposta.coop> <http://www.genat.cat/treball/economiacooperativa>

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

Des de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

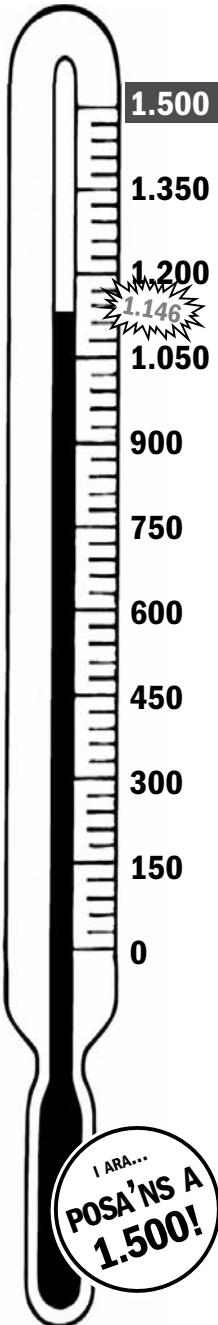
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | **Infospai** · Plaça del Sol, 19 | **Taifa** · Verdi, 12 | **Distrivinyes** · Or, 8 (plaça del Diamant) | **Quiosc Punt i Coma** · Guillem Tell, 29 | **Estanc** · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa** · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | **Bar La Lira** · Coroleu, 14 | **Quiosc Comerç** · Plaça Comerç | **Quiosc Rambla** · Fabra i Puig, 10 | **Trèvol** · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | **Can Basté** · Passeig Fabra i Puig, 274 | **Casal de Joves de la Guineueta** · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** **AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | **Xarxa Consum Solidari** · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | **El Lokal** · Cera, 1 bis | **La Rosa de Foc** · Joaquín Costa, 34 | **Quiosc Colom** · Rambles | **Quiosc Tallers** · Rambles | **Quiosc Canales** · Rambles | **Quiosc Hospital** · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | **Espai Obert** · Violant d'Hongria, 71 | **La Ciutat Invisible** · Riego, 35 | **Terra d'Escudella** · Premià, 20 | **Teteria Malea** · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg. Marimon Asprer, 11 1er | **Ateneu Llibertari Paqueta** · Pg. Marimón Asprer, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | **Llibreria Corbera** · Pg. dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREQUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | **UbuD Artesania** · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | **Llibreria Les Voltes** · Plaça del Vi, 2 | **La Màquia** · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | **Anònims** · Miquel Ricomà, 57 | **El Racó Ecològic** · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | **Quiosc** · Plaça del Repartidor | **La Resistència** · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | **La Falcata** · La Panera, 2 | **Quiosc Discom** · Alfred Perenyà, 64 | **Espai Funàtic** · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | **Quiosc Arroziz** · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | **Llibreria Barba** · Rafael Casanova, 45 | **La Bodegueta** · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | **La Krida** · Sicília, 97 | **Ateneu Julia Romera** · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | **Ateneu Sanfeliuenc** · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99. 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | **Bar Terra** · Baró de Sant Petri, 9 | **Sodepau** · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | **Llibreria Els Nou Rals** · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

NOU PUNT DE VENDA

A València
CAFÉ TENDUR
c. Historiadora
Silvia Romeu 6

2on CICLE
EXPRESSIÓ DIRECTA
DISSABTE 20 DE MARÇ
A LES 22h.
A LA FARINERA
DEL CLOT
(GRAN VIA 837)

La Companyia de teatre La Quadra Màgica presenta NERON al Casinet d'Hostafrancs dins del CICLE DIVENDRES FARANDULA.

El proper divendres 26 de març a les 21h pots gaudir d'aquesta tragèdia còmica amb un petit descompte presentant aquest cupó (2 entrades a 4 euros cada una).
TEATRE CASINET D'HOSTAFRANCs. C. Rector Triadó, 53. Sants, Barcelona.

MÉS INFORMACIÓ: www.divendresfarandula.org

CICLE DIVENDRES FARANDULA Divendres 26 de març (21h) **DESCOMPTI**

NERON Teatre Casinet d'Hostafrancs
C/ Rector Triadó, 53 - Sants
www.divendresfarandula.org

4 euros
Tragèdia romana amb pollastre a l'ast, vi i assassinats!

Autor: Marc Sardá · Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COLÒMBIA · ELS COMICIS PEL CONGRÉS I EL SENAT SÓN EL PRELUDI DE LES PRESIDENCIALS DEL PROPER MES DE MAIG

Les eleccions legislatives de Colòmbia donen continuïtat al projecte parapolític

Carolina Giraldo
Bogotá DC.

Colòmbia va celebrar les eleccions legislatives pel Congrés i el Senat, el dia 14 de març, preludi dels comicis i la successió presidencial d'enguany. El continuisme domina les estructures de la cambra, per això diferents analistes, politòlegs i organitzacions no governamentals es pregunten per la capacitat del nou Parlament de "netejar" la imatge d'aquesta institució, que compta amb uns nivells alts de desaprovació i desprestigi entre l'opinió pública. Quan s'han escrutat el 93,77% dels vots -al tancament d'aquesta edició-, el Partit Social de Unidad Nacional (conegut com el Partit de la U) lidera els resultats amb un 25,17%, seguit pel Partit Conservador -amb un 20,67%-, pel Partit Liberal -amb un 15,85% i pel Partit d'Integració Nacional, Cambio Radical i el Polo Democrático Alternativo, el fracàs del quals ja estava anunciat per la manca de cohesió i per un seguit de propostes incoherents i descoratjadores per l'esquerra menys institucional.

El continuisme domina les estructures de la cambra, que compta amb uns nivells alts de desaprovació i desprestigi entre l'opinió pública

Els resultats finals responen al temor que existia que els partits anomenats *uribistes* mobilitzessin una gran massa de votants per demostrar al país que, efectivament, existia la voluntat popular de votar el referèndum. En aquest sentit, és preocupant l'ascens que ha obtingut el Partit d'Integració Nacional en aquestes eleccions, ja que és el partit que agrupa els candidats uribistes acusats de parapolítica, cosa que posa de manifest la consolidació d'una estructura i una estratègia paramilitar finançada en les institucions de l'Estat colombià.

L'escenari polític que deixa la no reelecció d'Uribe no deixa espai per al canvi. L'exministre de Defensa, Juan Manuel Santos, s'alça com el seu successor al Partit de la U a les properes eleccions presidencials del 30 de maig. Santos ha afirmat que no desconsarà fins a eradicar totalment "la violència narcoterrorista" de les guerrilles mitjançant la consolidació de

El candidat a la presidència, Juan Manuel Santos, celebra els resultats obtinguts pel Partit Social de la Unidad Nacional a les eleccions legislatives colombianes

la Seguretat Democràtica i que continuarà defensant i millorant la "immensa obra i el llegat del president Álvaro Uribe".

Pel que fa al partit Conservador -encara que Noemí Sanín ha liderat la consulta-, per saber qui serà el candidat cal tenir en compte les aliances de què disposa Andrés Felipe Arias (més conegut com a *Uribito* pel seu seguidisme del president), exministre d'Agricultura i responsable de l'abandó de les zones camperoles, a més d'escàndols com el de l'Agro-Ingreso Seguro -uns subsidis que van beneficiar els terratinents i no totes aquelles regions que estan reclamant ajuda humanitària. Així doncs, es preveu un futur electoral i polític marcat per l'agudització i la legitimació dels responsables de la misèria i la política de terror de les últimes legislatures a Colòmbia.

Caciquisme electoral

Aquestes eleccions legislatives s'han donat en un context caracteritzat per les denúncies constants de fraus electorals, la participació indeguda en política de governadors regionals, la circulació de grans quantitats de diners a l'interior de les campanyes, etc. Però cal destacar que, per culpa de la incertesa política generada al voltant de la discussió del projecte reelec-

cionista, no hi ha hagut una campanya proselitista, cosa que ha provocat l'enfortiment dels tradicionals *cacics* electorals. El fet de no poder emparar-se en la figura d'Uribe -una estratègia que va donar molt bons resultats durant les eleccions anteriors- ha fet que s'hagi explotat al màxim tot el poder regional que han aconseguit al llarg dels anys mitjançant estratègies clientelistes: el vot a canvi de càrrecs o prebendes. D'altra banda, durant la jornada electoral, es van presentar unes 200 queixes per coacció al dret de sufragi -especialment a zones de l'interior del país davant la Procuradoria General de la Nació, mentre les autoritats afirmaven que tot transcorria amb calma.

Els nexes amb el paramilitarisme

L'ONG Corporación Nuevo Arcó Iris denuncia l'anomenada "parapolítica en cos aliè": candidats a diputats que són familiars de polítics que han estat condemnats o investigats pels seus nexes amb grups paramilitars. Segons el director d'aquesta corporació, prop de 80 candidats tenen algun grau de parentiu o compten amb el suport de les maquineries dels *parapolítics*. Durant les últimes setmanes, hi ha hagut nombroses detencions de polítics propers al president vinculats al paramilitarisme. Quan

només falten dos dies per les eleccions legislatives, la fiscalia general va detenir 30 líders polítics perquè tenien vincles amb grups paramilitars d'ultra-dreta i, a Urabá, en van detenir 25 per estar lligats al Bloque Élder Cárdenas, de les Autodefensas Unidas de Colombia (AUC).

La presidència d'Álvaro Uribe ha tingut nexes greus i intensos amb el paramilitarisme. El més escandalós va tenir lloc l'any 2001, quan diversos representants de les AUC i alts mandataris polítics que donaven suport a la candidatura d'Uribe es van reunir a Santa Fe de Ralito. Allà, es van comprometre a defensar les tesis de les AUC a canvi de dibuixar un mapa electoral favorable i van formalitzar el que es va conèixer com el *Pacte per refundar la nació*, és a dir, la parapolítica actual.

El novembre de 2006, la Cort Suprema de Justícia va obrir una investigació indagatòria a desenes de legisladors departamentals i nacionals del Departament Administratiu de Seguretat, el 30% dels polítics del congrés tenien nexes amb els grups paramilitars per obtenir suport electoral i aconseguir llocs de representació popular a les institucions de l'Estat mitjançant la intimidació i la

violència exercida contra la població civil de les àrees que controlaven. A canvi, aquests polítics i funcionaris havien desviat fons per finançar els esquadrans il·legals, els havien facilitat informació i havien decidit amb ells qui calia assassinar o segrestar. El procurador general de Colòmbia, Alejandro Ordóñez, va declarar que 48.766 funcionaris públics són investigats per delictes de corrupció, una dada que posa de manifest els vincles entre l'extrema dreta, l'oligarquia, els paramilitars i els narcotraficants.

No es discuteixen opcions o canvis

Si bé Álvaro Uribe generava recels entre l'oligarquia -encarnada en el Partit Conservador- a causa dels seus orígens i el seu ascens al poder econòmic i polític vinculat al narcotràfic, Uribe era la persona que garantia el triomf, ja que era qui havia definit els termes del debat electoral, basant-se en la seva política de seguretat que va captivar tant àmplies esferes de la societat. En aquestes eleccions, no s'hi discuteixen opcions o canvis, només la persona que pot assegurar millor la continuïtat del projecte. El mandatari, en el fons, és irrellevant, ja que la prioritat és clara: avançar el gran projecte d'infraestructura que permeti exportar recursos naturals en mans de les transnacionals.

, roda el món

PAÏSOS BAIXOS · EL PARTIT PER LA LLIBERTAT ÉS LA SEGONA FORÇA MÉS VOTADA A LA HAIA A LES ELECCIONS MUNICIPALS DEL PAÍS

La ultradreta irromp a Holanda esprenent la crisi i la islamofòbia

Alex Romaguera
Barcelona

Geert Wilders ja té qui l'escolti. Amb només quatre anys com a president del Partit per la Llibertat (PVV), el diputat holandès s'ha convertit en la nova vedette de la política europea després que la seva formació hagi guanyat a Almere i hagi quedat segona a la Haia en els comicis municipals celebrats el dia 4 de març. Amb aquests resultats, tothom coincideix que la formació xenòfoba fundada el 2006 pot donar una sorpresa a les eleccions legislatives previstes pel 9 de juny vinent. "El que ha estat possible a Almere i a la Haia, ara pot succeir a tot el país. Aquest és el trampolí de la nostra victòria". Així s'expressava Wilders la mateixa nit del recompte electoral, conscient que amb un 17% dels sufragis -a cinc punts per sota del Partit Laborista (PvdA)- té molts números per augmentar la seva representació al parlament holandès. De fet, segons un sondeig encarregat per l'agència ANP a l'institut Synovot, si avui se celebrassin les eleccions a la cambra baixa holan-

La formació nazi troba adhesions entre els sectors més castigats per la recessió i desprotegits de les polítiques estatals

desa, el PVV seria la tercera força amb 24 escons, davant els nou que té actualment. Un increment que recolliria el descens d'una part important de la ciutadania davant la manca de respostes a la crisi financera i a l'augment de l'atur -del qual Wilders fa responsable a la població àrab-, a més de la divisió que pateixen el partit del primer ministre i els demòcrata-cristians del CDA a causa de la intervenció d'Holanda a l'Afganistan. Només els calvinistes del CU, l'altre soci de govern, podrien resistir un sotrac del qual el PVV s'ha beneficiat progressivament. Tant és així que, amb tan sols una legislatura, ha passat de l'extraparlamentarisme a entrar a l'Eurocambra amb quatre representants.

Els rèdits del malestar

Factors com la recessió econòmica -d'una banda- i el descredit dels partits tradicionals -de l'altra- han afavorit una formació que, a base d'alimentar l'odi vers la comunitat musulmana i el rebuig al centralisme europeu, recull adhesions a les zones més castigades per la manca de mesures inclusives del govern. Així és com el

Moviments i partits d'esquerra han sortit al carrer per denunciar el racisme del PVV

PVV ha marcat l'agenda política i ha aconseguit que el govern constituís una comissió destinada a investigar les activitats de les mesquites, contra les quals Geert Wilders havia fet campanya, tot acusant-les de fomentar la violència i de sembrar idees oposades a la "liberalització" dels costums europeus. A propòsit d'això, l'any 2006, la comissió va redactar un informe on es constata el fracàs a l'hora de "crear una societat multiètnica", ja que "la primera i la segona generació d'immigrants no s'han integrat a la societat holandesa". Això va provocar que el Parlament aprovés una llei que dicta l'expulsió de 26.000 exiliats als quals s'havia denegat el permís de residència. Avui, aquest contingent de persones -que majoritàriament provenen de l'Àfrica subsahariana, del Magreb o de Europa de l'est- ha quedat estigmatitzat segons la idea que "no hi ha lloc pel multiculturalisme".

La llei de 2006 satisfieia una de les demandes del partit creat aquell mateix any per Wilders, un home que ha passat de l'anonimat a ser vist com el líder que -segons una part de la societat holandesa- pot treure el país de l'atzucac en què es troba. Sobre tot després de convèncer aquest sector que el govern és incapaç de resoldre les necessitats socials ni d'aturar l'en-

trada de població islàmica (un milió de persones, el 8% del total), a la qual culpabilitza de crear inseguretats i de transmetre valors antioccidentals.

L'avantguarda europea

El Partit per la Llibertat s'ha vist afavorit per un context especialment difícil, afavorit pel declivi de les forces principals del país i pel temor al món islàmic que s'ha anat generant

Geert Wilders s'ha convertit en el nou 'enfant terrible' del parlament holandès

d'ençà dels atemptats de l'11-S a Nova York i de l'11-M a Madrid. Aprofitant-se d'això, Geert Wilders s'ha presentat com la gran solució i el temps ha jugat a favor seu. Primer, per la desaparició de l'antic líder xenòfob Pim Fortuyn, assassinat durant la campanya electoral de 2002, després de defensar la persecució del col·lectiu musulmà, fet que va situar l'extrema dreta en el paper de víctima de l'integrisme. I, més tard, per l'aparició de les caricatures de Mahoma que va publicar el rotatiu danès *Jyllands-Posten* el 30 de setembre de 2006, reproduïdes dies després per alguns mitjans holandesos. Uns dibuixos que, si bé van ser criticats per la majoria de formacions per l'ofensa que provocaven al món islàmic, Geert Wilders va utilitzar per atiar els pre-

judicis racials. A partir d'aquí, s'ha dedicat a estendre la idea maniquea contra la immigració i a esperar que els grans partits legislessin en aquesta direcció i s'ofeguessin enmig d'una crisi que ha deixat les classes populars sense referents i submergides en la inseguretats. Sense oblidar, tampoc, l'efecte que ha tingut la consulta organitzada a Suïssa aquest gener passat contra la instal·lació de minarets al seu territori, una iniciativa que el líder del Partit per la Llibertat ja ha anunciat en cas que arribi a tenir responsabilitats de govern.

Wilders es beneficia de la polèmica de les caricatures sobre Mahoma i de la consulta contra els minarets a Suïssa

Caldrà esperar el 9 de juny per saber què passa, però si res no ho impedeix, Wilders i el PVV podrien escriure un nou capítol de l'espiral racista que, a més de castigar la immigració d'origen àrab, vol evitar l'entrada de Turquia a la Unió Europea. Aquella Holanda referent de la modernitat i del multiculturalisme assisteix, poc a poc, al triomf d'un populisme que, amb la crisi i amb les desigualtats com a teló de fons, fa perillar la seva democràcia.

> Pim Fortuyn o l'herència del populisme

L'èxit de Geert Wilders no s'entén sense la figura de Pim Fortuyn, el líder xenòfob holandès assassinat durant la recta final de la campanya al Parlament holandès de 2002. En aquelles dates, Fortuyn havia aconseguit ser el gran referent de l'extrema dreta holandesa i, sota la presidència del Partit Popular per la Llibertat i la Democràcia (VVD), aglutinava tots els líders racistes del país, entre ells un desconegut Wilders. Fortuyn explotava la seva imatge moderna i avançada en els temps presumit de la seva orientació homosexual, que feia compatible amb el fet d'integrar catòlics i col·lectius immigrants favorables a un nou europeisme.

El seu posterior assassinat, però sobretot la defensa que havia fet perquè Turquia entrés a la Unió Europea, van fer que un irreverent Wilders es desmarqués poc a poc de la línia oficial i trenqués amb el partit del seu mentor. Això va tenir lloc l'any 2004, quan va decidir sortir del grup parlamentari i anar-se'n al grup mixt en solitari, des del qual va gestar el Partit per la Llibertat (en neerlandès, Partij voor de Vrijheid, PVV) el 2006.

Avui, quatre anys més tard, la formació de Pim Fortuyn ha desaparegut de les institucions i Geert Wilders ha esdevingut l'*enfant terrible* de la política holandesa amb les seves proclames populistes i antiislàmiques.

LA XINA · QUEER COMRADES ÉS UN PROJECTE DE DOCUMENTALS QUE DÓNA INFORMACIÓ AL PÚBLIC HOMOSEXUAL, TRANSEXUAL I BISEXUAL

“Hi ha tretze punts intocables als mitjans i, darrere la violència, hi ha l'homosexualitat”

Laia Gordi Pequín

Ser activista a la xina és complicat. Ser homosexual gairebé és pitjor. Però hi ha qui s'ho pren amb humor “sempre veient les coses positives”, diu Xiaogang Wei, director cinematogràfic de Queer Comrades (Camarades Queer). “No som una ONG, som un projecte. A la Xina, no et pots registrar com a ONG, és molt complicat; necessites que un departament del govern t'avalii! O sigui que som com un associació acollida per l'Organització de Gènere i Salut del govern”, ens explica Wei amb un somriure als llavis i un batut a la mà. “Què fem? Vam començar el 2007 fent una sèrie de documentals de mitja hora que pengem a Internet, sobretot amb entrevistes a experts o explicant experiències i donant informació al públic homosexual, transsexual i bisexual (LGTB). Aquell any, vam fer onze episodis. Tothom era voluntari. L'any següent, ja vam fer 24 episodis i ja teníem finançament d'una fundació americana. Avui, dotze milions de persones han vist els nostres documentals amateurs i, des del gener de 2010, hi ha hagut un milió i mig de visites a la nostra pàgina web”, arrenca a explicar-nos.

La censura que hi ha a la Xina fa que “sempre hagis d'anar amb compte amb el que fas si vols continuar fent-ho”

La censura, se l'apliquen ells mateixos a petites dosis: “És una cosa que passa molt a la Xina”, ens diu. “He treballat en ONG des de l'any 2000 i sempre has d'anar amb compte amb el que fas si vols continuar fent-ho. Ens centrem a explicar sempre la part positiva; encara que hi hagi aspectes negatius, nosaltres diem: ‘Així ho podríem fer millor’. No diem mai: ‘Oh! això és molt dolent!’”. A la Xina, això no funciona. El seu col·laborador belga Stijn Deklerck ens explica: “Fa poc, vam fer un documental sobre sadomasoquisme i el vam fer molt neutre; només donàvem explicacions

Xiaogang Wei i Stijn Deklerck, director i productor de 'Queer Comrades'

objectives”. D'altra banda, per poder penjar el vídeos a Internet i esquivar la censura del govern utilitzen pàgines xineses similars a Youtube o Vimeo -bloquejades al país- on, tot i estar molt controlades per l'administració, coneixen algú que hi treballa i els dona un cop de mà.

A la Xina, l'homosexualitat ha estat considerada de forma oficial fins el 1997 com una malaltia mental. “De drets, no en tenim cap més que abans, però tenim més espai per treballar i hi ha molt camí per fer. És molt greu la discriminació social i familiar. Per exemple, la majoria de persones homosexuals no es confessaran mai a la feina, perquè les farien fora. I crec que el 80% dels gais de la Xina es casen (amb dones) ‘perquè és així com ha de ser’”, diu Wei. I Deklerck, assegut al seu costat, afegeix: “Si vols fer carrera en una empresa, has d'estar casat perquè, si no, t'estanques quan arribes un cert punt; no promouen la gent soltera”.

“Tu has de tenir criatures pels teus pares. És com ells t'han educat. Els teus pares t'ho donen tot: escola, carrera... t'ajuden a trobar feina, et paguen el casament i, si poden, et compren una casa. O sigui que tu construeixes un sentiment de culpa

basat en la idea 'he de fer alguna cosa per ells'. També és una qüestió d'honor de la família davant de les altres. Se sobreentén que, si t'has casat, tot està bé, que ells han fet bé la seva feina”, apunta el director.

Wei diu: “Sóc de Xinjiang, una regió musulmana al nord-est de la Xina, i la majoria dels meus amics gais d'allà estan casats. Almenys es casen un cop i, després, es divorcien, així tenen una excusa per dir que no es volen tornar a casar. Em vaig casar un cop i no va funcionar, o sigui que no em vull casar mai més”. Tinc un amic que pensa que ell pot ser gai i no passa res mentre no practiqui mai sexe anal o no faci mai una mamada. Tenen massa prejudicis al cap i no poden afrontar-ho. No és que no vulguin, sinó que estan massa espantats. I aquesta és la nostra feina, trobar els problemes i parlar-ne”.

“La religió? Sí. En el cas de Xinjiang, pot ser un problema afegit, però, de fet, les musulmanes fan el mateix que les altres persones homosexuals: es casen. I, de fet, a la Xina, no hi ha violència física contra nosaltres precisament perquè no hi ha una base tradicional religiosa arrelada a la nostra cultura. Vam fer un vídeo parlant del tema, però ens vam centrar més en el catolicisme, perquè, a la

Xina, cada vegada hi ha més gent que es converteix a la religió catòlica”, apunta Xiaogang Wei.

A la Xina, hi ha molta prostitució i és fàcil de trobar i de veure, però la prostitució homosexual, en canvi, no és veu, tot i que també hi sigui. “N'hi ha moltíssima!”, comença Wei. “A Shangai vaig fer una de les entrevistes més tristes de la meua vida, era una persona d'un poble petit de l'interior, que sempre havia sabut que volia ser una noia encara que havia nascut noi. De jove va començar a deixar-se el cabell llarg i el van fer fora de la feina, no va poder trobar-ne cap altre i no sabia què fer ni què li passava. Un dia no va poder més i es va tallar els testicles. Va pensar que potser així algú l'ajudaria. Ningú el va ajudar, el van enviar a un hospital i després tothom sabia el què havia fet. És va convertir en el boig del poble. No podia trobar feina de cap manera i va intentar suïcidar-se un centenar de vegades... Al final va emigrar cap a Shangai i va començar a prostituir-se, allà n'hi ha tot un barri ple. Finalment, una ONG la va ajudar. Ara treballa com a voluntària a l'organització”. De fet, de persones transsexuals tampoc se'n veuen. Però el director apunta: “Potser l'has vist i no te'n has adonat. L'estructura de la cara dels

homes asiàtics és molt més suau i no tenim tant de pèl. Però també per ells és molt complicat socialment, per exemple, la majoria, només es fa els pits, perquè així algun dia se'ls poden treure i encara es poden casar. No prenen medicines”. A la Xina pots fer-te una operació de canvi de sexe pagant, però necessites tres permisos: un de la policia, un dels teus pares i un del metge. “A la pràctica ningú se la fa! És impossible. Els teus pares no ho firmaran mai”, diu Wei.

“És una qüestió de visibilització social. La meua mare no havia vist ni sentit parlar mai del gais. De fet, aquí, no es veuen homosexuals a través de la TV o del cinema perquè hi ha una clara censura del govern. Hi ha tretze punts intocables als mitjans de comunicació i, entre ells, darrere de la violència, hi ha l'homosexualitat. No veuràs mai una cara homosexual”, assenyala -i somriu aixecant les celles- perquè és per això que el seu projecte és fonamental i és aquí on més burla el govern.

Segons un informe de l'organització Common Language pels drets homosexuals, després de fer 500 entrevistes a vuit ciutats xineses, el 50% de les lesbianes han patit violència domèstica per part de la pròpia família, situació que inclou l'abús psicològic o físic fins a la violació.

“Les lesbianes encara són més invisibles”, comença Wei. “La majoria de la gent no s'ho creu, que són lesbianes, i això és quasi pitjor que no que pensin que ets el diable... però, en canvi, les organitzacions de lesbianes són molt admirables, són molt fortes. Però tenen els mateixos problemes socials i familiars que els gais, de fet, potser escullen casar-se encara amb més facilitat... som en una societat patriarcal”.

“L'altra cosa que fem -acaba el director activista- són xerrades a les universitats. Els estudiants ens pregunten molt: des de què has de fer si t'enamores d'un hetero (arronsa les espatlles) o sobre matrimoni, fills, si neixes amb això o no...”, diu rient. “A mi m'agrada molt, ja que en aquestes trobades hi ha l'essència del perquè vam començar amb Queer Comrades: per informar, per donar la cara i, també, veure la cara de la gent, per parlar, expressar-se un mateix. Vam decidir treballar amb el vídeo perquè té molt força. Veus un vídeo i et planteges un munt de coses sobre tu mateix”.

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 7175 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

**KAMILOSETAS
MUSKARIA**

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

terra d'escudella
www.tidd.cat
Una oferta de menjar amb 17 plats
que et duran de tantes per descobrir
quint de les illes Balears

www.ofertademanda.net

Una altra manera de treballar és possible
**oferta
demanda**
MERCAT SOCIAL .net
Informa't de totes les ofertes
disponibles al sector de
l'economia social i solidària
www.ofertademanda.net

, expressions

La memòria supervivent

108 anys després de la seva fundació, l'Ateneu Enciclopèdic Popular reivindica un espai on poder desenvolupar més dignament les seves activitats

ALBERT GARCIA

A.G.

Toni Castells apareix al fons de la foto, Adolf Castaño ocupa el centre de la imatge i Manel Aisa es troba en primer pla

L'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP) representa una part ben significativa de la cultura obrera de Catalunya. Parlem amb tres de les persones que, des de fa anys, impulsen l'AEP: Manel Aisa, Adolf Castaños i Toni Castells. Acostumats a exercir la conversa distesa, l'entrevista té lloc al seu local atapeït, sempre acompanyats per diversos retrats de Ferrer i Guàrdia, Bonaventura Durruti o Joan Amades. En una altra sala, tres persones del centre de documentació segueixen amb la seva tasca de catalogar llibres i revistes plenes de paraules d'emancipació.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

“Quan entren les tropes franquistes a Barcelona, el 26 de gener de 1939, després de les institucions oficials, el primer lloc que ocupen és l'Ateneu Enciclopèdic. Fan una pira de llibres a la Rambla i ho cremen tot”, explica Toni Castells. Un exemple clar que l'Ateneu Enciclopèdic Popular era un lloc amb una forta càrrega simbòlica i una referència del moviment obrer català. Castells continua: “A l'Ateneu, per exemple, la Margarida Xirgu i el García Lorca hi van fer un recital multitudinari”. Manel Aisa fa la següent reflexió: “Avui dia, a Salamanca, no hi ha cap paper nostre, perquè els van cremar tots...”. Adolf Castaños recorda la consigna atribuïda al general Mola: “En esta

guerra se juega: o la sotana o el libro”. “El segon lloc que intentaran desallotjar serà la Biblioteca Nacional de Catalunya, però el poeta Carles Riba -que era de dretes- ho impedeix, amb heroicitat. I si no van cremar els llibres de l'Ateneu Barcelonès va ser perquè un soci, que era cap de la Falange, ho va impedir”, diu Castaños.

L'Ateneu Enciclopèdic va ser refundat després de la mort de Franco, l'any 1979. Manel Aisa explica: “Al principi, érem poca gent, alguns d'ells antics ateneïstes. El primer que es fa és crear el Centre de Documentació Històric i Social amb l'afany de connectar amb el passat: la gent de l'exili i de l'interior. La idea inicial és donar a conèixer la història als obrers i als fills dels obrers. Arriba un moment en què, a l'Ateneu, ja hi ha més de 100 persones que

havien estat a les Columnes Confederales, a ERC, al POUM o amb altra gent de l'antic ateneu”.

El nou règim posterior al franquisme hereta tots els immobles i béns de l'Ateneu Enciclopèdic. Però, si bé algunes entitats són restituïdes -fins i tot algunes que no existien durant els anys 30, com Comissions

“El nou poder polític democràtic mira cap un altre cantó. Entitats com l'Ateneu eren una llavor de discòrdia en el context de la transició”

Obreres, van rebre locals de l'Estat-, l'Ateneu és ignorat. “La ignomínia més gran d'aquest nou poder polític democràtic és que mira cap a un altre cantó”, diu Castaños. “Entitats com l'Ateneu Enciclopèdic eren una llavor

de discòrdia en el context de la transició, era millor no mirar el passat d'emancipació cultural. D'això se'n diu covardia política”. Castells considera que l'oblit de l'Ateneu és una constatació més que “tal com va anar la transició, no hi va haver cap ruptura”. Castaños incideix en el paper que va tenir l'esquerra institucional en el procés i, en especial, el grup dels socialistes: “El PSC, quan es presenta a les eleccions, més enllà de la por als militars, té una por enorme de com respondrà la immigració. Per això, en lloc de recolzar projectes com aquest ateneu, van recolzar les cases regionals o la FERIA de Abril”.

L'esforç ateneïsta

El fons actual de l'Ateneu Enciclopèdic va ser recollit, doncs, a base de l'esforç individual dels seus associats. Manel Aisa explica el procés: “Gran part d'aquest fons era dels vells anarquistes que vivien al sud de França. Quan algú aconseguia reunir prou material, anàvem a buscar-ho amb una furgoneta. Tot el fons estava molt malmès i, aquests darrers anys, ho hem arreglat bastant”. Castaño comenta que “la recopilació de material es va fer, sobretot, a partir de contactes molt individuals: un militant que coneixiem

a Perpinyà, un altre a Narbona...”. Manel Aisa explica que els vells militants “estaven molt il·lusionats quan arribàvem els xavals de Catalunya. Et miraven i... hòstia! És que t'entregaven el seu tresor, era com un relleu generacional, t'ho donaven molt satisfets. Recordo detalls d'alguns d'aquests vells: 'Aquí guardant-ho tant de temps i ara ho podem entregar a algú que continua lluitant a baix'. Molts d'ells encara no havien tornat mai”.

“Vull remarcar que això ho van fer unes quantes persones a títol individual, sense rebre cap ajuda oficial ni, tampoc, cap ajuda de la CNT, que en aquell moment no ho veia important. Sense tots aquests esforços, l'Ateneu no hauria estat possible”. Castaño lamenta que “el que tenim és fruit d'un treball desenvolupat bastant en solitari i més reconegut pels nous corrents que pels nostres propis amics. Ens sentim més recolzats moralment quan anem a Can Vies, per exemple, que no als sindicats històrics del moviment llibertari”.

Els convulsos anys 80

Durant els anys 80, l'Ateneu es reubica a la Casa de la Caritat. És una època en què l'AEP se situa molt

L'arxiu de l'ateneu, ple de caixes classificadores, s'ha quedat petit

al marge del clima polític general. Manel Aisa parla de la pluralitat de l'època: "Hi havia molts grups. Per una banda, els *iaios* dels que ja hem parlat, de l'altra, grups de teatre com la gent de La Fura dels Baus... També

"Aquí, hi venien tant els intel·lectuals com els nens complicats del barri. A fora es vivia el desencant polític, però aquí es vivia una primavera"

hi havia un grup de pintors, un grup poètic i les persones que treballaven en l'àmbit de la marginació social. Alguns dels primers educadors de barri van sortir de l'Ateneu Enciclopèdic". Aisa explica que "aquí, hi venien tant els intel·lectuals com els nens complicats del barri. I mentre a fora es vivia el desencant polític que

va succeir a la transició, aquí es vivia una primavera".

Adolf Castaños valora que tot aquell clima d'activitat del Raval "va ser substituït pel CCCB". Castaños conclou: "Ara que es parla de l'esperit de la Rambla, de l'esperit autogestionari, cal deixar clar que qui se n'intenta apropiari ara són aquells que s'ho van carregar. Nosaltres vam aguantar en aquest context. De vegades, quatre persones soles, si creuen en el que fan, poden aguantar un projecte amb vocació d'arribar a milions".

Més enllà del seu paper en l'àmbit de la recuperació de la memòria històrica, l'Ateneu Enciclopèdic Popular continua engegant projectes i activitats. Ha participat de les activitats pel centenari de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia amb l'elaboració d'una exposició itinerant i també ha estat part activa del projecte Reptar Barcelona i del documental *La ciutat suplantada*.

"Hi ha prop de 200 socis. Algunes persones es fan de l'Ateneu per donar suport al projecte. La mitjana d'edat ha baixat una mica i tornem a ser més transversals". Toni Castells conclou: "Volem que, en un futur, el fons pugui estar en bones condicions i que es compensi l'Ateneu pel que se li va robar per la via militar".

Una de les persones de l'hemeroteca del centre mostra una revista de la CNT, escrita des de l'exili l'any 1944

Més de 100 anys de cultura obrera

A.V.
expressions@setmanaridirecta.info

L'Ateneu Enciclopèdic Popular es va fundar el 1902, quan els fracassos per organitzar una vaga general porten l'obrerisme a buscar una nova estratègia de lluita. Les primeres reunions es fan a la casa del conegut advocat laboralista Francesc Layret, concretament al carrer del Carme número 30, al barri del Raval de Barcelona. El grup fundacional està format per un jove Lluís Companys, el neomaltusà Lluís Bulfi (promotor de l'anomenada *vaga de ventres*), l'escriptor Pitarra i altres intel·lectuals obreristes. D'aquesta manera, comença la història d'una de les organitzacions més emblemàtiques del moviment obrer català, que apostarà per l'activitat cultural com a mitjà per aconseguir una societat lliure.

És coneguda la intensa tasca cultural que va desenvolupar l'obrerisme català durant el segle anterior. L'ideal de progrés encara és una promesa oberta i gran part de la gent d'*idees avançades* hi aposta decididament: la cultura ha de servir per superar l'ostracisme religiós, per les reivindicacions de classe, per preparar una societat només responsable d'ella mateixa -l'Ateneu organitzarà, per exemple, cursos d'economia política- i també per apropiari-se d'un capital cultural que fins aleshores ha estat en mans de la burgesia i dotar-lo d'un sentit de classe. En aquest sentit, destaquen les campanyes

que organitza l'AEP per estendre l'escolarització a la ciutat.

Del 1910 al 1930, l'Ateneu desplega la seva màxima activitat. L'efervescència cultural d'aquestes dècades porta l'entitat a aglutinar més de 25.000 persones al seu voltant (per valorar la magnitud d'aquesta xifra, cal tenir en compte que, llavors, el Barç tenia 3.000 socis). Joan Salvat-Papasseit hi fa recitals i hi pronuncien conferències Unamuno, Joan Amades, Angel Pestaña... A les seves juntes, hi conflueixen diverses tendències ideològiques, principalment el republicanisme d'ERC i l'anarquisme. L'entitat té un perfil molt transversal.

El feixisme incauta els seus locals: el del carrer Fortuny, la seu del carrer del Carme i una casa a La Molina

Quan les tropes franquistes ocupen Barcelona, el nou règim feixista crema tot el seu fons bibliogràfic i incauta els seus edificis: un local al carrer Pintor Fortuny, un edifici a La Molina (on hi practicaven l'excursionisme) i la seu del carrer del Carme.

Després de la dictadura, l'AEP es refunda i s'enceta una etapa de

conflicte amb l'administració per aconseguir la cessió de les seves antigues propietats. El 1979, l'Ateneu cerca un local on poder establir el Centre de Documentació Històric i Social, en el qual el recentment traspassat Abel Paz havia d'exercir de bibliotecari. El local, però, pateix un incendi amb el resultat d'una persona morta. Provisionalment, l'alcalde de Barcelona de llavors, Narcís Serra, cedeix una part de la Casa de la Caritat a l'Ateneu. En aquell espai, hi romandran disset anys. La seva seu actual es troba al passeig de Sant Joan 26, al costat de la biblioteca Arús.

Durant tot aquest període, el Centre de Documentació ha anat compilant arxius, principalment sobre anarquisme. Actualment, l'Ateneu Enciclopèdic disposa de 12.000 capçaleres i 26.000 llibres, una xifra que el converteix en el segon arxiu més gran d'Europa sobre anarquisme i moviment llibertari.

L'any 2006, el professorat d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona firma un manifest perquè la regidoria de cultura busqui un local més ampli i adequat per tot aquest material. També demanen que es reconegui l'AEP com a part del patrimoni cultural de la societat civil catalana. La gent de l'Ateneu considera que el nou emplaçament hauria de situar-se de nou al Raval. El març de 2009, l'Ajuntament de Barcelona dona llum verda al projecte. Des d'aleshores, però, el consistori continua sense concretar un espai que garanteixi el futur de l'Ateneu.

, expressions

LLIBRES

“En la meua poesia, reivindico la figura del trobador i de l'agitador polític”

El mallorquí Joan Alfons Marí defensa les arrels de la poesia catalana de combat a ‘La Terra Encesa’

Joan Alfons Marí (Palma, 1963), militant de l'esquerra nacionalista illenca des de l'adolescència, practica una poesia crua, dura, feridora i amb un fort compromís social i polític. Estrena *La Terra Encesa*, el seu debut editorial, que l'ha portat a fer desenes de presentacions-lectures a Mallorca i també al Principat. Amb un còctel d'influències ben heterogeni -des del punk anglès dels 70 a Lluís Llach i d'Andreu Vidal a Walt Whitman, passant per Josep Maria Llompart, Iggy Pop, Marià Villangómez, Salvat-Papasseit o Alain Stivell-, aquest nét d'un republicà condemnat a mort pels feixistes el 1936 es reclama hereu d'una poesia èpica i de combat que no abunda a casa nostra. La banda mallorquina d'ska-rock Eixut acaba de musicar el seu poema “Tot és mentida”, durant les properes setmanes, enllestirà una col·laboració amb el cantautor Cesc Freixas.

Antoni Lluís Trobat
expressions@setmanaridirecta.info

Què és la poesia?

Per mi, la poesia és tot allò que commou i remou consciències. Les fronteres que delimiten la plàstica, la narrativa, la poesia, la música, la ciència i les noves tecnologies cada vegada són més difícils d'establir. Són límits complexos. La poesia, avui dia, és un anunci de televisió, un receptari de cuina, una fórmula científica o una pel·lícula. Tot és pot impregnar de poesia perquè la poesia és arreu.

No és, però, una art majoritària. S'han de cercar fórmules per apropar-la al gran públic. Els camins no són només el llibre en paper o el llibre digital: cal experimentar altres formats com el grafiti, l'encartellada, la pintada i la inclusió de la poesia a la literatura publicitària. S'hauria de fer un ús diferent del llenguatge: fragmentació, deconstrucció, mescla d'estils i formes, poesia conceptual i visual. La imatge i el moviment com a leitmotiv de l'acció poètica. Dins la meua concepció de la poesia, el

contacte directe amb la gent és molt important i crec que és igual de necessari recitar per una dotzena de persones que fer-ho en un Camp Nou ple de gom a gom.

Reivindiques una poesia èpica al servei de la transformació social i l'alliberament nacional. La poesia és una eina?

Sí. En certa mesura, reivindico la figura del trobador i de l'agitador polític. Per mi, la poesia, als Països Catalans del futur, hauria de ser el vehicle popular i horitzontal d'una nova Renaixença cultural -i també política- que ens allunyi dels cercles elitistes de la *cultureta* nostrada que han volgut construir la seva obra com si visquessin en un país normal. Un fenomen que no ha fet més que portar-nos a un panorama absolutament dòcil, domesticat.

Don surt *La Terra Encesa*?

Surt d'un procés llarg de quasi dues dècades d'escriure sense ensenyar res a ningú fins que, ara farà un grapat d'anys, vaig decidir-me a socialitzar allò que creava en la intimitat i, fa ben poc, a publicar-ho. En ella, hi buscava allò que no trobava a la literatura catalana dels nostres dies. En destaquen dues parts. A la primera, allà on alguns crítics i amics hi han volgut veure essències del passat medieval il·lenc, hom pot trobar-hi una poesia èpica, colpidora com un martell, que intenta anar directament al cor i al cap del lector-oidor. La segona podria ser, entre d'altres coses, un manual d'instruccions per la supervivència social i política, allò que alguns han definit com la visió militant d'un *voyeur* de la postmodernitat. El llibre

La Terra Encesa

Joan Alfons Marí.
Documenta Balear, 2009.
68 pàgines.

està dedicat a Jaume Serra, un vell i meravellós combatent nacionalista i comunista -mort ara fa deu anys- que, per la gent de la meua edat, va representar el fil conductor de l'esquerra mallorquina arrelada al país d'abans de la guerra amb la nostra generació.

Com veus la Mallorca i els Països Catalans del segle XXI?

Els que som fills de la post-transició visquérem un moment en què semblava que el canvi era possible. Tothom era nou en la lluita, veníem d'un període fosc i teníem, en definitiva, la il·lusió de qui enceta un camí nou. Ara, després de 1.000 renúncies i decepcions, cal -en paraules del revolucionari mexicà Benito Juárez- lluitar amb el que tinguem fins que puguem. I ens en sortirem. Segur.

LLIBRES

Tapar forats o arriscar-se a escriure més

La descripció de l'últim viatge de Quico Sabaté

Ares Arbós
expressions@setmanaridirecta.info

Escriure sobre un tema del qual s'ha escrit molt és arriscat. Sobre les aventures i desventures de Quico Sabaté (l'Hospitalet de Llobregat 1915-Sant Celoni 1960), s'ha escrit molt, d'ell en particular i de tot el moviment de resistència antifranquista en general. Joan Ventura s'hi ha atrevit i ha aconseguit desxifrar, segons sembla, els passos que van dur a la mort els quatre joves combatents companys de partida d'en Quico fins al Mas Clarà, així com els que va seguir el Quico fins a Sant Celoni, on el van matar. Després d'un treball sorgit com a investigació curiosa, ha pogut autoeditar un document molt interessant sobre els darrers dies dels quatre companys de lluita d'aquest maqui al llibre *Tren correu 1.104. El darrer viatge del Quico Sabaté i els seus quatre companys*. Apunta noves dades sobre les possibles causes de la mort de tota la partida i el lloc on hi va haver la batussa amb el famós sometent Rocha, un personatge d'aquesta vila del Vallès -encara viu avui dia- que, fins llavors, semblava immortal. Sens dubte, és un bon document per afegir a la bibliografia sobre Quico Sabater.

La modificació d'alguna dada assumida com a històrica, la

Tren correu 1.104 El darrer viatge del Quico Sabaté i els seus quatre companys

Joan Ventura.
Universitat de Lleida, 2010.
182 pàgines.

recreació literària de converses mantingudes entre els cinc membres de l'escamot -tots morts després d'aquell episodi- i el fet que l'autor assumeixi com a certes algunes afirmacions no contrastables són els punts criticables d'un bon treball. Comproveu-ho vosaltres mateixos.

LLIBRES

De vagos y maleantes. Michel Foucault en España

Valentín Galván
Virus Editorial, 2010
Pàgines: 317

Tant al carrer com en l'àmbit universitari, l'entrada progressiva dels textos del filòsof de Potiers Michel Foucault va ser seguida amb gran atenció durant la transició espanyola i va marcar de forma molt significativa la discussió política i filosòfica del moment. El filòsof francès no va deixar a ningú indiferent, ni els que van adherir-se a les seves proclames amb l'objectiu de trobar noves vies d'anàlisi i actuació per la transformació social ni els

ortodoxos marxistes que van veure trasbalsada la seva doctrina. En aquest volum, Valentín Galván analitza l'impacte del pensament de Foucault a l'Estat espanyol. Per alguna gent, els seus plantejaments no van ser més que una mera moda intel·lectual. Per d'altra, les reflexions de Foucault continuen sent un referent per l'anàlisi de les formes d'opressió i elaboració de nous discursos emancipadors. BLANCA BALANYÀ

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebll.coop

L'alternativa als tampons.
Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org
Roca 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

L'Euskal Herria d'avui,
en la literatura
lite raldia*
10

Lipus i Paia
actuació de teatre i interpretació

Recital de poesia comentada
Kirmen Uribe

Xerrada Patxi Baztarricka
Harkaitz Cano Mare Biosea

Presentació de llibres
Ariz: Galarrosa Edorta Jimenez Concert
Beñat Sarasola Iratxe Retolaza
Itziar Ziga Conferència literària
Taula redona

l'últim més
literaldia.com

REVISTES

Visions alternatives de la maternitat

La nova revista 'De Maternitat i Criança' vol esdevenir una finestra oberta a la reflexió sobre la maternitat i la criança de la mainada

GISELA BOMBILA

Redacció
expressions@setmanaridirecta.info

La revista *De Maternitat i Criança* és una nova publicació periodística fruit del treball i la il·lusió d'unes mares de la localitat de Benicarló, al nord del País Valencià. És una publicació totalment autogestionada i sense cap ànim de lucre que tracta d'oferir una visió alternativa, crítica i diferent al voltant de la criança de la nostra canalla. Tot i ser un projecte prou ambiciós, és humil d'esperit perquè no és més que l'intent de gestionar i coordinar part de la informació que es mou a gran velocitat al nostre voltant i que, sovint, ens desborda.

El projecte pretén obrir una finestra a la reflexió sobre temes relacionats amb la maternitat

Per això, el projecte pretén obrir una finestra a la reflexió sobre temes relacionats amb la maternitat, la paternitat i la criança. Tot i això, el col·lectiu editor afirma que no han pogut "ser completament fidels a la idea original, entre altres coses, perquè ser mares treballadores ens complica prou la feina, tot i que hem tret temps i forces per tirar endavant". A més, "encara necessitem anar fent experiència i xarxa: expe-

riència, sobretot, en la part tècnica i xarxa entre totes les persones i col·lectius que ja hi són i les que, per circumstàncies, encara no hi són, però hi seran".

L'objectiu de les impulsores de la revista és anar creant xarxes d'informació, de suport mutu, de treball comú, d'idees compartides, de creativitat i d'autogestió per poder tirar endavant el projecte d'una revista semestral. "Volem fer d'aquesta publicació periòdica un espai per totes aquelles persones que, tenint filles o no, estan interessades en el tema de la maternitat i la criança". La revista vol ser un espai on poder compartir impressions i reflexions; un espai "creat entre totes per assolir les necessitats més immediates -com poden ser problemes, dubtes o fins i tot noves idees en l'alimentació, l'educació i la salut- i d'altres necessitats que, sense ser tan immediates, també són importants, com la música, la poesia, la literatura i el cinema, la política, la sexualitat".

Sanitat, educació, alimentació i el món de les arts

El primer número, que ja ha sortit al carrer, compta amb la col·laboració d'associacions i professionals relacionades amb el món de les arts, la sanitat, l'educació i l'alimentació. Entre les col·laboracions, cal esmentar la poeta nicaragüenca Gioconda Belli, la cantant Rosa Zaragoza, l'escriptor i periodista Miguel Jara o l'escriptora Casilda Rodríguez. A més, el Grup de Lactància de Benicarló, l'associació Mamare de Castelló o l'espai educatiu Olea d'Alcalà de Xivert, entre altres, també prenen part d'aquesta iniciativa i ofereixen

De maternitat i Criança

Per col·laboracions, subscripcions, publicitat, punts de distribució i participació general en el projecte: demateri@gmail.com

una visió més propera i pròxima sobre aquells assumptes i temes relacionats amb l'experiència de ser pares, mares i filles.

La revista es publicarà cada sis mesos -coincidint amb els mesos de gener i de juliol-, tot i que aquest primer número ofereix una perspectiva més generalitzada sobre la criança. A partir del segon, la revista comptarà amb un nucli temàtic fonamental. Així, el segon número, previst pel mes de juliol, versarà sobre la paternitat i les noves masculinitats.

La revista vol arribar als seus lectors a través de les subscripcions, bàsicament, però també es podrà trobar a diversos punts del País Valencià, Catalunya i les Illes Balears. Davant la bona acollida que ha tingut el primer número, el col·lectiu editor s'està plantejant d'augmentar el nombre de col·laboradores, pàgines i seccions de cara al segon número: *De Maternitat i Criança* és un projecte en construcció permanent. Per això, des de la revista animem "totes les persones, associacions, empreses, col·lectius i professionals a prendre part d'aquesta petita utopia".

A LA CANTONADA

ECONOMIA

La tirania dels números

XAVIER BLASCO PINYOL

Guillem Fernàndez Evangelista
expressions@setmanaridirecta.info

Potser alguna vegada us heu sentit discriminades o socialment menyspreades per haver deixat els estudis i haver après un ofici, o per triar lletres pures o ciències mixtes, quan existia el BUP i el COU. La gent que feia ciències pures eren les persones de futur, les de les grans carreres. La resta érem "unes mantes" o "uns catetos" que no volíem estudiar o no servíem per això. Uns hippies que ens passàvem el dia mirant quadres a Història de l'Art i que perdíem el temps amb el llatí o amb *Laura a la ciutat dels Sants*. Sent així, no podia ser que l'ensenyament universitari de l'Economia contemplés la Història Econòmica, la Història del Pensament Econòmic o l'Economia Política. Per això, el nou pla de Bolonya ha suposat el final de l'obligatorietat i la reducció de les hores dedicades a aquestes assignatures. Tot en virtut de més matemàtiques, per acabar convertint el que originàriament era una ciència social en una ciència matemàtica amb conseqüències socials. És el que algunes persones anomenen *la tirania dels números* o *la matematització de les relacions socials*. Cap paraula no serveix si no té un número associat. Un problema no existeix si no està quantificat, una llei o una política pública no serveix si no té un pressupost al costat. De res val preguntar-se perquè fem les coses o quina societat volem si no hi ha un número que ens determini si és possible o no.

És habitual agafar qualsevol manual d'economia i començar a trobar models matemàtics,

equacions, matrius, teories de jocs i variables macro i microeconòmiques. En aquests manuals, normalment trobem sempre dues famoses incògnites: la X i la Y. I alguns cops veiem com les lletres *a*, *b* i *c* acompanyen i multipliquen aquestes desconegudes variables i ens diuen si són importants o no. Amb elles, es fa de tot: derivades, integrals, lagrangianes, hessianes, exponencials... La pobresa de lletres utilitzades pels nous *economistes neoliberals* contrasta amb els temps en què Adam Smith escrivia sobre la teoria dels sentiments morals.

Des de les esquerres, hauríem de prendre consciència que l'economia no és una cosa allada, sinó al contrari. És totalment interdependent amb tot i, per tant, forma part del desenvolupament social. Els números poden indicar, però no determinar. Des de la base del marxisme, per exemple, Lenin es preguntava *Què fer?*; Rosa de Luxemburg escrivia sobre *Reforma o revolució*, però també *L'esperit de la literatura russa: la vida de Korolenko*. Trotsky, sobre la *Revolució Permanent*, però també *Literatura i revolució*. I cal tenir present, també, l'Escola de Frankfurt, que considerava que des de l'economia fins a la tecnologia, passant per les creences i els hàbits, formen part del que es descriu com a Cultura. Els processos ideològics estan directament relacionats amb un sistema de valors culturals i aquests amb un sistema econòmic. Per tant, parlar d'alternatives al capitalisme no només és rebatre amb números i pressupostos, sinó també tornar el sentit a les lletres i debatre valors i ideologies.

, agenda directa

BARCELONA

Jornades sobre la guerrilla antifranquista

Dijous 18 de març
Cinema: *Causa 661/52. La insolència del condemnat* de Falconetti Peña (2009).
Projectió i debat amb la presència del director.

Divendres 19 de març
Presentació del llibre: *Hijos de una guerra. Los hermanos Quero y la resistencia antifascista* de Jorge Marco.
Presentació i debat a càrrec de l'autor.
Més info: www.cascantilibertari.org
Els actes es celebraran a les 19:30h. a l'Ateneu Llibertari del Casc Antic.
C.Fonollar, 15.

Jornades Anarcofeministes

Divendres 19 de març
Debat: *Alliberament animal, alliberament de la terra i alliberament de les dones* amb Natàlia, Maria, Isabella i Clara.
19h. Espai Obert. C.Violant d'Hongria, 71.
Dissabte 20 de març
Xerrada-debat: *Dones Lliures, ahir i avui* amb Martha Ackelsberg i companyes de Mujeres Libres d'Extremadura i Madrid.
17h. CCCB, Aula 2. C. Montalegre, 5.
Organitza: Comissió del centenari de la cnt
Més info: www.cnt.es/centenario

Divendres 19 de març
Xerrada-debat: '17-M La vaga per un ensenyament públic: una perspectiva anticapitalista'

Intervindran: Evaristo Espigares, Anna Del Pino i Manel Ros.
19:30h. Espai Jove La Fontana.
C. Gran de Gràcia, 190-192.
Organitza: En Lluita

Divendres 19 de març
'40 anys de lluita veïnal dignificant els barris'

Taula rodona amb la participació de representants del moviment veïnal i historiadors del moviment social.
20h. Ateneu Rebel
C. Font Honrada, 32.

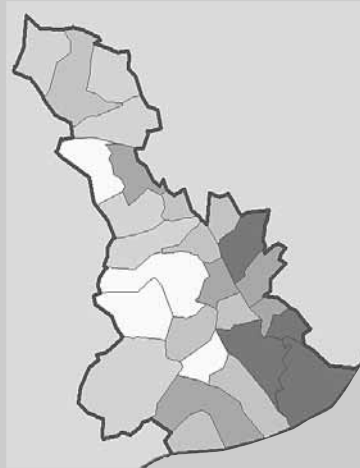
Dissabte 20 de març
Presentació del llibre 'La Setmana Tràgica' de Dolores Marín

I quan acabi la presentació... música irlandesa en directe!
19h. CSO La Gordíssima.
C.Pons i Gallarza,10.
Organitza: La Trinxera

Primeres Jornades per la coordinació de les lluites socials del Baix Llobregat

DIES 20 i 21 DE MARÇ AL CSO LAFORSA DE CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Aquestes primeres jornades del Baix Llobregat pretenen agrupar els diferents col·lectius dels moviments socials per crear una xarxa de cohesió comuna. Durant els dos dies de les jornades, es farà una presentació dels col·lectius compromesos i diversos debats per analitzar el passat, el moment actual i la coordinació que es vol aconseguir fruit d'aquesta primera trobada. Tot i que les jornades estan enfocades a escala comarcal, els debats estan oberts a tot el territori amb l'objectiu d'enriquir-los. Hi haurà activitats lúdiques com teatre, un taller d'assemblearisme, cantautors, menjadors i un espai per la mainada destinat a ludoteca. Tothom està convidat a participar a les jornades, ja sigui per gaudir de les activitats o per aportar les seves idees als debats d'aquell cap de setmana. Hi haurà un espai informatiu i parades permanentment.

PROGRAMA DE LES JORNADES

Dissabte 20 de Març
10h. Presentació de col·lectius. 14h. Dinar. 16h. Taller de dinàmica de debat. 17:30h. Teatre PATILLA (improvisació). 20:30h. Vídeo *O todos o ninguno*. 22h. Tapes variades i cantautor

Diumenge 21 de Març
9:30h. Esmorzar. 10h. Debats. Passat i present de les lluites. 14h. Dinar. 17:30h. Debats. Futur (cap on anem)

Totes les activitats se celebraran al Centre Social Okupat Laforsa.
Av. La Fama, 43, Polígon Almeda. Cornellà de Llobregat

Diumenge 21 de març
III Calçotada agroecològica per la sobirania alimentària
Enguany, la calçotada la prepararan la gent de l'Associació Xicòria i l'Associació de Defensa Vegetal Gent del Camp. Reserva de tiquets: tiquetsxcs@gmail.com
14:30h. Al Pou de la Figuera
A partir de les 10h. hi haurà Fira del Tast amb tallers, degustacions i activitats al convent de Sant Agustí, Pl. Acadèmia s/n.
Organitza: Xarxa de Consum Solidari i AAVV Casc Antic. www.xarxaconsum.net

Diumenge 21 de març
Mercat d'intercanvi a Gràcia
Pl. Virreina a partir de les 11h.
Més info: www.intercanvis.net/xaingra
Organitza: Xaingra

Diumenge 21 de març
Trobada: Cap a una campanya contra les batudes i els centres d'internament d'estrangers (CIE)
Trobada oberta a centres socials, col·lectius, organitzacions i persones interessades a impulsar la campanya.

17h. CSO La Teixidora de Barcelona
C. Marià Aguiló, 35.
Més info: estamosenredadas.blogspot.com
i tekedas.entodaspertes.net

ULL CLÍNIC / ALR

Diumenge 21 de març
Documental: 'Un país dempeus. Per una nova cultura democràtica'
A partir de quatre mobilitzacions ben conegudes (la Plataforma en Defensa de l'Ebre, Salvem Les Valls, les lluites al voltant del pla 22@ i Salvem l'Empordà) s'analitza el diàleg que s'ha generat amb els poders públics i fins a quin punt hi ha hagut participació en la presa de decisions. Després de la projecció, hi haurà xerrada amb els autors: Mariela Acjia i Jordi Oriola.
19:30h. Espai País Valencià. C. Pere Serafi, 7.

Dilluns 22 de març
Xerrada: 'Anar més lluny: lluites autònomes als setanta'
1r Cicle de Seminars: *Miradas incòmodas*
20h. Universitat Lliure La Rimaia
C. Gran Vía, 550.

Dimarts 23 de març
Taller de Poesia de Dones amb Maria Àngels d'Anglada i Felícia Fuster
19:30h. CSO La Gordíssima
C.Pons i Gallarza, 10.

Dimecres 24 de març
Recital poètic i musical de David Caño i Cesk Freixas
Cicle *Literatura i compromís*
19:30h. Capella, edifici històric de la UB.
Plaça Universitat s/n
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

BARBERÀ DE LA CONCA

Diumenge, 21 de març
Mercat del Trasto

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busco persones amb ganes d'actuar, de contar coses i d'improvisar per a un documental de ficció sense un fil argumental determinat.
CONTACTE: Oliver
o.besnier@opardized.com

Busquem persones interessades a crear una cooperativa de consum familiar a Sabadell.
CONTACTE: Glòria
ariadnapol@gmail.com

Arreglo portàtil o altres ajudes en informàtica a canvi de tenda de

campanya, sac de dormir o alguna cosa que em pugui interessar.
CONTACTE: Vladimír
vladycid@gmail.com

Compartim pis d'estudiants a Sabadell Centre, al costat de la Plaça del Mercat.
CONTACTE: Miriam
636 932 468,
miriam.rm@hotmail.com

Volem donar la volta al món navegant i busquem persones que disposin d'un veler de més de 12 m. i vulguin unir-se al nostre somni.

CONTACTE: Maria
618 139 443

Ofereixo classes de guitarra per a principiants per classes d'alemany.
CONTACTE: Josué
935 199 545,
iotnabjosz@hotmail.com

Necessito una cadira d'oficina confortable per treballar moltes hores. A canvi ofereixo classes d'història de l'Equador o qualsevol cosa que et pugui interessar.
CONTACTE: Manuel
manueltomen@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 18

Els termòmetres s'enfilaran com no ho havien fet des de feia mesos. A les hores centrals del dia, ja traurem la màniga curta.

DIVENDRES 19

Tot i les temperatures suaus, augmentaran els núvols per un front fred que arribarà a les comarques de la Franja i de Lleida.

DISSABTE 20

Ruixats dispersos i poc intensos al Pirineu de Lleida, a l'interior de Tarragona i a Castelló. A la resta, núvols i clars amb alguna gota.

DIUMENGE 21

Al matí, el cel s'aclarirà a tot arreu, amb ventades fortes de mestral i tramuntana. A la tarda, hi haurà tempestes a Girona i Barcelona.

DILLUNS 22

Ambient assolellat a totes les comarques. L'anticicló enviarà altre cop la seva falca i les temperatures tornaran a la banda alta.

DIMARTS 23

S'imposarà el sol un dia més, amb algunes boires matinals a Osona, el Segrià i les Garrigues. Vents fluïxos i mar en calma.

De 10 a 14h. a la pl. del Sindicat.
Més info:
mercatdeltrasto@barbera.altanet.org

BERGA

15è Aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà
Dissabte 20 de març
10h. Campionat de ping-pong
13h. Vermut Popular amb l'Eloi i el seu acordió
14:30h. Dinar popular
17h. Titelles per petits i grans
21h. Sopar popular
22h. Nit de l'espectacle amb: El serio i el no tan serio + Companya Radio Salil + Petons de Tràfecteatre + Artistes convidades i festeta

CASTELLÓ

VII Jornades Contra la Hipocresia Política
Dimarts 23 de març
16h. Xerrada: *Destrucció del territori: PHN i Projecte Castor*
Dimarts 24 de març
16h. Xerrada:
El consum ecològic és possible
18h. Videofòrum:
Donant veu als animals no humans
Dimecres 25 de març
16h. Xerrada: *Què passa a Grècia?*
18h. Xerrada: *Situació política i social a Euskal Herria*
Tots els actes se celebraran a la sala Arcadi Sanz de la FCJE
Més info: sepc-uji.blogspot.com
Organitza: sepc de la Universitat Jaume I

CARDEDEU

Divendres 13 de març
Concert de Cesk Freixas
Presentació del disc *La mà dels qui t'esperen*. 22 h. Sopar amb pinxos. 23h.
Concert gratuït
CSA Casino Popular de Cardedeu
Passeig Mestre Casals, 15.

FIGUERES

VI Cicle de Cinema Ambiental i Solidari
Dijous 18 de març
'L'Era de L'Estupidesa'.
Divendres 19 de març
'Cuba: un món millor és possible'.
Dissabte 20 de març
Cinema: *Alliberu en Willy*

Primer Aplec Modernista del Barcelonès

BARCELONA. DISSABTE 20 DE MARÇ

22h. Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via, 837.

El cicle de concerts *Expressió Directa* canvia de look el dissabte 20 de març per acollir el Primer Aplec Modernista del Barcelonès i oferir les actuacions dels grups Angelina i els Moderns, Els Trons i Dj's especialitzats en la dècada prodigiosa de 1960. Angelina i els Moderns són pioners en la recuperació del *ie-ié* català i van tornar a posar d'actualitat temes de Nuri, Maria Cinta, Germanes Serrà, Emili Vendrell, Lita Torelló o fins i tot Lluís Llach, amb un gran nivell musical, una bona dosi d'humor i una posada en escena fidel a l'estètica d'aquella època. Per la seva banda, el grup Els Trons fan versions *garatge* de grups dels seixanta com Love o els Byrds, mentre que els Dj's Selectors Badabado i Dj Phil Musical punxaran discos amb so original dels anys 60. Una nit, doncs, plena de diversió en un ambient *retro* de qualitat.

Podeu consultar els horaris i tota la programació a l'agenda de la web:
www.iaeden.cat

GIRONA

Diumenge, 21 de març
Mercat d'intercanvi
De 9 a 14h. al passeig Ramon Berenguer II
Més info: www.girona.cat/mercatintercanvi

GRANOLLERS

Poesia: recital amb Laia Noguera i Meritxell Nus
Cicle Versos Lliures'10
20:30h. Casal Popular l'Esquerda
C. Enric Prat de la Riba, 31.
Més info: www.esquerda.org

L'HOSPITALET

Diumenge, 21 de març
Mercat d'intercanvi
De 11 a 15h. a la plaça Espanyola
(Collblanc - La Torrassa)
Organitza: xic. Més info: www.xic.cat

LLEIDA

Dijous 18 de març
Brindis per la llibertat d'Amadeu Casellas
19:30h. Institut d'Estudis Ilerdencs
Plaça Catedral s/n
Organització Popular

MANLLEU

Divendres 19 de març
Tertúlia amb Lluís Muntal:
'Ets pagès? Val més que pleguis'

21h. Museu Industrial de Ter
Passeig del Ter s/n
Cicle TER-túlias organitzat pel Grup de Defensa del Ter

MANRESA

Dissabte 20 de març
Calçotada popular pro Festa Major Alternativa
Al migdia, a la plaça Gispert, també hi haurà musiqueta amb Dj Falafel.
Si plou, no us quedeu a casa, ens menjarem els calçots a l'Ateneu La Sèquia, C. Alfons XII, 14-16.
Organitza: Comissió de la Festa Major Alternativa

PREMIÀ DE MAR

Dissabte 20 de març
Xerrada-debat: 'Com afecta la crisi sobre les dones immigrades?'
amb Sandra Ezquerria i projecció del documental 'Shorock. Visions de la dona treballadora al Marroc', presentat per l'autora Yolanda Olmos.
18h. Centre Cívic de Premià de Mar
C. Esperança, 19-21.
Organitza: Revolta Global-Esquerria Anticapitalista

TERRASSA

Divendres 19 de març
Xerrada sobre el centenari de la CNT a càrrec de Just Cases Soriano
18:30h. Casal Cívic Can Jofresa
C. Igualada, 8.

VALÈNCIA

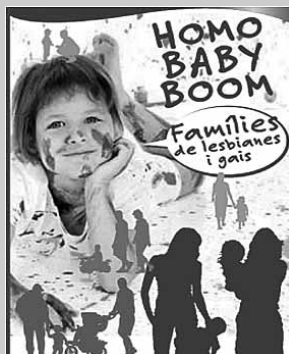
Exposició de fotografia: 'Fragments d'un any'
Galeria Tomás March
C. Aparisi i Guijarro, 7.
Exposició organitzada per donar una resposta davant la decisió de la Diputació de València -governada pel PP- de retirar deu fotografies -algunes d'elles relacionades amb el cas Gürtel- de l'exposició *Fragments d'un any*, organitzada al Museu de la Il·lustració i la Modernitat amb el treball de 38 fotoperiodistes valencians. La nova mostra reuneix les 91 fotografies de l'exposició, entre les quals s'inclouen les deu imatges censurades.

Presentació del documental 'homo baby boom' al Col·lectiu Gai de Barcelona

Dissabte 20 de març
20h. Passatge Valeri Serra, 23

L'associació de Famílies Lesbianes i Gais presenten les seves activitats, el dissabte 20 de març, al Col·lectiu Gai de Barcelona amb una xerrada de Maria Rosa Ferran i Muntsa Iglesias i el visionat del videodocumental *homo baby boom*. El documental creat per Anna Boluda tracta de la vida quotidiana de les famílies homoparentals i ofereix una visió actual de la diversitat familiar.

Més informació:
www.familieslg.org - www.homobabyboom.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 20 de març
JORNADA DE LLUITA A LA BARCELONETA: 'PER UN BARRI DE VEÏNAT I POPULAR'

14:30h. Botifarrada popular a la plaça del mercat

17h. Manifestació pel barri

17:30h. Manifestació cap a Sant Jaume desde la plaça Poeta Boscà

Organitza: Plataforma en Defensa de la Barceloneta

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Ronald Kasrils EXLÍDER DE LA LLUITA CONTRA L'APARTHEID I MEMBRE DEL TRIBUNAL RUSSELL

“La situació del poble palestí és pitjor que l'apartheid”

Ronald Kasrils (Sud-àfrica, 1938) va ser un dels líders de la lluita contra l'apartheid sud-africà, a la qual es va unir a principis dels anys 70. Membre del Partit Comunista de Sud-àfrica i del Congrés Nacional Africà, va ser un dels fundadors de la Unkhonto we Sizwe –el braç militar del partit de Nelson Mandela, del qual va ser un íntim col·laborador i ministre. També és un dels membres del jurat del Tribunal Russell per Palestina, un “tribunal de consciència popular davant la impunitat de les violacions del dret internacional”. El tribunal s'ha reunit a Barcelona aquest mes de març per jutjar “el grau de complicitat de la Unió Europea i els seus estats” en l'ocupació de Palestina i les violacions dels Drets Humans per part d'Israel.

CARLOS CASTRO

Oriol Andrés - Carlos Castro
entrevista@setmanaridirecta.info

Què més es podria fer perquè la comunitat internacional parli del que està passant a Palestina?

Hem de ser molt mesurats i mobilitzar l'opinió pública com vam fer a Sud-àfrica. No hem de ser romàntics ni molt optimistes. Nosaltres vam mantenir una lluita feroç contra les potències europees com el Regne Unit –que tenia un vincle molt potent amb Sud-àfrica- o els Estats Units. Vam mobilitzar la ciutadania d'aquests països per connectar-los amb Àfrica, amb Àsia i amb tot el món, de cara a protestar contra l'apartheid. I de cop, vam aconseguir tenir molta gent al carrer participant de la lluita a Sud-àfrica des de molts indrets del món. I llavors vam veure avanços importants, com els boicots i les sancions internacionals.

Els palestins utilitzen tres vies de lluita: l'armada, que compta amb el suport de la majoria; la no-violenta, en algunes poblacions, i la dels polítics, la negociació. Creus que és possible treballar així, amb diferents línies a la vegada?

Cal tenir una estratègia general i global i també unitat nacional. A Sud-àfrica, ho vam aconseguir. Vam tenir una veu potent i el suport de la comunitat internacional. Teníem un líder clar, unitat i una estratègia clara. Amb la lluita armada, s'ha de ser molt curós i no utilitzar el terror indiscriminat contra la població civil. Això afecta la teva moralitat, la gent t'ha de donar suport, no témer-te. Això, els ho vam dir a la gent d'ETA i a l'IRA. L'elecció de la via armada depèn de la gent que

participa en la lluita. El debat sobre la violència ha d'arribar quan no hi ha més possibilitats per aconseguir el canvi. Sempre és preferible, però, assolir-lo amb el menor vessament de sang possible. A Sud-àfrica, vam tenir resistència pacífica durant molt anys. Vam haver de prendre la decisió de la lluita armada el 1960, després de la prohibició del Congrés Nacional Africà (CNA). Llavors, vam considerar que no era possible aconseguir el canvi mitjançant la via pacífica. Sí que ho va ser, després de 1990. És una decisió molt important.

“La gent t'ha de donar suport, no témer-te”

Veus similituds o diferències entre la lluita contra l'apartheid i la lluita palestina?

Hi veig fortes similituds. Cada sud-africà amb sentit de la justícia, quan va als territoris ocupats, té la sensació de *déjà-vu*... Quan veiem els *check-points*, els militars i les pistoles apuntant els palestins i el racisme a les cares i la llengua de la gent ens recorda l'apartheid... Però la seva situació és pitjor que la que vam viure nosaltres perquè la seva situació està consolidada. Nosaltres mai vam tenir *check-points* sostinguts, era sempre una cosa temporal, de dies o setmanes, durant els moments crítics. També és pitjor perquè veiem les bombes com els cauen a sobre. Comparativament, quan estudiem la doctrina i la teoria del sionisme tal com està

essent aplicada, ens recorda la manera com es va aplicar l'apartheid a Sud-àfrica. Es deia que, si eres blanc, eres una persona amb una benedicció divina per treballar i manar en aquella terra; mentre que, si no tenies la pigmentació, no tenies drets, estaves exclòs. Veiem això mateix, no només amb els palestins dels territoris ocupats, sinó també amb els palestins que viuen a Israel, que no poden cobrar pensions i tenen restriccions per construir-se cases i desenvolupar-se.

Sembla que hi ha una crisi pel que fa al dret internacional, la seva aplicació i les organitzacions encarregades de vetllar per ell.

Efectivament, és una crisi en què el dret internacional no només és ignorat, sinó que està tan danyat que –em temo– pot resultar excessiu de cara a aconseguir una pau i una estabilitat mundials... Cap a quin món ens estem dirigint? Tornem cap al 1939 i la guerra. Hem de defensar la llei, els principis dels Drets Humans. No podem restar callats, hem de difondre-ho entre la societat i les institucions per aconseguir acabar amb les dobles morals en l'aplicació d'aquesta llei, ja que s'està generant una situació repulsiu i perillosa.

Paradoxalment, mentre la UE no sanciona Israel, sí que castiga la població palestina.

És el que hem vist al llarg de la història. Es tracta d'una part del món molt important estratègicament i on Israel representa i defensa els interessos dels que posen les normes: la UE i, especialment, els EUA. Aquesta és la raó per la qual tots ells toleren aquesta situació. Els seus polítics estan interessats es-

pecialment en allò que poden guanyar amb l'opressió d'altres pobles. I no els importen ni les lleis ni la moral. Per això faciliten el camí a Israel amistosament, encara que així obrin el camí del feixisme. Als anys 30, els espanyols van haver de lluitar contra Franco i, després, la gent d'Europa contra Hitler i Mussolini. Si no ho feien, ells guanyaven. Ara, passa el mateix. Cal que ens mobilitzem massivament i fem tot allò que puguem per evitar que ells guanyin. I Israel ho sap, per això no només amenaça els palestins, sinó que es dedica a amenaçar-nos a tots nosaltres i als nostres països.

“Cal que ens mobilitzem massivament per evitar que obrin el camí del feixisme”

Creus que veurem Palestina com un Estat propi?

Ho veurem perquè els palestins tenen força i esperit per resistir i lluitar perquè s'atenguin els seus drets. Per la nostra experiència a Sud-àfrica i el nostre coneixement de la història, els dos elements claus per al canvi són la lluita de la pròpia població per la seva llibertat i la mobilització internacional de solidaritat. L'èxit serà més ràpid amb el nostre suport. Si la UE canvia la seva política demà, la lluita palestina farà un gran salt, amb més pressió sobre l'ONU i els EUA. Ho podem fer i sóc optimista.

. LA COLUMNA

Ciutad-clients

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Nevada del 1985, segons cròniques: els veïns s'organitzen espontània i col·lectivament per intentar pal·liar els efectes. Nevada del 2010, segons vivència pròpia: els veïns reclamen, emprenyadíssims, que “algú” els arregli el problema. En només 25 anys, davant una mateixa situació obtenim respostes veïnals ben diferents, una situació que té a veure amb un parell de canvis que, crec, mantenen una relació de suma zero. D'una banda, que ha augmentat la capacitat crítica de la ciutadania, que això, es miri per on es miri, sempre és bo; de l'altra, aquesta mateixa ciutadania no s'organitza, no té un sentit col·lectiu, s'ha individualitzat d'una manera que fa feredar. I és que, de mica en mica, la política, especialment la pràctica política, s'està fonent, deliberadament, amb la gestió. Una *gestionitis* que la podem copsar dia rere dia amb declaracions del tipus “hem de

Les crítiques, les propostes i el debat públic se situen en l'anàlisi del què i com ha funcionat tal cosa

donar un millor servei al ciutadà”, “els mecanismes han funcionat correctament”, etc. Les crítiques, les propostes i el debat públic se situen en l'anàlisi del què i com ha funcionat tal cosa, en detriment d'aspectes que fomentin la responsabilitat i l'interès per allò comú. Quina conseqüència pràctica té aquest canvi de paradigma? Especialment una de caràcter estructural, que són les que més costen de redreçar: la conversió, a passes agegantades, del ciutadà-comunitari, al ciutadà-client; l'evolució de la consciència de formar part d'alguna cosa, i depèn de qui, amb voluntat d'intervenció, a la consciència emmarcada en una lògica estrictament de mercat. I és que ens agradi o no, mentre l'esquerra, *tooota l'esquerra*, durant anys i panys ens hem embrancat amb maximalismes discursius, la dreta, especialment la nova dreta lliberal, parla poc i fa molt. No fa grans proclames però te la va colant per tots costats. Cada vegada estic més convençut que la famosa frase d'un insigne representant d'aquesta nova dreta - el “que n'aprenquin!” de Joan Laporta - no s'ha d'interpretar en clau esportiva-futbolística: s'ha de fer en clau dreta-esquerra.